

JOSEP M. MINGUELLA PIÑOL

ELS DEU PRIMERS ANYS
DEL CONSELL DELS IL·LUSTRES
COL·LEGIS D'ADVOCATS
DE CATALUNYA
(1983-1993)

Pròleg

d'EUGENI GAY I MONTALVO

**Amb la col·laboració
de la Fundació Pública
Institut d'Estudis Ilerdencs
de la Diputació de Lleida.**

**© Josep M. Minguella Pifíol
1a. edició: maig de 1995
Edita: Consell de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Catalunya
Dipòsit legal: L-481-1995
Enquadernació: Fontanet
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S. L.
Bobalà, 4 - 25004 Lleida**

ELS DEU PRIMERS ANYS DEL CONSELL
DELS IL·LUSTRES
COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA
(1983-1993)

Índex

AGRAÏMENTS	13
PRÒLEG	15
PRESENTACIÓ	19
INTRODUCCIÓ	21
PRECEDENTS	23
Preliminars	23
Conveni	25
EL SECRETARIAT	27
El Reglament del Secretariat	28
Missió del Secretariat	29
Unitat de criteris	30
El Secretariat i el Consejo General	32
Mutualitat dels Advocats de Catalunya	33
«El Consejo General de la Abogacía Española»	34
El Secretariat i l'Estatut de Catalunya	34
La independència judicial	38
Pòlissa col·lectiva d'assegurances	39
El 3er Congrés Jurídic Català	39
La Llei de Col·legis Professionals	39
Tercer Congrés jurídic català	42
La Mútua d'Advocats de Catalunya	43
Pòlissa d'assegurances	43

Honoraris professionals	43
Fundació Lluís Peguera	44
Tribunal Superior de Justícia	44
Nou president del Secretariat	45
EL CONSELL	49
ANY 1983 (degà A. Plasència)	53
El Consell es posa en marxa	53
La seva estructuració	55
Les primeres jornades de les juntes de govern	56
Estatuts del Consell	57
Relacions amb el Col·legi de Procuradors de Catalunya	58
Recursos contra els acords dels col·legis	58
Habilitació dels lletrats	59
Suport a l'edició d'un diccionari jurídic català	59
L'Audiència Territorial	60
El Consell i els partits polítics	60
Les Segones Jornades a Figueres	61
Primer Congrés de l'Advocacia Catalana	62
Els grups d'advocats joves	66
La vaga de zel d'alguns funcionaris de l'Administració de Justícia	67
Manifest «MIL»	68
Acomiadament	69
ANY 1985 (degà D. Domènech)	71
Les conclusions del Primer Congrés de l'Advocacia Catalana	71
Les Terceres Jornades a Lleida	72
La constitució de l'Associació d'Ex-degans	73
Habilitació-intercol·legiació	75
La publicitat d'actuacions judicials	76

L'intrusisme	77
Nou conseller	77
Fi del mandat del president	78
ANY 1987 (degà J. M. Minguella)	79
Nous càrrecs	79
Les escoles de pràctica jurídica	79
Els accidents de circulació i les companyies d'assegurances .	80
Organigrama del Consell	80
El Consell es reuneix al parador de Sau	81
Reunió a Sabadell	82
La normalització del català dins el món judicial	83
Homenatge als degans Xiol i Ramoneda	83
La retribució dels serveis del torn d'ofici	84
Reunió a Manresa	85
S'altera l'ordre del dia d'una reunió	86
El Consell es prepara cara al proper congrés	86
Eleccions i acomiadament	86
ANY 1988 (degà J. M. Antràs)	87
Preliminar	87
El Tribunal Arbitral	87
Mort dels degans Narcís Sala Roca i Joan Lozano Prieto ...	88
Reunió a Terrassa	88
Antoni Pedrol Rius i el Consell	89
Reunió a Tarragona	89
Homenatge al degà Josep L. Calderon	90
El Consell es reuneix a Mataró	90
Llei de Planta i Demarcació Judicial	90
La darrera etapa del president	90

ANY 1989 (degà J. Bartra)	93
El degà Bartra president.....	93
El Consell es queixa	93
Campanya d'imatge	94
Es parla novament dels degans no exercents	94
Acord sobre habilitacions.....	95
Valoració del Congrés de Palma de Mallorca	96
Modificacions en la composició del «Consejo General»	96
La tasca feta pel president	97
ANY 1990 (degà J. L. Calderon).....	99
Manresa acull al «ferro» de l'advocacia catalana	99
Seu física del Consell	100
Els comptes entre el Consell, el «Consejo» i la Conselleria de Justícia	101
L'operativitat del Consell	101
Manifest en defensa del dret civil de Catalunya	102
Calderon s'acomiada a Salomó	102
ANY 1991 (degà P. Canal)	105
Llei de Seguretat Ciutadana	105
Congrés de l'advocacia basca	106
Al Baix Camp se celebren les VI Jornades	106
Llei de Filiació del Parlament de Catalunya	107
Publicitat professional.....	108
Vària	108
Pere Canal i la ciutat de Granollers	109
ANY 1992 (degà E. Gay)	111
Nou capdavanter.....	111
Congrés Jurídic Català.....	111

El conseller de Justícia i el president del Consell firmen un acord	112
Conferències dels col·legis d'advocats de les comunitats pirinenques	112
Nou conseller de Justícia	112
Federació dels col·legis d'advocats d'Europa	113
Els col·legis de Perpinyà i Castelló de la Plana	113
La normalització lingüística i la Llei del Poder Judicial	113
A Mataró	114
Condols	115
Canvi en la presidència de la Junta de Degans no exercents	115
Del Consell al «Consejo General»	115
ANY 1993 (degà J. Reyner)	117
Accés a la presidència	117
Celebració del X Aniversari del Consell	117
Una curta transició	117
Conveni amb UNESPA	117
Captació de clients	118
Homenatge a l'Honorable Sr. Agustí Bassols	118
Retirada dels assessors lingüístics dels Jutjats	118
Reglament del procediment disciplinari	119
Es parla un cop més de l'Escola de Pràctica Jurídica	119
Desè aniversari del Consell	120
DESPRÉS DELS DEU ANYS (degà E. Castro)	121
EPÍLEG	123
DOCUMENTS	125

*A l'Àlex i la Daria,
els meus néts.*

«El Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya és una Corporació de Dret Públic, amb plena capacitat i personalitat Jurídica pròpia, que constitueix el superior òrgan representatiu i executiu de la totalitat dels Col·legis d'Advocats existents a Catalunya.»

(Art. 1er. dels Estatuts del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya)

Agraïments:

Al Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, en la persona del seu president, degà i amic Enric Castro Casanovas, i a la Fundació Pública Institut d'Estudis Ilerdencs per la seva valuosa col·laboració, sense oblidar-me de Paquita Fisas Anglada i Antonieta Melé i Escarp pel seu ajut en la recerca de dades i en la materialització de la narració.

Pròleg

És un honor poder prologar les pàgines d'aquest llibre de curta però intensa història del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya i he d'agrair al seu autor i bon amic Josep M. Minguella l'amabilitat que ha tingut de fer-me aquest oferiment.

El 10 de juny de 1983, a la ciutat de Tortosa i sota la presidència del Conseller de Justícia Hble. Sr. Agustí Bassols i Parés, es constituïa solemnement el Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, com a Corporació de Dret Públic, amb plena capacitat i personalitat jurídica pròpia, essent «l'òrgan representatiu i executiu de la totalitat dels Col·legis d'Advocats existents a Catalunya», segons diu l'article primer dels seus Estatuts.

Aquest fet era possible gràcies a l'article 15 de la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de Col·legis d'una mateixa professió que s'han d'integrar necessàriament en el Consell de Col·legis de Catalunya de la professió respectiva.

Però si bé la llei, moltes vegades i malgrat l'interès general, imposa allò que hom no desitja, en aquest cas podem afirmar que la disposició legal recollia l'aspiració dels col·legis catalans de sentir-se representats per un únic òrgan institucional. En realitat aquest desig ja s'havia fet palès molt abans mitjançant les reunions periòdiques que mantingueren els degans catalans a la seu del nostre Col·legi de Barcelona i que fou determinant en la creació del que seria el precedent immediat del Consell, és a dir, el Secretariat permanent, que es constituïa informalment sota la presidència del llavors degà de Barcelona i bon amic Miquel Casals i Colldecarrera (q.e.p.r.) aquell 9 de gener de 1973, i de forma reglamentària el 9 de maig de 1978.

Aquests i anteriors precedents demostren la voluntat i el desig de tots els degans catalans per fomentar les relacions intercol·legials

i de cercar l'agermanament dels diferents col·legis de Catalunya. Així és com es creava *de facto* aquell òrgan que *de iure* neixeria a la llum de la nostra Llei de Col·legis Professionals.

En aquest llibre podem recórrer l'activitat ràpidament estesa des dels seus inicis per tots els degans que, de forma directíssima, es van implicar en el projecte comú d'organitzar l'advocacia catalana i aportar les seves experiències i els seus anhels al si de l'advocacia espanyola.

Importants en aquest sentit varen ser les negociacions per entrar com a tal Consell al Consell General de l'Advocacia Espanyola i recordo que, en aquella ocasió trobant-me com a president en funcions del Consell General, rebia el president del Consell que aleshores era el bon amic i degà de Mataró, Joaquim Bartra, que es convertí, així, en el primer conseller de l'advocacia espanyola en representació del nostre Consell. Això va representar una important transformació de les normes de composició del Consell General de l'Advocacia Espanyola i avui la realitat autonòmica de l'Estat té lloc i carta de naturalesa al si de l'advocacia.

Deu anys permeten un balanç objectiu i aquest és el que ens ofereix el degà Josep M. Minguella que s'ha convertit en la memòria permanent dels nostres actes i a ell devem no únicament aquestes pàgines interessants de la història, sinó el propi recull de materials de tot tipus que ha de permetre seguir i aprofundir en el que hem fet i farem.

Cada cop és més necessària la coordinació de la nostra professió en la nova realitat europea i cada vegada més important deixar constància de la necessària independència de la nostra professió i del seu control deontològic, que passa per l'existència dels col·legis d'advocats. El Consell, respectuós amb la independència de cadascun dels seus components, permet la cabuda de tots, del més gran que és Barcelona —germà gran, que no «gran germà»—, dels col·legis provincials i dels col·legis dits, en el seu dia, de partit. El respecte per cadascú i la coordinació de tots és el que farà del Consell un instrument útil.

El desconeixement de les diverses realitats i el viure d'esquena els uns dels altres el convertirien en un instrument decoratiu i fins i tot angoixant. Afortunadament l'experiència d'aquests deu anys ens demostra la primera cosa i des de la presidència del Consell vaig tenir l'honor d'accedir, quan representava els meus companys

degans de Catalunya, a la més alta representació de l'advocacia espanyola.

Crec que en repassar la nostra història podem albirar un futur ple d'iniciatives i un renovat compromís per a la independència de la nostra professió, per a la contribució des d'aquesta a l'enfortiment de l'Estat de Dret i per al servei als nostres conciutadans que són, a la fi, els nostres clients als qui servim des d'aquesta vella i bella professió.

Eugeni GAY MONTALVO

Degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona
President del «Consejo General de la Abogacía Española»

Presentació

A les acaballes del passat estiu vaig visitar el casal dels Piñol a Cornudella del Montsant. Josep Maria Minguella i Piñol, autor d'aquesta història, és l'amo del casal on havia exercit de notari un avantpassat seu després del seu retorn de Filipines i de l'illa de Puerto Rico, països en els quals va passar gran part de la seva vida professional exercint la fe pública notarial.

En el marc d'aquell casal de Cornudella, ple d'història, Josep Maria Minguella, ex-president del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya i ex-degà de Lleida, em va fer a mans aquest treball que recull la història del primer decenni de vida del Consell que es va constituir a la ciutat de Tortosa l'any 1983.

Josep Maria Minguella es un lletraferit; llicenciat en dret i en filosofia i lletres ha produït aquesta obra valent-se de la copiosa documentació generada pel Consell des de la seva fundació, basada en aquell vetust Secretariat que aplegava els catorze col·legis d'advocats de Catalunya, en el moment en què es va promulgar la Llei de Col·legis Professionals de la Generalitat.

En redactar aquestes línies em plau rendir un record a tots els degans catalans que tot fent gala d'un lloable esperit de solidaritat de tots els Col·legis de Catalunya, van fer possible el naixement d'aquesta institució certament arrelada a l'hora present.

El Consell agraeix calorosament al company Josep Maria Minguella el seu esforç esmerçat en aquesta obra que significa una valuosa aportació per al coneixement dels primers deu anys dels seus esdeveniments.

Enric CASTRO I CASANOVAS

Degà del Col·legi d'Advocats de Reus
President del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya

Introducció

Una vegada més, es produí al nostre poble, o millor dit en l'ordenament jurídic de casa nostra, un fet que com recordà el que fou conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya, l'Honorable Sr. Agustí Bassols i Parés, en el seu discurs dins la cloenda de la celebració dels primers deu anys de l'existència del Consell, a la ciutat de Tortosa el dia 9 de juliol de 1993, la societat civil va anticipar-se a la Llei, i aquesta, recollint aquella iniciativa, estructurarà i donà forma tot constituint aquesta institució que, afortunadament, és ja mirall i exemple per les altres institucions catalanes de consemblants característiques.

La necessitat d'aglutinar totes les tendències, totes les aspiracions, i tot allò que l'advocacia catalana tenia perfecte dret d'assolir, donades les seves especials característiques, portà tots els col·legis d'advocats catalans a una conjunció d'esforços per tal d'aconseguir que llurs legítimes aspiracions arribessin a bon terme mitjançant la creació d'un instrument, fidel reflex d'un fort i estreatat feix de voluntats, que ho fes més fàcil i planer.

Aquest treball no pretén altra cosa que donar a conèixer, amb més o menys encert, la vida del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya en els seus deu anys primers, així com els seus precedents.

No es recull fil per randa en el present relat totes i cadascuna de les tasques portades a terme pel Consell durant els seus primers anys d'existència, ni un anecdotari complert i exhaustiu de les circumstàncies que han acompanyat el seu viure. Es tracta tan sols de donar fe de primera mà d'una visió molt personal de les vivències de l'autor, que amb els errors que les fallides de memòria i interpretacions, per força molt subjectives, potser no s'esdevé un exacte i fidel retrat de la realitat. A més, l'apassionament ens fa molts cops males jugades. Si no he tingut la suficient serenor

en fer-ho, us en demano perdó. La bona voluntat no hi ha mancat pas.

L'autor, que no és més que un afeccionat a la història, sap que les seves aspiracions no poden pas anar més enllà d'una narració breu però coherent això sí, sense aprofundir massa en l'afany d'explicar molts dels fets objecte del present relat, deixant-ho per a una persona més versada i experimentada i que ho faci dins d'un marc més ampli com ho podria ser la història del nostre país.

Precedents

Preliminars

No és pas una tasca gens fàcil d'aconseguir la de saber l'origen, és a dir conèixer els precedents, de la naixença d'una humana institució. L'embaràs no és visible, i la mare de la criatura en aquest cas no és certament identificable. Creiem que la necessitat en la present ocasió creà l'òrgan, i que podia perfectament haver-se exterioritzat ja des de les terres de Ponent, la part més occidental, Segrià, Noguera, els Pallars i la Segarra, sempre geloses de les seves peculiaritats enfront de la resta; bé, de les terres de l'Ebre, que en tot moment han defensat i defensen les especials característiques que les configuren i distingeixen; o de la Catalunya costanera com el Tarragonès i el Baix Camp, hereves de la cultura romana que ha inspirat al llarg dels segles el dret a casa nostra, el Priorat, d'un pes específic indubtable en la nostra cultura, o de les terres gironines, molt obertes i amb una amplitud de pensament envejable, o, finalment, del centre del país, Berguedà, Bages, comarques del Vallès, Anoia i Osona, que són el cor espiritual i físic del nostre poble.

Estem segurs, que fos qui fos el primer degà que exposà la possible creació d'un Secretariat permanent, conformat per tots els col·legis de Catalunya, trobà una sincera i calorosa acollida. Amb tot, fóra injust que no mencionéssim aquí com a destacats creadors del Consell, els noms dels degans barcelonins, Ignasi de Gispert, Casals Coldecarrera i Pintó Ruiz, conscients tots ells de la seva responsabilitat pel fet de presidir el Col·legi de més pes de Catalunya, sense oblidar els degans, Ixart de Tarragona, persona inquieta i molt activa que al seu dia fou l'impulsor de l'associació dels avui anomenats degans no exercent, Domènech de Tortosa, el veterà dels degans catalans encara al peu del canó, amb la mateixa il·lusió i energia; Sagarra i Xiol, dos pesos forts de l'advocacia catalana i a més, el primer, zelós defensor de la puresa de la nostra llengua,

que salvaguardà en molts documents que emeté el Consell, i el segon, exemple vivent de la perseverança en l'amor a la professió. Betriu, un muntanyès arrelat a la plana de Lleida, que tingué sempre present el paper que li calia jugar davant d'uns fets de més transcendència que els relacionats directament amb les comarques de la Terra Ferma; Manubens de Manresa, Castro de Sabadell, Bartra de Mataró, Estranger de Terrassa i Barrera de Reus, que donaren sempre fermesa a la identitat i manteniment dels seus col·legis enfront del gegant barceloní. I a l'últim, els degans Sala i Ponç Feliu, de les terres gironines, que amb el seu *savoir faire* mantingueren una personalitat molt pròpia i diferent, tot i identificar-se amb la resta dels col·legis. Tots ells, capdavanters en aquesta empresa de crear una institució que és la protagonista del present treball. Sense oblidar la vigorosa personalitat del lletrat Josep Pi Suñer, que fou el primer secretari del Secretariat i, en Manel Abós que el succeí en el càrrec, ànima de l'avui Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya.

Amb anterioritat a l'any 1967, els degans catalans es reunien amb una certa periodicitat a la seu del col·legi barceloní, prèvia convocatòria dels companys que aleshores formaven part del «Consejo de la Abogacía Española». Les reunions no tenien cap altra finalitat, a part d'un canvi d'impressions i parers, que posar-se al corrent de primera mà de tot allò que s'esdevingués i cuinés a l'esmentat «Consejo», ja que cal recordar que en aquells temps es qüestionava molt seriosament la pròpia existència dels col·legis de partit judicial, i per tant era aconsellable estar ben informats per plantejar millor la deguda defensa.

A les reunions esmentades el degà de Barcelona no hi participava gairebé mai, encara que en tenia ple coneixement. Els degans representants de partits judicials eren els que hi prenién part més activament, puix que els de Tarragona, Lleida i Girona hi assistien una mica com a espectadors tot donant suport sempre amb clar entusiasme a les iniciatives dels seus companys en el deganat.

En un determinat moment de l'any 1967 discrepàncies sorgides entre la junta de govern del col·legi barceloní i alguns degans de partit judicial foren la causa que les reunions se celebressin al bar restaurant «La punyalada», un lloc de Barcelona, característic, típic i ple de recordances per a molta gent. Durà aquesta estranya situació fins que el degà, Ignasi de Gispert, amb un gest que l'honorà, es personà en l'expressat establiment on es trobaven reunits, invitant

a tots els presents a tornar a la seu del col·legi barceloní, donant així fi a una situació que podríem qualificar d'insòlita i peregrina.

Conveni

Quan el dia 9 de gener de 1973 hom signà, per part de tots catorze degans dels Col·legis d'Advocats de Catalunya, un conveni mitjançant el qual es posa en marxa un informal Secretariat Permanent, sota la presidència del degà Miquel Casals i Col·decarrera, per tal d'unificar criteris davant l'Administració central, així com fer realitat una idea de solidaritat, cooperació, comunitat i contribució mútua entre tots els lletrats catalans, podríem dir que en aquell moment va néixer el precedent de l'esmentat Consell, puix que en el seu si portava tots els «gens» del que més endavant seria el que avui és una de les entitats de casa nostra que més influència i pes pot arribar a tenir i ja té en les terres i comarques de Catalunya. L'esmentat conveni fou el resultat d'entrevistes, converses i reunions entre tots els degans catalans sota la batuta del degà barceloní, Ignasi Gispert, tal i com ja hem assenyalat.

Va néixer, doncs, una Institució a la societat civil de Catalunya que aplegava tota l'advocacia catalana a l'empar del Col·legi del Cap i Casal de Catalunya, sense, però, que ningú volgués que les futures, i segurament positives, relacions que s'establirien des d'aquell moment entre el Col·legi de Barcelona i la resta, fossin envers els altres d'un *big brother* sempre amatent i sol·lícit, i per tant es produirien amb tota cordialitat i respecte mutu.

Com tothom sap, quan el Consell emprèn les seves activitats institucionals, millor dit, quan el Secretariat informal que el precedí i del qual ja hem fet esment, es converteix en una corporació de dret públic, ho fa dins el marc d'una llei molt recent, la de Col·legis Professionals de Catalunya, de data 17 de desembre de 1982, redactada sota la iniciativa de l'aleshores conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya l'Honorable Sr. Agustí Bassols i Parés.

L'esmentada Llei, que ha estat perfectament qualificada de deferent i molt respectuosa amb l'autonomia de tots els col·legis professionals, disposa ben clarament que els diferents col·legis que desenvolupen la seva actuació a Catalunya s'han d'integrar, necessàriament, en el Consell de Col·legis de la respectiva professió. És

per això que donant compliment al que s'hi disposa, té lloc la naixença del Consell, per la qual cosa, és forçós parlar de l'informal Secretariat mencionat en el pròleg d'aquest treball.

El Secretariat

Any 1978

És el 9 de maig de 1978 quan té lloc, també a la seu del Col·legi d'Advocats de Barcelona, una reunió dels col·legis catalans, sota la presidència de Ramon Ferran Poch diputat primer del barceloní, en representació del seu degà, Josep Pintó i Ruiz, i en la qual es pren l'acord d'aprovar un reglament per posar en funcionament, amb totes les de la llei, l'expressat Secretariat.

En l'acta que s'aixecà de la mencionada reunió, es fa constar que el nou text que es proposa del reglament haurà de servir de base de l'estructuració definitiva del que en aquell moment es qualificava d'Agrupació, que després seria Consell.

A l'esmentada secció hi assistiren els degans Joan Anglada Vilardebó, del Col·legi d'Advocats de Vic, David Domènech Roig, del de Tortosa, Enric Ixart Ventosa, del de Tarragona, Josep L. Sagarra Zacarini, del de Sant Feliu de Llobregat, Josep M. Manubens Piqué, del de Manresa, Josep Betriu Cots, del de Lleida, Joan M. Xiol Gasset, del de Granollers, Narcís Sala Roca, del de Figueres i Josep M. Castro Millán, del de Sabadell.

És forçós donar a conèixer tota, o almenys la major part de l'activitat del citat Secretariat, amb els seus èxits i fallides, al llarg de la seva existència, ja que el Consell, que al cap de pocs anys el substituiria, tindria idèntics principis, iguals aspiracions i, no cal

dir-ho, els seus components, o sigui els col·legis, serien també els mateixos. No fer-ho, seria com ignorar la vàlua i la considerable importància de tots i cadascun dels esdeveniments inherents al seu propi desenvolupament, és a dir, a la seva història, i per tant oblidar que els esdeveniments que es va produir en el transcurs del seu viure sospedrarien, amb molta fermesa i seguretat, la institució que protagonitza la present narració.

a) *El Reglament del Secretariat*

Per donar-li ja una base forta i segura, és a dir un fonament ampli en tots sentits i, per damunt de tot, representatiu, tot fent realitat el desig manifestat per tots els presents, que tots els col·legis catalans, sense mancar-ne cap, formessin part del Secretariat que acabava de començar a viure, per la qual cosa es pren l'acord de sotmetre el text del mencionat Reglament a la consideració i aprovació de totes les Juntes de Govern dels respectius col·legis, convocant-les a la reunió a la seu del Col·legi de Barcelona.

A més, es plantejaren i discutiren altres qüestions, que any darrera any han pesat sobre la professió de l'advocacia; com les mancances de l'Administració de Justícia, les diferències entre els col·legis quant a la normativa sobre els honoraris professionals, i, com a nova qüestió dimanant de la creació de la Institució que per primer cop pretén unir l'advocacia catalana, el fet de copsar una font d'ingressos per la bona marxa i digne desenvolupament del Secretariat tot just nascut.

En data de 21 de juny de 1978, sota la presidència del degà del Col·legi de Barcelona, es reuneixen tots els degans catalans, en representació dels respectius col·legis:

Josep Betriu de Lleida

Enric Ixart de Tarragona

Ponç Feliu de Girona

Josep M. Manubens de Manresa

Joaquim Bartra de Mataró

Josep M. Castro de Sabadell

Josep L. Sagarra de Sant Feliu de Llobregat

Joan M. Xiol de Granollers

Narcís Sala de Figueres

David Domènech de Tortosa

als quals acompanyaren els següents lletrats, membres d'algun dels col·legis esmentats:

Francesc Sabala, Josep M. Cechini i Jaume Carbones del Col·legi de Manresa

Josep Mor, Josep Valls i Francesc Celma del Col·legi de Tortosa

Josep Ferrer i Miquel Numar, del Col·legi de Sant Feliu

Enric Castro del Col·legi de Reus

Delfí Sanuy i Sebastià Sala del Col·legi de Lleida

Santiago Martínez del Col·legi de Mataró

Ramon Montaña del Col·legi de Vic

Josep Reyner del Col·legi de Girona

Oriol Badia del Col·legi de Terrassa

Ramon Ferran, Joan Forner i Agustí Bassols, del Col·legi de Barcelona.

Donà fe de tot, el secretari del Col·legi de Barcelona, Josep M. Pi-Suñer.

b) *Missió del Secretariat*

En l'expressada reunió quedà aprovat per unanimitat el Reglament que regularia el desenvolupament del Secretariat, tot i tenint presents les molt adequades manifestacions del degà de Mataró, J. Bartra, el qual va voler que quedés constància que la principal missió del Secretariat seria la defensa dels col·legis des del punt de vista netament professional. Quedà palès més d'una vegada que no hi havia encara unanimitat per crear un Consell General de l'Advocacia Catalana, que hauria de substituir el Secretariat; Consell que assumiria les funcions de l'actual «Consejo General de la Abogacía Española».

La proposta de creació de l'esmentat Consell fou feta per l'advocat de Mataró, Santiago Martínez Sauri, el qual pretenia, amb el suport d'alguns dels presents, anar molt més enllà de la creació

d'un simple instrument de treball per als advocats catalans o si ho preferiu d'una eina per a la millor defensa dels drets professionals dels Lletrats, ja que el que calia, argumentaven, era la creació d'un Consell General a imatge i semblança de l'esmentat «Consejo». Crec que la diferència és molt important i que no és tan sols de matís. Avui, després de 15 anys, restem encara a mig camí. Tenim quelcom més que un simple Secretariat, però ens queda encara molta tasca a fer per assolir la fita que es proposaren alguns del assistents a la mencionada reunió.

Els motius o les raons que llavors impedièren aconseguir aquella fita foren exposats d'una manera convincent pels degans Betriu, Ixart i Manubens, dels col·legis de Lleida, Tarragona i Manresa respectivament, ja que es podria crear, segons ells, una situació de «contradicció impolítica», la qual cosa conduiria forçosament a una difícil modificació del «Consejo General de la Abogacía Española». Com que la cosa no estava encara prou madura, calia ajornar-ho i així s'acordà per unanimitat.

La vida del Secretariat dels Col·legis d'Advocats de Catalunya fou certament breu, puix que el dia 17 de maig del 1983, tot just cinc anys després de la constitució, celebrà la darrera reunió sota la presidència del degà de Barcelona Antoni Plasència Monleon. I cinc anys no és pas un termini massa llarg quan es tracta d'institucions d'unes tals característiques.

En el transcurs del seu viure, el Secretariat anà posant els fonaments del que més tard seria el Consell d'avui, i ho féu sota l'expectant mirada de la resta dels col·legis espanyols, alguns amb ulls crítics, sense amagar una certa complaença. D'altres, però, cal remarcar-ho, encuriosits per veure com acabaria aquella mena d'experiment.

Crec que en exposar aquest precedent de l'actual Consell és aconsellable circumscriure la relació dels fets més rellevants, deixant de banda tot el que pogués ésser qualificat de poc transcendent.

c) Unitat de criteris

Sota la presidència d'en Josep Pintó Ruiz, degà del col·legi barceloní, els trets més importants foren, al nostre entendre, els següents:

En primer lloc, i sobretot, una clara i patent preocupació per aconseguir la unitat de criteris de tots els col·legis catalans, institucions que, com és ben sabut, són diferents pel que fa a la seva idiosincràsia, ja que no és pas la mateixa, la manera de pensar, decidir i reaccionar d'un col·legi com el de Barcelona, que té un pes específic més enllà de la seva pròpia finalitat, la qual ningú pot deixar de reconèixer, que el d'un partit judicial, que tot i tenint importància cabdal dins la xarxa civil de la societat catalana, forçosament ha de moure's dins d'uns límits més estrets.

Assolir l'esmentada unitat, fent a més el possible per enfortir la criatura tan bon punt nascuda, fou la fita que es plantejà el Secretariat. I això ho féu emprant aquesta unitat davant els nombrosos problemes endèmics de l'advocacia així com els que sorgirien, amb tota seguretat, provinents d'altres institucions que, en veure néixer a la vida pública un nucli d'una cosa de la qual s'ignorava en què s'esdevindria i que el dia de demà potser les podria afectar no pas positivament, hi posarien tota mena d'entrebancs. El pragmatisme obligà al Secretariat, i particularment al seu mencionat president, a seguir una conducta no sempre ben compresa.

L'objectiu s'aconseguí fàcilment; la moderació i l'absolut convenciment que es tractava d'arribar a un punt coincident pel que feia a necessitats comunes, ho féu més planer, ja que, per damunt de tot, era imperatiu que els representants de la nostra classe professional fessin ostensible que el seu pensar era coincident amb els lògics i naturals matisos pel que fa al lloc que l'advocacia hauria d'assolir dins la nostra societat. I com a exemple mencionarem: en primer lloc l'expressió de tots els degans en l'abans esmentada reunió preparatòria del Secretariat celebrada el 9 de maig de 1978, en la qual es manifestà el ferm desig que tots els col·legis en formessin part; el fet d'assumpció per part de tots els col·legis de qualsevol problema que sorgís a un d'ells, com si fos de tots; així com la qüestió plantejada per un d'aquests sobre l'actuació de lletrats assessors dels sindicats que actuen davant dels tribunals sense estar donats d'alta al respectiu col·legi, com ho exposà el degà de Lleida, en Josep Betriu, en la reunió que tingué lloc el 21 de juny del mateix any; i l'acord aprovant la proposta del degà de Granollers, en Joan Xiol, d'arribar a una unificació de les quotes.

Més endavant, dins l'exposició del desenvolupament del Secretariat, en citarem altres d'exemples.

d) *El Secretariat i el «Consejo General»*

Una tasca també molt important, i que calia que dugués a terme tot seguit el Secretariat, era la d'estudiar i fer còmodes les seves relacions amb el «Consejo General de la Abogacía Española». En principi no s'albiraven pas massa fàcils, tot i que el seu president, resident a Madrid, l'Excm. Sr. Antoni Pedrol, fill de la ciutat de Reus amb què seguia mantenint forts i estrets lligams, era perfectament coneixedor de les peculiaritats de l'advocacia catalana, així com del caràcter i reaccions dels seus conterrànies.

Molt aviat es pogué constatar que la cosa no seria gaire de bon fer, i amb el primer problema a tractar, de l'aportació dels advocats al manteniment del «Consejo General de la Abogacía Española» quedà suficientment demostrada aquesta afirmació, ja que un informe o millor dit un projecte, elaborat pel Col·legi de Barcelona, i tramès directament a l'expressat «Consejo», arribà a coneixement públic sense haver-ho comunicat al Secretariat com a institució. Tanmateix cal fer constar que el degà barceloní, Sr. Pintó, donà les degudes explicacions a la resta de degans del Secretariat, com consta en l'acta de la sessió del dia 15 de novembre de 1978, on també es fa constar que el mateix degà féu saber que l'esmentat informe-projecte havia estat acceptat pel destinatari de la capital d'Espanya.

En la reunió celebrada aquell 15 de novembre de 1978, s'hi deixa constància de l'agraïment del Secretariat al degà madrileny Antoni Pedrol Rius, per haver aconseguit que fossin mencionats els col·legis professionals en el text de la nova Constitució Espanyola. Així mateix, s'hi pren l'acord de comunicar al president de la Generalitat de Catalunya l'Honorable Josep Tarradellas, la constitució del Secretariat dels Col·legis de Catalunya.

Any 1979

BARCELONA

En sessió del Secretariat del 13 de març de 1979, que se celebrà sota la presidència del diputat primer de la Junta del Col·legi de Barcelona, Ramon Ferran, aquest donà compte a la resta de degans

assistents que, havent cessat en el seu càrrec de Secretari d'aquella Junta el company Josep Pi-Suñer Cuberta, d'acord amb el Reglament del Secretariat, la repetida Junta de Govern havia designat al seu secretari Abós per a substituir-lo en el Secretariat. I com sigui que el designat es trobava present, procedí, tot seguit, a fer-se càrrec de les funcions pròpies del càrrec.

A la mateixa reunió s'hi tractà molt extensament la problemàtica relacionada amb el torn d'ofici, donant tots els assistents àmplia informació sobre la forma en què han estructurat el servei els col·legis respectius.

En relació amb aquesta qüestió, el Sr. Ferran féu saber als assistents que el Col·legi barceloní havia tramès al Consejo General de la Abogacía un extens informe sobre el cost del servei i la seva retribució. El Secretariat, per unanimitat, acorda d'assumir l'expressat informe, després de rebre del secretari tot just estrenat fidel fotocòpia.

A l'acabament de la reunió del 13 de març, Bartra, degà de Mataró, informà que s'ha facilitat als companys d'aquella ciutat que «estan de servei», un aparell denominat «mensafon, que permet localitzar-los en qualsevol moment i que encara que no té experiència sobre l'eficàcia del sistema l'estima summament interessant, oferint en la propera reunió donar compte del resultat». Hem transcrit al peu de la lletra part de l'acta de la reunió perquè, transcorreguts tan sols 14 anys, el mencionat «aparell» és ja cosa gairebé superada i a l'abast i coneixement de tothom.

e) Mutualitat dels Advocats de Catalunya

El 17 d'abril de 1979 es reuneix el Secretariat amb l'assistència de tots els degans als quals acompanyà en aquella ocasió el president de la Mútua Assistencial del Col·legi de Barcelona, Josep M. Antràs, així com dos membres de la seva Junta directiva, ja que es tractava del primer intent de constituir, en territori català, una Entitat Mutual d'Assistència per als advocats de Catalunya, aconseguint d'aquesta manera integrar tots els col·legis catalans en el camp assistencial. Tanmateix, fins a finals de l'any 1990 no s'assolí la fita fixada de constitució de la Mútua per a tots els advocats de Catalunya.

f) *«El Consejo General de la Abogacía Española»*

Per primera vegada, el Secretariat com a institució tingué notícia d'un fet molt important, i greu, perquè podia fins i tot impossibilitar-ne la subsistència:

«El Consejo General de la Abogacía Española» preparava un avantprojecte d'Estatut General de l'Advocacia, on hi constava proposta de constituir «Agrupaciones territoriales» de col·legis regionals, amb el perill, com exposà el degà de Barcelona Sr. Pintó, vocal també de l'expressat «Consejo», que aquestes agrupacions quedessin integrades en el «Consejo General», amb la qual cosa es perdria el mínim d'autonomia que s'havia assolit a Catalunya amb la constitució del Secretariat i, no cal dir que amb la possibilitat d'una posterior creació del Consell General de l'Advocacia Catalana. Per tant era convenient i aconsellable prendre les mesures adequades per tal d'evitar que ni tan sols es mencionessin les al·ludides «Agrupaciones territoriales», tenint en compte, a més, que el futur Estatut d'Autonomia de Catalunya reconeixeria, probablement, la competència exclusiva de la Generalitat sobre els col·legis professionals.

El citat acord, així com l'actitud a adoptar sobre les pretensions dels Col·legis dels Graduats Socials de presentació de candidats a la Junta de Govern de la Mutualitat General de l'Advocacia, i el criteri a seguir quant als despatxos col·lectius, són fets que demostren palpablement que els degans catalans feien ja un front comú davant els problemes i qüestions que a tots, o a alguns d'ells, afectaven.

LLEIDA

g) *El Secretariat i l'Estatut de Catalunya*

Sota la presidència del degà de Lleida, Josep Betriu, el 16 d'octubre de 1979 i amb l'assistència també dels membres de les Juntes de govern dels respectius col·legis, tingué lloc a la capital del Segrià una reunió del Secretariat. En sobresurten les següents qüestions: el fet que per primer cop un departament de l'Administració Autònoma, el Departament d'Urbanisme i Obres Públiques, s'adreça directament al Secretariat, reconeixent-li, per tant, la representació de l'advocacia catalana; l'acord en els prolegòmens per la constitució d'una Mútua de tots els col·legis catalans, adaptat a

les noves necessitats i circumstàncies del Col·legi barceloní; la subscripció d'una pòlissa col·lectiva d'assegurança de tots els advocats catalans; i, finalment l'acord de fer pública, mitjançant nota a la premsa, radio i televisió, la postura davant del referèndum per l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia; nota que transcriurem al peu de la lletra:

«Els Col·legis d'Advocats de Catalunya reunits en sessió extraordinària del seu Secretariat a la ciutat de Lleida, congruentment amb la seva anterior proclama propugnant l'aprovació de l'Estatut, i considerant que aquest ha d'ésser l'expressió de la identitat col·lectiva de Catalunya i així mateix la base indispensable per a la recreació institucional del seu autogovern; proclama la transcendència política i nacional que té el proper referèndum, i respectant sempre la llibertat de decisió que constitueix valor indeclinable i bàsic de la democràcia, demanem que s'acompleixi el deure de votar, de singular transcendència en el present cas, amb responsabilitat i reflexió.»

L'anterior proclama a la qual es referia la nota transcrita, deia el següent:

«Los Colegios de Abogados de Cataluña, ante la próxima discusión del Estatuto de Autonomía de Cataluña en el Congreso de los Diputados, y la presentación al mismo del Proyecto de Ley Orgánica del Consejo General del Poder Judicial, estiman oportuno:

1.º Propugnar la aprobación del Estatuto de Autonomía de Cataluña, elaborado por los parlamentarios catalanes y presentado al Congreso de los Diputados.

2.º Respaldar las iniciativas de la Generalidad y de los parlamentarios catalanes, en favor de la aprobación del mencionado Estatuto.

3.º Proclamar la necesidad de evitar que mediante la promulgación de Leyes Orgánicas, se cercene o modalice el ámbito de las Autonomías reconocido en la Constitución.»

Any 1980

BARCELONA

És en la reunió celebrada pel Secretariat el 18 de maig de 1980, quan s'esdevé, amb la presència del conseller de Justícia, l'honorable Ignasi Gispert, el públic reconeixement de la important tasca duta a terme pel Secretariat. En aquella ocasió els membres del Secretariat en ple donaren la més cordial benvinguda al conseller, recordant que fou ell qui en propicià la constitució. El conseller respongué fent-los saber que aquest era el primer acte a què assistia després del seu nomenament, i els donà compte, tot seguit, d'haver aconseguit que en «El Proyecto del Estatuto General de la Abogacía» hi figurés una disposició transitòria donant via lliure a la subsistència i posterior creació d'organismes emanats de les administracions autonòmiques, relatius als col·legis professionals.

El Sr. Pintó, degà de Barcelona, plantejà novament la possibilitat de constituir un Consell General de l'Advocacia Catalana, plenament sobirà amb els lògics i necessaris lligams respecte del «Consejo General de la Abogacía». Subsistia per tant l'afany d'aconseguir que l'advocacia catalana tingués una veu pròpia i unitària.

A la mateixa reunió s'acordà la presència del Secretariat als actes acadèmics d'homenatge pòstum al que fou president de l'Acadèmia de Legislació i Jurisprudència de Catalunya, Ramon M. Roca Sastre. També es pren l'acord d'assistir a l'acte que se celebraria a l'Ajuntament de Vic en memòria de Joan Anglada, que fou degà d'aquella ciutat d'Osona, mort feia poc.

Com a acord final de la reunió, i a proposta del degà de Vic, Sr. Espona, es fa constar la satisfacció del Secretariat per haver estat nomenat el degà de Lleida, Josep Betriu, membre de la Comissió Assessora de la Presidència de la Generalitat.

Vic

A la ciutat de Vic, acceptant la invitació del Col·legi d'aquella ciutat, té lloc la reunió del Secretariat en què es pren l'acord, entre d'altres, de trametre al president del «Consejo General de la Abogacía Española», Sr. Pedrol, l'adhesió a la proposta que al seu dia havia fet el Col·legi de Barcelona en relació al projecte d'Estatut d'Au-

tonomia de Catalunya i del qual ja s'ha fet esment, fer-li arribar el següent escrit relatiu al projecte «del Estatuto General de la Abogacía»:

«Excm. Sr.: Tinc l'honor de posar en coneixement de V.E. que reunits el dia 21 de l'actual a la ciutat de Vic, els degans dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Barcelona, Tarragona, Lleida, Tortosa, Reus, Manresa, Figueres, Sabadell, Terrassa, Vic, Mataró, Sant Feliu de Llobregat, Granollers i Girona, representat aquest pel Sr. degà del Col·legi de Figueres, van ser adoptats per unanimitat els següents acords:

1er. Que havent tingut coneixement que la Ponència redactada del Projecte d'Estatut General de l'Advocacia ha culminat la seva tasca, sol·licitem de l'Il·lustre Consell General de l'Advocacia Espanyola vulgui traslladar a tots els Col·legis d'Advocats d'Espanya el text, elaborat a l'objecte que els dits Col·legis, prèvia concessió del termini adient, puguin formular les esmenes que estimin pertinents; tot això amb anterioritat a la celebració de la sessió d'aquest Consell que tingui per objecte l'estudi i aprovació en el seu cas, del Projecte, sense perjudici, en fi, de la posterior aprovació del text per l'Assemblea de degans.

2on. Que així mateix es prorrogui el termini concedit actualment als senyors consellers per a la proposició d'esmenes.

3er. Adherir-se a la proposta formulada pel degà de Barcelona sol·licitant la inclusió en el text del Projecte de la disposició addicional que ja mèrit de les competències atribuïbles a les Entitats Autònomes.

BARCELONA

Durant la reunió celebrada pel Secretariat a la ciutat de Barcelona el dia tres de setembre de 1980, en tingueren coneixement els seus membres mitjançant ampli i exhaustiu informe del degà de Barcelona, Josep Pintó, del fet d'haver-se admès al projecte «del Estatuto General de la Abogacía Española» algunes de les esmenes presentades al seu dia pel Secretariat, dues de les quals creiem que fonamentals, ja que una fa referència a la sobirania dels degans, amb facultat decisòria, i l'altra per la inclusió d'una disposició addicional en salvaguarda dels drets de les comunitats autònomes.

No tingueren la mateixa sort la resta de les esmenes, referents a la formació professional, despatxos col·lectius i incompatibilitats en l'exercici de l'advocacia. Davant aquesta actitud de la Comissió redactora del projecte, s'acordà insistir per tal d'aconseguir l'admissió de totes.

h) La independència judicial

La darrera reunió del Secretariat de l'any 1980, tingué lloc a la ciutat de Barcelona, en el transcurs de la qual, el degà lleidatà, Josep Betriu, féu saber als reunits el fet desagradable, alhora enutjós i que no es podia consentir de cap manera, d'una manifestació davant l'Audiència Provincial de la capital del Segrià, amb molt de rebombori tant al carrer com a l'interior, on se celebrava un judici oral per injúries i calúmnies, i amb una evident i clara intenció d'influir en el resultat de l'esmentat judici, és a dir, en la sentència a dictar. Una coacció i un constrenyiment absolutament intolerables. Per primera vegada, una institució representant de tots els col·legis d'advocats de Catalunya s'enfrontà a un fet semblant, per la qual cosa s'acordà prendre, una vegada més, actitud solidària fins allà on fos necessari proposant fer pública la posició del Secretariat Permanent davant aquest problema. Per primera volta es plantejava, per part de tots els advocats catalans, una qüestió molt greu i de cabdal importància i per tant transcendental puix que la justícia s'ha d'entendre que és completament independent i aquesta condició no es pot veure malmesa per intervenció dels que ignoren un principi tan elemental i sabut, per tant, res no ha de mediatitzar o coartar la llibertat d'un tribunal de justícia.

Any 1981

TARRAGONA

Fita important en la història del Secretariat fou la seva reunió en qualitat de Permanent composta, com ja hem dit, per la totalitat de les Juntes de Govern dels col·legis catalans, que se celebrà el 10 de gener de 1981 a la ciutat de Tarragona presidida pel degà Enric Ixart, ja que el degà lleidatà Josep Betriu exposà els fets

ocorreguts en aquella ciutat i dels quals ja hem fet esment, per tal que el Secretariat Permanent fes palesa amb l'autoritat moral que li era reconeguda per tothom la seva postura davant uns fets tan greus. L'acord que es prengué fou el següent: pronunciar-se públicament en el sentit de posar en relleu la necessitat de la més absoluta independència dels tribunals de justícia, sense interferència de cap mena, encomanant al Secretariat que preparés la corresponent nota, per fer-la arribar als mitjans de comunicació social.

També s'acordà adreçar-se a la Generalitat pregant que el Secretariat fos escoltat abans d'adoptar-se qualsevol decisió modificativa de l'actual demarcació judicial.

i) Pòlissa d'assegurances col·lectiva

Si bé en anteriors reunions s'havia plantejat la qüestió de formalitzar pòlissa d'assegurança col·lectiva de responsabilitat dels advocats en l'exercici de la professió, fou en aquesta on es dona un pas important en encomanar al degà de Tarragona Sr. Ixart i als lletrats Artigas i Torres Español que preparin la contractació de la pòlissa en qüestió.

j) El 3er Congrés Jurídic Català

El senyor Abós, secretari del Col·legi de Barcelona i també del Secretariat dona compte, en la reunió que tingué lloc el 24 de març del 1981 a la ciutat Comtal, d'haver-se rebut un escrit de la Comissió organitzadora del 3er Congrés Jurídic Català en què demana la designació de 13 persones per integrar-s'hi. Solament són 13 perquè el Col·legi barceloní ja en formava part. Es pren l'acord que tots els degans dels col·legis de Catalunya hi quedin integrats.

BARCELONA

k) La Llei de Col·legis Professionals

En una reunió celebrada a Barcelona sota la presidència del degà Pintó, aquest fa saber a la resta de degans que havent aconseguit el text de l'avantprojecte de la Llei de Col·legis d'Advocats, creu aconsellable que s'hi estableixi la possibilitat «d'optar pel manteniment de relacions amb els Consells Generals de l'Estat o

per deixar de pertànyer als mateixos», puix que en l'esmentat avant-projecte es preveu una desvinculació total dels consells de professions liberals a Catalunya vers l'Estat, cosa no convenient per l'advocacia catalana. El secretari Manel Abós té una intervenció ben convincent per a tots els presents, indicant a la Conselleria de Justícia una doble vinculació, és a dir una pel que fa referència a la representació unitària de l'advocacia a nivell d'Estat, i l'altra quant a l'organització interna, jurisdicció disciplinària i qüestions que afectin a disposicions legals de la Generalitat.

FIGUERES

A la capital de l'Alt Empordà, presidida pel degà Pintó, tingué lloc una reunió del Secretariat donant compte el degà barceloní del resultat de l'entrevista que, acompanyat dels degans Barrera, Domènech, del diputat primer de Barcelona Ferran i del secretari Manel Abós, tingué amb el president del «Consejo General de la Abogacía Española» a qui s'exposaren les normes que haurien de regular en el futur les relacions entre l'expressat «Consejo» i l'advocacia catalana, avui sota la direcció d'un Secretariat, i més endavant d'un organisme amb contingut més ampli quant a les seves funcions i prerrogativa. De la susdita entrevista, la representació del Secretariat en sortí podríem dir que molt complaguda.

Es torna a discutir el text de l'avantprojecte dels col·legis professionals de la Generalitat, fent patent tots els degans la seva disconformitat amb el text, tota vegada que s'aparta dels principis que els col·legis d'advocats de Catalunya estimen fonamentals i que transcrivim a continuació:

«1er. Respecte absolut als col·legis provincials i de partit ja existents, i consegüentment, supressió de l'article 9è de l'avantprojecte.

2on. L'especialitat dels col·legis professionals del dret, no assoleix, amb la disposició transitòria 2a de l'avantprojecte, una idoneïtat suficient en la seva regulació, tota vegada que és absolutament necessari que en totes les matèries la competència de les quals està atribuïda a la Generalitat de Catalunya, el Secretariat, o l'òrgan col·lectiu que el substitueixi, centri la representativitat exclusiva de tots els col·legis catalans i sigui el seu òrgan superior;

i al contrari, paral·lelament, en totes aquelles matèries que siguin de la competència de l'Estat, o hi estiguin íntimament relacionades, els col·legis catalans han de continuar adscrits als respectius consells generals de l'Estat, directament.

3er. Cal crear obligatòriament el Secretariat o òrgan equivalent que agrupi els diferents col·legis de Catalunya; i per aquesta raó la pertinença, tant al Secretariat de Catalunya, com al Consell General de l'Estat, no pot ésser optativa i excloent, sinó obligatòria i acumulativa.

4rt. Un altre principi general que ha de mantenir-se és de l'absoluta independència dels col·legis de l'Administració tant de la central com de l'autònoma; per aquesta raó, esgotada la via corporativa, tan sols hi cabrà el recurs contenciós-administratiu.»

Tramès a la Conselleria de Justícia el corresponent escrit, el Secretariat prengué l'acord de realitzar gestions prop dels representants dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya per tal d'evitar que proposessin esmenes contràries als interessos de l'advocacia i es redactà el següent escrit amb les esmenes que es demana que siguin presentades pels grups parlamentaris que s'hi avinguin.

Les dites esmenes foren les següents:

«Article 9.1) Els professionals inscrits a qualsevol col·legi que tingui la seva seu a Catalunya, podran exercir la professió en l'àmbit territorial d'un altre col·legi català, sempre que hagin obtingut la corresponent habilitació, complint els requisits que estableixi el respectiu Consell de Col·legis de Catalunya, sota el principi de reciprocitat.

2) Igual que en el text original.

3) Igual que en el text original.

Article 16.1) Constituiran els Consells els degans, presidents, síndics o càrrecs equivalents dels seus respectius col·legis.

2) Cada Consell General redactarà i aprovarà el seu estatut i reglament que haurà de regular els quòrums necessaris per a la validesa i constitució del mateix o per a poder prendre acords. Serà admissible el vot plural ponderant el nombre de col·legiats de cada

col·legi i els vots de qualsevol col·legi seran sempre inferiors a la meitat dels vots del Consell.

3) Els consells generals de professions amb més de quatre col·legis, per estar vàlidament constituïts, necessitaran en primera convocatòria la concurrència de més de la meitat dels consellers i en segona convocatòria qualsevol que sigui el nombre dels assistents i en tot cas, els acords hauran de ser presos com a mínim per les dues terceres parts dels assistents.

4) Mantenir l'actual paràgraf 3er del projecte.

Disposició Addicional 1ª.

1er). Mantenir la seva redacció o substituir-la per la següent:

Els col·legis professionals afectats per la Llei Orgànica del Poder Judicial i la legislació notarial de Catalunya tindran en els consells generals de les respectives professions de nivell estatal la intervenció que la legislació general de l'Estat els assigna.»

El 20 de maig de 1982 el Secretariat, en relació al tan esmentat avantprojecte de Llei de Col·legis Professionals, dugué a terme gestions prop dels següents grups parlamentaris: Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya i Centristes de Catalunya.

GIRONA

1) III Congrés Jurídic Català

El 27 de novembre de 1981 se celebrà a la capital del Gironès una sessió plenària del Secretariat sota la presidència del degà Ponç Felip, al qual van assistir els següents degans i lletrats:

Senyors Pinto, Abós, Ferran, Artigas, Guardia, Forner, Feliu, Reyner, Bonet Salvatella, Ametller, Peya, Cos, Ramoneda, Argenui, Mira, Salva, Murall, Domènech, Mor, Ametlla, Sala, Betriu, Xuclà, Espona, Solà, Font, Rocafiguera, Farrellad, Castro, Sabala, Cecchini.

De l'esmentada reunió en sobresurt el següent:

Designar la representació del Secretariat a la comissió organitzadora del III Congrés Jurídic Català.

Rebre l'informe del degà Josep Pintó, el qual manifestà que el president del «Consejo General», senyor Pedrol, s'havia mostrat receptiu a la posició dels col·legis catalans en el sentit que malgrat

llur integració en un consell superior català de col·legis, continuarien vinculats al «Consejo General» per les qüestions que ultrapassessin l'àmbit català.

Deixar constància una vegada més, vist l'avantprojecte de col·legis professionals, de la voluntat integradora dels col·legis d'advocats de Catalunya, de la qual n'és prova evident la creació del Secretariat en l'anterior règim polític. Com a conseqüència, una representació del Secretariat visità al president de la Generalitat amb l'objecte d'exposar-li aquella voluntat.

S'hi tractà, i d'això ja fa 12 anys, el gravíssim problema de la Presó Model de Barcelona, la subsistència de la qual pesa com una llosa sobre la ciutat, per les seves mancances com a centre penitenciari i els greus problemes que deriven de la seva ubicació.

Any 1982

BARCELONA

m) La Mútua d'Advocats de Catalunya

El comptador de la Mútua Assistencial de l'Advocacia Barcelonina, advocat senyor Morros Bartrina, present a la reunió, fa saber la intenció de no limitar les actuacions dins el territori jurisdiccional del Col·legi de Barcelona, fent extensiva, per tant, l'activitat mutual a tot Catalunya. Invità tots els col·legis a integrar-s'hi amb nova denominació que podria ser Mútua dels Advocats de Catalunya.

n) Pòlissa d'assegurances

El 2 de novembre de 1982 s'acorda subscriure una pòlissa d'assegurances col·lectiva per a tots els advocats catalans, a la qual s'adheriran els 14 col·legis.

o) Honoraris professionals

Es pren un acord també molt important en la mateixa data sobre una qüestió que havia estat plantejada més d'un cop en anteriors reunions i que ara esdevé realitat. Es tracta de la unificació de les

normes dels honoraris professionals. D'ara endavant tots els col·legis catalans percebran el mateix per la seva feina.

A poc a poc, doncs, el Secretariat va adoptant normes integradores de l'advocacia catalana posant els fonaments del desitjat Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya.

p) Fundació Lluís de Peguera

El lletrat senyor Guàrdia, membre de la Junta de Govern del Col·legi de Barcelona, informà al Secretariat de les circumstàncies sobre constitució, dins el Col·legi de Barcelona, de la Fundació Lluís de Peguera, amb missió d'obtenir la informatització de l'oficina judicial, ja que ha estat reservat un lloc al patronat de l'esmentada fundació al Secretariat dels Col·legis d'Advocats de Catalunya. Després d'intens debat i aclariments, el Secretariat pren per unanimitat l'acord d'acceptar l'expressat oferiment.

Per primera vegada els col·legis de l'advocacia catalana donen un pas endavant i molt important per adaptar la tasca de cada dia de l'oficina judicial a tot allò que la informàtica és i representa per la societat civil en el camp de l'administració de justícia, i ho fa en un terreny on cal passar, de sobte, dels segles xvii i xviii a pràcticament el segle XXI, en un intent d'aconseguir l'oblit, entre altres mitjans, de les «agulles saqueres i el fil d'empalomar», per guardar els expedients judicials.

q) Tribunal Superior de Justícia

El dia 29 de setembre de 1982, en reunió celebrada pel Secretariat a Barcelona, el seu secretari, Manel Abós, donà compte de la recepció d'un comunicat del conseller de Justícia preguntant l'elaboració, pel Secretariat, d'un informe sobre la procedència i necessitat de constituir ja el Tribunal Superior de Justícia que l'Estatut té previst. I com sigui que el Col·legi de Barcelona està preparant un informe amb idèntica finalitat, proposa el degà barceloní que el Secretariat el faci seu, previ estudi i examen per la resta dels col·legis. S'acceptà la proposta i al seu moment tingué entrada a la Conselleria de Justícia un ben sospesat i extens informe recomanant la implantació de l'expressat Tribunal Superior de Justícia a Catalunya.

r) Nou President del Secretariat

Per darrera vegada, i acompanyat pel degà electe de Barcelona Antoni Plasència, presidí el degà Pintó una reunió del Secretariat, amb l'assistència, per raó de la seva condició de President de la Mútua d'Advocats de Barcelona, d'en Josep M. Antràs, que no trigaria a ser elegit degà del Col·legi barceloní, per tractar de la posta en marxa de l'assegurança col·lectiva de responsabilitat civil concertada pel Secretariat. Era un problema que calia tractar amb molta urgència ja que l'exercici de l'advocacia havia donat amb molt poc temps un canvi força important, atès que la responsabilitat civil per actes en la seva professió és avui gairebé pa de cada dia, per la qual cosa era lògic que el Secretariat s'hi esmercés.

El degà Pintó, un dels millors degans que han presidit el Col·legi de Barcelona, caracteritzat per la seva humanitat i senzillesa, deixant sempre bon rastre als càrrecs que ha ocupat al llarg de la seva vida professional, féu la presentació del nou degà Antoni Plasència, home que molt aviat mostrà el seu caràcter ple d'energia i vitalitat al front del Secretariat, i perfectament conscient que, damunt l'enorme tasca duta a terme pels seus predecessors així com els altres degans, era arribada l'hora de donar un pas endavant i procedir a la constitució del Consell dels Col·legis d'Advocats de Catalunya, protagonista del present relat.

Fou rebut molt bé, i l'autor d'aquest treball n'és testimoni d'excepció, encara que al llarg del seu mandat mantingué petites diferències amb algun que altre degà de partit judicial. En tot cas, res d'importància, cal dir-ho, i que el temps i els lògics canvis d'impressions diluïren.

Aquesta darrera reunió presidida pel degà Pintó fou una mica moguda, ja que calgué tractar dels possibles efectes negatius d'alguns fragments del text de la nova Llei dels Col·legis Professionals aprovada pel Parlament de Catalunya com a conseqüència del contingut de l'article 11è de l'esmentada Llei, a causa de la inclusió d'una esmena del PSUC (Partit Socialista Unificat de Catalunya), que en establir els requisits per la incorporació a un col·legi professional, disposa que «no serà exigible la pertinença a una determinada mutualitat». Es prengué el següent acord:

«1er. Tota vegada que, en virtut del que estableix la disposició addicional segona de la Llei de Col·legis Professionals aprovada pel

Parlament de Catalunya, l'art. 11.3.B, no afecta a la Mutualitat General de Previsió de l'Advocacia, continuar exigint la pertinença a la mateixa per a incorporar-se i formar part de qualsevol dels Col·legis d'Advocats de Catalunya.

2on. Adreçar-se a la Conselleria de Justícia de la Generalitat de Catalunya, pregant que quan es redacti el Reglament pel desenvolupament de la Llei de Col·legis Professionals de Catalunya, es tingui en compte expressament que el que estableix l'art. 11.3.B de la Llei de Col·legis Professionals no és aplicable a les Entitats de previsió formades per professionals que ja existien en promulgar-se aquella Llei.»

A la mateixa reunió s'acordà la constitució d'una ponència per dur a terme la redacció d'un esborrany dels Estatuts del Consell dels Col·legis d'Advocats de Catalunya a constituir tal i com ho preveia la recent aprovada Llei dels Col·legis Professionals.

Any 1983

Poc més tard, en reunió celebrada a la seu del Col·legi barceloní, es prengué l'acord que l'autodissolució del Consell tingués lloc a la ciutat de Tortosa el dia 10 de juny.

Per tant, arribada l'hora de prendre els acords que normalment acompanyen a una fi no traumàtica, i en el present cas, a més, preparada i esperada, d'una institució pública, es féu constar en acta l'agraïment a tots els degans que havien format part del Secretariat, i s'acordà nomenar col·legiats d'honor als lletrats Ignasi de Gispert, Miquel Casals i Josep Pintó, que, com ja hem dit al començament d'aquest treball, foren els primers presidents del Secretariat.

Tot i que la vida del Secretariat es trobava ja a les acaballes, mostrà una activitat que jo diria més que important, remarcable. Així les gestions efectuades respecte a les eleccions convocades en aquelles dates pel «Consejo General de la Abogacía» i la «Mutualidad General», prenen una sola posició tots els degans, quant a votació dels candidats, constituint una mena de minoria catalana.

Es prengueren també acords que palpablement demostraren que no hi hauria solució de continuïtat entre la fi del Secretariat i la naixença del Consell, preveient que l'existència d'aquest Consell donaria molt més pes a les decisions de l'advocacia catalana que

disposaria d'una institució que dins del teixit o la xarxa de la societat civil del nostre país, es mantingué, com veurem més endavant, la mateixa constitució en ambdues institucions sense arribar a bon terme els intents per tal que formessin part del futur Consell una representació de la Mútua d'Assistència Social del Col·legi barceloní i una altra representació de la Caixa dels Advocats de Catalunya.

El 13 de maig de 1983, tot preparant la constitució a la ciutat de Tortosa del futur Consell, el Secretariat redactà l'ordre del dia de la sessió d'autodissolució i que transcrivim al peu de la lletra:

«Sessió constitutiva del Consell dels Col·legis d'Advocats de Catalunya:

1er. Designació del president i secretari que han d'actuar en la reunió. 2on. Acord de constitució del Consell dels Col·legis d'Advocats de Catalunya. 3er. Aprovació de les normes provisionals que han de regir al Consell fins l'aprovació del seu Estatut, després de la publicació del Reglament de la Llei de Col·legis Professionals. 4rt. Elecció de president, vice-president i tresorer del Consell. 5è. Elecció del secretari. 6è. Determinació del règim econòmic provisional del Consell. 7è. Designació de la ponència del Consell encarregada de preparar el projecte d'Estatut. 8è. Homenatge als degans que han format part del Secretariat, amb anterioritat. 9è. Jornades d'Advocats de Catalunya. 10è. Precs i preguntes.»

El Consell

Si bé és ben cert que la institució que és protagonista del present treball no ha tingut mai, ni de lluny, un caire presidencialista, ja que el president ha estat sempre un primer entre iguals i totes les decisions preses pel Consell han esdevingut fruit d'un unànime acord o d'un consens seriós i equilibrat en el cas d'alguna diferència de criteri entre els seus membres, no es pot pas deixar de reconèixer que el tarannà del president de torn quedà reflectit en la vida corporativa al llarg de cada mandat.

És per això que hem cregut adient seguir l'exposició dels fets que constitueixen la història dels deu primers anys del Consell i, és clar, sense oblidar-ne la deguda cronologia agrupant-los a l'entorn del president que en cada etapa dirigí la tasca del Consell. Abans, però, caldrà fer exposició concreta de la constitució del Consell a la ciutat de Tortosa.

Com hem dit en exposar les vicissituds del Secretariat en les seves acaballes, el dia 13 de maig de 1983, prengué l'acord de la seva autodissolució, fixant aquella ciutat de les terres de l'Ebre com a lloc per procedir a l'acte protocol·lari i formal de posar terme a la seva existència i amb la deguda cerimònia, formalitzar la constitució de l'esperat òrgan màxim de l'advocacia catalana. Això fou fet el 10 de juny del mateix any, amb l'assistència del conseller de Justícia Honorable Sr. Agustí Bassols i la dels degans no exercent, senyors Ignasi de Gispert Jordà, Miquel Casals Colldecarrera, Josep Pintó Ruiz, Pere Terés Quiles, Josep M. Castro Millán, Enric Yxart Ventosa, Celestí Pol i Pol, Josep Betriu Cots, Ramon Girbau Camps, Isidre Archs Riqué, Josep M. Manubens Piqué, Ramon M. Forrallat Ferrer i Josep L. Sagarra Zacarini. Tots ells havien estat especialment invitats a l'acte perquè en un moment o altre havien format part del Secretariat, que llavors vivia la seva

darrera fase, i se'ls feia participants de la constitució del nou Consell. Hi prengueren part amb molt d'entusiasme. Com a invitat especial, acudí el degà del Col·legi de Castelló de la Plana, Sr. Vicent Falomir i Pitarch que assistí en representació del «Consejo General de la Abogacía Española».

Per tant aquell dia es reuní per darrera vegada el Secretariat amb tots els degans catalans, senyors:

Antoni Plasència Monleón	Joaquim Bartra Soler
Josep L. Calderón Alejaladre	Anselm Ramoneda Allué
Josep M. Minguella Piñol	Josep R. Rovira Esteban
Ponç Feliu Llansà	Narcís Sala Roca
Agustí Barrera Carrero	Joan M. Xiol Gasset
David Domènech Roig	Josep Espona Bayés
Joan Vergé Grau	Vicenç Vidal i Sanchís

acompanyats pels membres de la junta de govern dels col·legis respectius:

del col·legi de Barcelona, Julià Torres Español, Joan J. Artigas Vidal, Lluís Muñoz Sabaté, Joan Córdoba Roda, Manuel Abós Janot, Eduard Sagarra Trias, Josep D. Guàrdia Canela, Ignasi de Gispert Català i Lluís Balius Juli;

del col·legi de Girona, Josep Reyner Bosacoma, Albert Bonet Pérez i Enric Abella Riera;

del col·legi de Lleida, Sebastià Sala Bonastre, Antoni Xuclà Riu, Mercè Vilagrasa i Josepa Solé;

del col·legi de Tarragona, Francesc Yxart Ventosa, Jaume Ferrándiz Foraster, Albert Vallvé Navarro, Antonio Huber Company i Jordi Salvà Cortes;

del col·legi de Figueres, Joan Junye de Budalles;

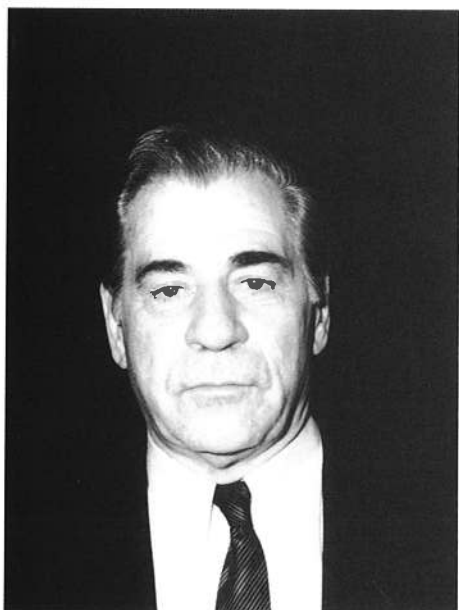
del col·legi de Tortosa, Joan J. Murall Sales, Francesc X. Celma Prieto, Manel Gras Carpio, Josep Mor Daufi;

del col·legi de Reus, Enric Castro Casanova, Jaume Gispert Pujol i Joan Pi Gomis;

del col·legi de Granollers, Pere Canal Baliu;

Any 1994. El Consell avui. A la fotografia hi figuren també el president dels degans no-exercents, J. Bartra i l'autor. D'esquerra a dreta, asseguts: senyor Bosch, senyor Castro, senyor Reyner, senyor Gay, senyor Canal, senyor Abós, senyor Rovira. D'esquerra a dreta i de peu senyor Bartra, senyor Fernàndez, senyor Betriu, senyor Domènech, senyor Sales, senyor Minguella, senyor Soler; senyor Pallarés.

Agustí Bassols, conseller de Justícia quan fou constituït el Consell.

Joaquim Xicoy, conseller de Justícia que succeí en el càrrec Agustí Bassols.

Antoni Isac, conseller de Justícia que presidí els actes de la commemoració dels deu anys del Consell.

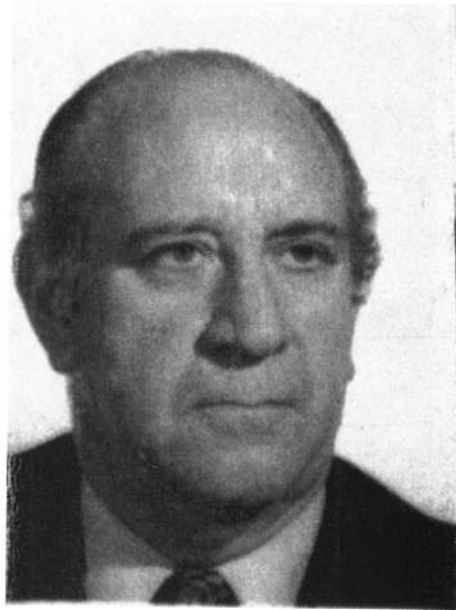
Josep Pintó, degà barceloní que presidí el Secretariat en la seva constitució.

Els degans Ignasi de Gispert i Miquel Casals, el primer també degà del Col·legi de Barcelona, que posaren tot el seu esforç en la constitució del Consell.

Antoni Plasència, primer degà
president del Consell.

Josep Maria Pi-Suñer i Cuberta,
col·legiat de Barcelona que fou el
primer secretari del Secretariat.

Part de la representació lleidatana que assistí a l'acte de la constitució
del Consell.

Dos aspectes dels assistents a la constitució del Consell celebrada a l'aula magna de la Catedral de Tortosa.

Assistents a l'acte de Constitució a Tortosa del Consell l'any 1983.

El degà Pintó es dirigeix als assistents a l'esmentat acte.

El conseller Agustí Bassols dirigint la paraula als assistents a l'acte de constitució del Consell.

Barcelona

Tarragona

Lleida

Sant Feliu de Llobregat

Girona

Figueres

Vic

Reus

Manresa

Granollers

Tortosa

Mataró

Sabadell

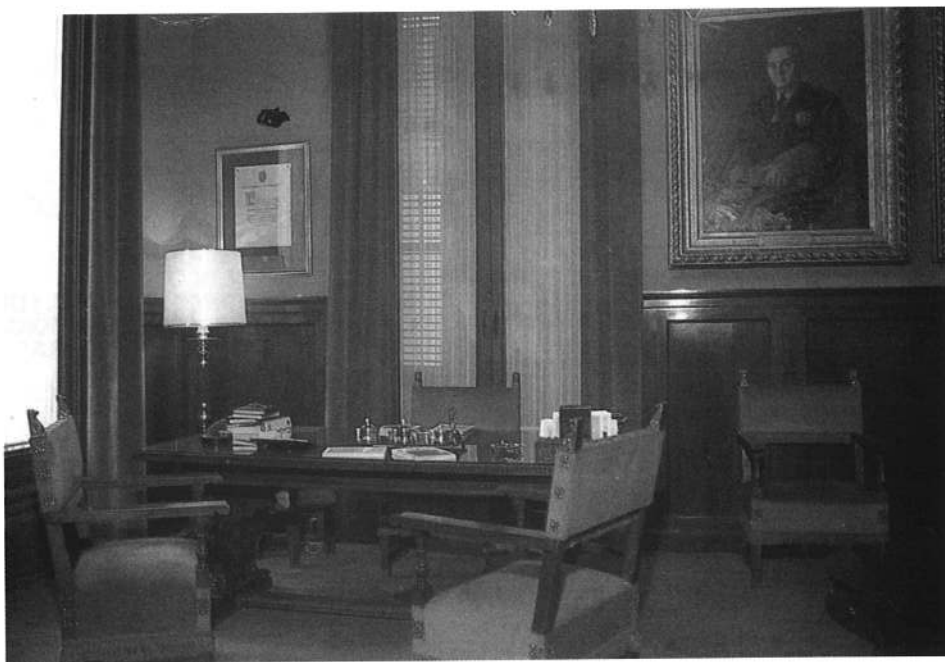

Terrassa

Distintius dels col·legis membres del Consell.

El despatx del degà del Col·legi d'Advocats barceloní, emprat en ocasions pel president del Consell.

Sala de la junta de govern de la Junta de Barcelona on se celebraren moltes de les reunions del Consell.

Sala de la sisena planta de l'edifici annex al col·legi on celebra les reunions el Consell tot esperant tenir seu pròpia.

Sala del Consell d'avui.

Presidència de l'acte de constitució de l'associació de degans no exercent a Lleida. Any 1985.

Les esposes dels degans assistents a l'acte.

Les III Jornades a Lleida. La presidència, any 1985.

El Consell en ple, reunit a Lleida l'any 1987 en la celebració de les Segones Jornades de les Juntes de Govern dels Col·legis Catalans.

Dos moments de l'acte de la imposició de la Creu de Sant Ramon de Penyafort al degà Antoni Plasència.

Antoni Plasència Monleon, Barcelona.

Josep L. Calderón Alejaldre,
Tarragona.

Ponç Feliu Llansà, Girona.

Joan M. Xiol Gasset, Granollers.

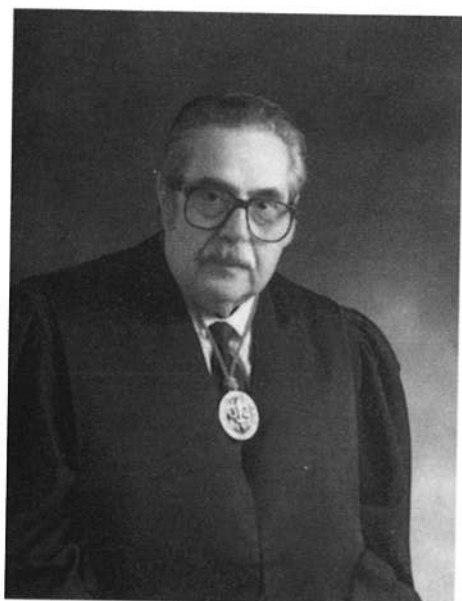
Josep Espona Bayes, Vic.

Josep R. Rovira Esteban, Sabadell.

Josep M. Minguella Piñol, Lleida.

David Domènech Roig, Tortosa.

Agustí Barrera Carrero, Reus.

Joan Vergé Grau, Manresa.

Joaquim Bartra Soler, Mataró.

Narcís Sala Roca, Figueres.

Anselm Ramoneda Allue, Terrassa.

Vicenç Vidal Sanchis, Sant Feliu
de Llobregat.

Manel Abós Janot, secretari.

del col·legi de Terrassa, Domènec Argemi Madurell, Jaume Cos Albiñana, Albert Sala Rexach, Josep Egea Cola i Joan Sales Homs;

del col·legi de Manresa, Francesc X. Sitjes Molins, M. Dolors Rovira Genoves, Anna Carranca Esteve i Josep Manuel Morillas Freira;

del col·legi de Mataró, Salvador Soler Vicens, Santiago Martínez Sauri, Josep M. Gallifa Espiell i Manuel Julià Blanch;

del col·legi de Sabadell, Maria Puigdomènech Mas, Joan Hernández Olivé i Antoni Guàrdia Carreres;

del col·legi de Vic, Àlvar Solà Bansell, Miquel S. Subirachs Vila i Miquel S. Pi Costa;

del col·legi de Sant Feliu de Llobregat, Antoni Muñoz Ubeda, Miquel Munnar Bestard, Amadeu Cots Ribas i Júlia Latorre Mingrat.

La reunió que presidí l'Honorable Conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya, Agustí Bassols, fou plena de solemnitat i ajustada a un rígid protocol. Tingué per marc l'aula magna de la Catedral de Tortosa en ampla sala cedida per a l'expressat fi, pel titular d'aquella seu episcopal; sala espaiosa amb murs plens d'història donant una sensació de grandiositat als ànims dels assistents; aula de parets molt llises i que dins la seva senzillesa i manca d'ornaments i floritures impressionaven i esdevenien colpidores. Per tant, el lloc de la reunió fou esplèndid, com ho fou l'acollida de tot el Col·legi tortosí que es comportà per damunt del que calia i que no es podia esperar ni tan sols imaginar. I ho féu amb distinció i elegància més que notables. L'Ajuntament de la ciutat no es quedà pas enrera, fen l'estada agradable i plaent.

Iniciat l'acte, prengué la paraula el degà del col·legi de Barcelona, Antoni Plasència que manifestà que el que calia, d'acord al primer punt de l'ordre del dia, era l'elecció de les persones que havien d'actuar com a president i secretari de la reunió, proposant el Sr. David Domènech, degà que era del col·legi de Tortosa i el Sr. Manel Abós, secretari fins aleshores de l'extingit Secretariat. La proposta fou aprovada amb l'aquiescència de tots els degans.

El president acabat d'elegir, després d'agrair la presència de tots els assistents a l'acte, el qualificà de molt important tant per Catalunya com per l'advocacia catalana, i per la ciutat de Tortosa posant de manifest que era arribada l'hora de procedir a la constitució formal del Consell dels Il·lustres Col·legis de Catalunya,

d'acord amb el primer punt de l'ordre del dia, prèvia la dissolució del Secretariat, fins aleshores l'òrgan més representatiu de tots els advocats catalans, deixant constància que la constitució del Consell contribuiria a consolidar el règim d'autonomia, mantenen a l'ensem la necessària unitat de l'advocacia espanyola.

CONSTITUCIÓ DEL CONSELL

Dissolt el Secretariat es procedí a fer públic el contingut del següent document:

«Els col·legis d'advocats de Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Reus, Tortosa, Figueres, Manresa, Mataró, Terrassa, Granollers, Sabadell, Vic i Sant Feliu de Llobregat, és a dir, la totalitat dels col·legis d'advocats radicats a Catalunya, acorden la constitució del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, de conformitat amb el que disposa la Llei de Col·legis Professionals de la Generalitat de Catalunya, text que és aprovat per unanimitat.»

El naixement del Consell s'havia produït amb totes les benediccions i rituals deguts.

El secretari Abós donà lectura al projecte de les normes que havien de regir la vida del nou Consell, fins que quedés establert el seu Estatut un cop fos publicat el reglament de la Llei dels Col·legis Professionals.

El Consell quedava conformat, és a dir integrat, pels 14 degans catalans, ja que algun intent d'ampliar-lo amb representació de la Cooperativa de Crèdit «La Caixa d'Advocats de Catalunya» i la Mútua Assistencial del Col·legi barceloní no fou ben acollit, com ja s'ha dit. No obstant això, les relacions entre les esmentades institucions, que amb la seva existència han estès i enfortit la xarxa de la societat civil catalana formant els tres puntals de l'advocacia catalana, han estat i són molt cordials.

Constituït el Consell, els seus membres procediren a elegir el vice-president, el tresorer i el secretari, que ho foren respectivament els degans de Tortosa i Girona i el lletrat barceloní senyor Abós, els quals acceptaren llur designació.¹

1. Vegeu documents núms. 1 i 2.

Any 1983, sota la presidència del degà Antoni Plasència

El Consell es posa en marxa

Possessionat del càrrec el president, com a primera providència proposà al Consell un règim econòmic fins l'aprovació de l'Estatut, i la confecció dels corresponents pressupostos.

El Col·legi de Barcelona féu de germà gran, compromentent-se a efectuar tots els pagaments i despeses corresponents al Consell, els quals serien reemborsats per la resta dels col·legis catalans.

La primera tasca que s'havia de dur a terme era la Carta Magna del Consell, una vegada promulgat el reglament de la Llei dels Col·legis Professionals.

A continuació, els primers passos de la nova institució, prengué la decisió d'organitzar el que serien les primeres jornades professionals dels advocats de Catalunya, la celebració de les primeres Jornades dels advocats de Catalunya amb un contingut netament pràctico-professional i no pas tècnico-jurídic, per tal d'evitar una contradicció amb el proper Congrés Jurídic Català que la Conselleria de Justícia estava preparant. Les esmentades Jornades tindrien lloc a la seu del Col·legi de Barcelona a les darreries del mes de novembre de l'any 1983, per tractar els següents temes:

1. Relacions amb l'administració de justícia.
2. Problemes professionals en les seves tres vessants de formació, atur i massificació.
3. La deontologia professional al final del segle xx.

Es deixà per més endavant el nomenament del comitè organitzador i les ponències que s'estimessin necessàries.

I com sigui que l'ordre de la reunió s'havia ja esgotat, arribà l'hora dels agraïments, de les recordances, de les commemoracions

i de les recapitulacions mitjançant els deguts parlaments. I qui començà fou el representant del «Consejo General de la Abogacía Española», el degà del Col·legi de Castelló de la Plana que, fent ús de la llengua catalana, donà la seva més cordial enhorabona als advocats catalans per la constitució del Consell, tot recordant que els advocats del País Valencià ja estan integrats dins una unió intercol·legial, i vinculats per lligams d'afecte i cordialitat. Donà fi al seu parlament agraint la invitació per assistir a l'acte de l'expressada reunió.

El degà amfitrió David Domènech, prèvia la vènia del president del Consell, prengué la paraula fent palesa la seva gratitud per la presència a l'acte del batlle de la ciutat senyor Vicenç Begué i de l'ajut donat per la corporació municipal als actes organitzats amb motiu de la constitució del Consell.

Féu també el degà tortosí la manifestació que li agradaria que quedés constància en data tan assenyalada, del caràcter pactiste dels col·legis d'avocats catalans, coincidint amb el de la ciutat de Tortosa, que ja va posar-se en relleu amb motiu de la publicació de «Les costums de Tortosa», conseqüència d'un pacte entre la senyoria i la ciutadania, amb l'arbitratge de l'Església. Donà fi al seu parlament amb unes paraules de record molt emotiu, a la família tortosina Tallada, propietària de l'edició de l'obra que recull els esmentats costums, record que concreta en la persona de Felip Tallada Catchot que fou degà del Col·legi de la ciutat de Tortosa.

L'Honorable Sr. Agustí Bassols i Parés, Conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya, s'incorporà a l'acte passant a presidir-lo.

El president del Consell, Antoni Plasència, recordà a continuació als degans Felip Tallada, Avel·lí Estranjer i Joan Anglada, que ho foren dels col·legis de Tortosa, Terrassa i Vic respectivament ja morts, demanant un minut de silenci en el seu record. Després reté homenatge als senyors Ignasi Gispert Jordà, Miquel Casals Colldecarrera, Josep J. Pintó Ruiz, Pere Terés Quiles, Josep M. Castro Millán, Enric Yxart Ventosa, Celestí Pol i Pol, Josep Betriu Cots, Ramon Girbau Camps, Isidre Archs Rique, Josep M. Manubens Piqué, Ramon M. Forrellad Ferrer i Josep Lluís Sagarra Zacarini, fent-los lliurament del corresponent certificat.

També es fa públic pel degà David Domènech, la designació com a col·legiats d'Honor del Col·legi de Tortosa al conseller de Justícia, Honorable Sr. Agustí Bassols i els qui foren presidents impulsors del Secretariat, senyors Ignasi de Gispert, Miquel Casals i Josep Pintó. Aquest últim en un sentit i florit parlament, agrai en representació de tots, l'atenció que suposava els respectius acords.

Va cloure l'acte el conseller de Justícia que manifestà la seva satisfacció per la constitució del Consell, recordant a l'ensem, la tasca extraordinària portada a terme pel Secretariat Permanent dissolt per donar vida al Consell.

La seva estructuració

Nascut el Consell, calia donar-li l'estructura necessària i posar-hi tot allò que precisa una institució de dret públic instrument d'una professió lliberal que l'utilitzaria a més de per als fins que li eren consubstancials, en benefici de tota la societat catalana. I això emprant el que tenia a mà, és a dir el Secretariat recentment dissolt.

El degà Plasència i la resta de consellers es posaren a la feina. Després de la reunió constitucional celebrada a la ciutat de Tortosa, es reuní el Consell a la seu del Col·legi barceloní, i ho féu començant per la redacció d'unes esmenes al projecte de la Llei de Col·legis Professionals.

La sala on tingué lloc la reunió és un saló sever i luxós alhora, ple de records i vivències, en el qual foren preses importants decisions que afectaren més d'un cop a persones o institucions alienes al propi col·legi, i en més d'una ocasió d'interès per a tot Catalunya.

Essent necessària l'estructuració del Consell, es prengueren els següents acords:

Per tal d'aconseguir la màxima operativitat al Consell es crearen aquestes comissions:

— Comissió de Relacions amb el «Consejo General de la Abogacía», integrada pels senyors Xiol, Barrera i Espona.

— Comissió Disciplinària i de Recursos, integrada pels senyors Domènech, Bartra i Vidal Sanchís.

— Comissió de Finances, integrada pels senyors Reyner, Rovira i Abós.

— Comissió Informativa d'Estatuts, estudis i prospectiva professional, integrada pels senyors Vergé, Ramoneda i Minguella.

— Comissió de Congressos i Jornades, integrada pels senyors Sala, Calderón i Rovira.

Que una funcionària del Col·legi de Barcelona tingués cura de la tasca administrativa diària, utilitzant els mitjans de l'expressat col·legi, tot confiant que en un futur no llunyà, el Consell es podria valdre sol.

En segon lloc s'acordà la confecció d'un segell distintiu.

Les primeres jornades de les juntes de govern

Passant a una qüestió més transcendent, s'entrà a estudiar la preparació de les primeres jornades de les juntes de govern dels col·legis d'advocats de Catalunya, decisió que es prengué en la constitució del Consell, organització que comportaria un intens i fructuós canvi d'impressions referents a qüestions comunes.

Així les coses, cal remarcar que per primera vegada se celebraria una reunió dels advocats catalans que tenien la greu responsabilitat de dirigir i guiar tota l'advocacia catalana. Alhora, tots els membres de les juntes de govern dels col·legis d'advocats del nostre país, tindrien ocasió de bescanviar idees, projectes i experiències, donant a tots un fort sentit d'unió i col·laboració més intens que fins aleshores, i en unes jornades on regnarien, per damunt de tot, la llibertat, la franquesa i la sinceritat.

Les Jornades se celebraren a la ciutat de Barcelona. I després d'haver escoltat el parer dels membres d'una comissió designada pel Col·legi barceloní, integrada pels lletrats Eduard Sagarra, Lluís Muñoz i Josep M. Antràs, es procedí als següents nomenaments:

Comissió Presidencial: constituïda pel Consell en ple.

Comissió Executiva: president Antoni Plasència; vocals David Domènech, Ponç Feliu, Eduard Sagarra, Lluís Muñoz i Lluís Balius; secretari Manel Abós.

Comissió Organitzadora: president Eduard Sagarra; vocals Lluís Balius, Montserrat Pinyol, Mercè Pigem, Teresa Belart; secretari Josep M. Antràs.

Comissió d'Estudis: president Lluís Muñoz; secretari Jordi Planelles; vocals el president i el relator de cadascuna de les tres ponències.

Ponència de Relacions amb la Justícia: president Joan Vergé; relator Manuel Serra.

Ponència de Deontologia: president Narcís Serra; relator Antoni Faus.

Ponència Problemàtica Professional: Joaquim M. Bartra; relator Francesc Segura.

Estatuts del Consell

I com que era d'una necessitat imperiosa crear tot seguit una eina que reglamentés el desenvolupament de la vida del Consell, es procedí a la redacció dels corresponents Estatuts. Tot fou flors i violes fins que es tractà del valor dels vots dels consellers.

Com era de preveure, l'actitud del Col·legi de Barcelona fou oposada a la mantinguda per alguns dels col·legis de partit judicial, ja que els del cap i casal de Catalunya eren partidaris que cada conseller hauria de tenir un nombre de vots igual als dels col·legiats del col·legi respectiu el 31 de desembre de l'any anterior, davant l'altra postura que mantenia que qualsevulla que fos la qüestió a debatre, cada conseller disposés d'un sol vot. S'acabà la discussió donant la següent redacció a l'article 15 que reglamentaria aquesta qüestió:

«Per a l'adopció dels acords relatius a la resolució d'expedients o recursos en matèria disciplinària o en l'activitat jurisdiccional del Consell cadascun dels consellers-degans tindrà un sol vot. El conseller secretari participarà en les deliberacions del Consell, però sense dret a vot.»

La solució donada fou jo diria que salomònica. I si bé durant la seva vida hi ha hagut lògicament uns criteris molt diferenciats en funció del nombre de col·legiats o potser pel que fa a la distància entre aquests i la seu barcelonina, cal reconèixer que no s'ha abusat mai del major pes específic de Barcelona respecte de la resta. Pes específic que quedà clarament manifest en el repartiment de despeses a sufragar per cada col·legi en proporció dels seus

col·legiats, en el primer pressupost anyal del Consell, és a dir el de l'any 1984:

Barcelona	178.545 ptes.
Manresa.....	7.750 ptes.
Girona	14.100 ptes.
Tortosa.....	4.000 ptes.
Terrassa	12.900 ptes.
Sabadell.....	16.125 ptes.
Lleida	9.300 ptes.
Vic	6.350 ptes.
Figueres.....	4.050 ptes.
Mataró.....	12.575 ptes.
Reus	4.850 ptes.
Granollers	15.250 ptes.
Sant Feliu	19.225 ptes.
Tarragona	11.675 ptes.

Deu anys més tard el pressupost aprovat fou de 52.500.000 pessetes per ingressos i despeses.

Relacions amb el Col·legi de Procuradors de Catalunya

Durant la presidència del degà Plasència ja es plantejaren molt seriosament les diferències existents, i reconegudes, entre el Consell dels Col·legis de Procuradors de Catalunya i el «Consejo General de Procuradores», així com també es dugueren a terme negociacions entre els consells de procuradors i advocats de Catalunya sobre la utilització de l'instrument unificat de les pòlisses de validació de procura i d'intervenció professional.

Recursos contra els acords dels col·legis

Gairebé un any després de la seva constitució, tenen per primer cop entrada a la Secretaria del Consell varis recursos contra acords

d'un dels col·legis membres. Començà, doncs, una tasca que conscientment havia assumit i que no era certament gaire agradosa. Seria aquesta una feina que tindria ocupats als membres del Consell gran part de la durada de les reunions. Foren nomenats els corresponents ponents per preparar l'estudi i la decisió a prendre en el seu moment.

Habilitació dels lletrats

Una qüestió de considerable importància i a què ja des de feia molt de temps es desitjava trobar una solució que fos interessant i convenient a tots els col·legis aconseguint una bona entesa, era l'habilitació als col·legiats per actuar en l'àmbit del territori dels altres col·legis catalans. I la solució no havia de portar en el seu si cap esglaó que encaminés, amb més o menys retard, a una pèrdua de personalitat, i per tant d'independència, dels col·legis catalans davant la seva possible unificació convertint-se en un sol col·legi.

Calia, doncs, anar amb peus de plom, i així ho féu el Consell en totes les decisions que prengué en relació amb aquesta qüestió. Després d'un canvi d'impressions, el Consell adoptà els següents acords:

— Designar una comissió integrada pels consellers Domènech, Calderón, Rovira, Vergé, perquè estudiïn el tema i formulin la seva proposta en la propera sessió del Consell.

— Demanar a tots els col·legis d'advocats que facilitin les dades que els sol·liciti el secretari del Consell.

Suport a l'edició d'un diccionari jurídic català

Davant la iniciativa de la junta de govern del Col·legi barceloní de fer un pas important en la normalització del català a l'administració de justícia i acceptant que el Col·legi d'Advocats de Barcelona tingué un paper força rellevant en preparar una edició d'un diccionari jurídic català sota la direcció del seu diputat, Eduard Sagarra i Trias, i el director de la *Revista Jurídica de Catalunya*, Josep M. Vilaseca i Marcet, el Consell prengué l'acord de donar tot el suport possible i participar en l'expressada edició.

L'esmentat acord fou pres tan bon punt el degà Plasència ho proposà. No necessità exposar gaires arguments per convèncer la resta dels consellers. Els autors de l'obra i els seus valedors mereixien tota confiança i per tant el Consell tenia l'obligació ineludible de fer també seu el projecte.

L'Audiència Territorial

El dia 2 de maig de 1984, per primera vegada el màxim representant del poder judicial a Catalunya, el president de l'Audiència Territorial, es personà a la seu del Consell, prenent part en la reunió que en aquells moments tenia lloc. Es parlà gairebé de tot allò relacionat amb l'administració de justícia, i per tant de totes les seves mancances en l'àmbit català. Fou una reunió tranquil·la i agradable, sense cap mena de tensió atès que tots sabien per endavant què es podia esperar del Ministeri de Justícia en aquell temps, quedant constància de la preocupació del Consell pel fet de no haver-se atribuït la competència sobre el personal de justícia a la Generalitat, competència que ha estat atribuïda en canvi al Govern Basc segons el seu Estatut d'Autonomia.

El Consell i els partits polítics

Conseqüentment a la pròpia existència i naturalesa del Consell, era lògic que tingués una representació dins el «Consejo General de la Abogacía Española», per la qual cosa a l'ensem que es demanava dita representació, s'interessava la modificació dels estatuts del «Consejo». El degà Plasència esmerçà molts esforços en l'empresa, esforços que no tardaren a donar fruit.

Una preocupació que molt aviat es posà sobre la taula fou la d'aconseguir que el Consell pogués fer sentir la seva veu en les qüestions que afectessin a l'advocacia, en el Congrés dels Diputats i en el Senat, prenent-se l'acord de mantenir converses directes amb els diputats catalans que tinguessin la condició d'advocats, fos quina fos la seva afiliació política. Amb la qual cosa, a més d'obtenir fil directe amb el poder legislatiu, s'assolia una major fermesa en la consecució d'una autonomia més definida vers el «Consejo».

I aquest procediment d'actuació s'emprà molt aviat, perquè una de les altres qüestions que, a més de les citades, era forçós tenir

molt present a la darrereria de l'any 1984, era el projecte de la Llei Orgànica del Poder Judicial, per la qual cosa es promogueren tot seguit les degudes i aconsellables entrevistes amb els representants de la sobirania popular, és a dir, els diputats i els senadors. No s'acceptaren totes les esmenes que el Consell redactà per ser presentades mitjançant els partits polítics que s'avingueren a fer-ho. El resultat no fou del tot satisfactori, però tampoc descoratjador.

Les Segones Jornades a Figueres

També cal ressaltar la preparació de les segones jornades de les juntes de govern dels col·legis celebrades els dies 9, 10 i 11 de novembre de l'any 1984 a la ciutat de Figueres. Els temes que es tractaren: «Torn d'ofici» en el qual fou ponent el degà Joan Vergé Grau; «Accés a la professió», actuant com a ponent el degà Antoni Plasència Monleón, molt ben exposats i tractats, que any darrera any, han planat sobre la professió, i que continuen com a qüestions encara no resoltes. Crec que és de justícia fer especialment menció del tercer tema que es tractà: «Recull d'usos i tradicions de l'advocacia catalana», un magnífic treball del degà de la ciutat amfitriona, Narcís Sala Roca i que avui ja és amb molt poques modificacions text d'obligat acompliment per a tots els col·legiats de Catalunya.

Com a conseqüència d'aquelles jornades, s'adopten els acords següents:

1. Demanar al Consejo General de la Abogacía Española que trameti a la seva comissió les conclusions aprovades a les jornades sobre el torn d'ofici i d'assistència al detingut.
2. Sol·licitar al propi Consejo General de la Abogacía Española que trameti a l'esmentada comissió les conclusions de les jornades sobre l'accés a la professió d'advocat.
3. Demanar al diputat de Deontologia de la Junta de Govern del Col·legi de Barcelona que prepari un projecte de normes deontològiques professionals, d'acord amb les conclusions de les jornades, i que pugui servir d'element de treball al Consell, per complir la funció que senyala l'article 4rt. B) dels Estatuts del Consell.

Primer Congrés de l'Advocacia Catalana

De totes les tasques portades a terme i a bon fi, creiem que la preparació, organització i celebració del primer congrés de l'advocacia catalana a la ciutat de Tarragona fou la de més transcendència i importància durant el mandat del degà Plasència. Els temes a desenvolupar foren molt ambiciosos, plens d'interès i actuals i que en conjunt pretenien que l'advocat tingués un perfecte i ampli coneixement de tots els problemes amb què s'hauria probablement d'enfrontar com a conseqüència de l'ingrés d'Espanya dins la Comunitat Econòmica Europea, així com el que es podia esperar de la intervenció del professional en el present i futur de l'Administració de Justícia a Catalunya. I en un terreny més a l'abast, és a dir més proper i immediat, estudiar tota la problemàtica del torn d'ofici i de l'assistència al detingut.

De l'organització material del congrés en fou responsable el Col·legi tarragoní que també va crear una comissió per a la coordinació general, responsable alhora de tot el que fes referència a l'elaboració i redacció de les ponències fins la seva tramesa als congressistes. El degà de Manresa, conseller Joan Vergé Grau i els advocats del col·legi de Barcelona, Lluís Muñoz Sabaté i Josep M. Antràs Badia, conformaren la comissió.

L'esmentat congrés se celebrà durant els dies 10, 11, 12 i 13 d'octubre de 1985, i les comissions sota la direcció de les quals es desenvolupà foren les següents:

Comissió Redactora de la I ponència sobre «La problemàtica del torn d'ofici i d'assistència al detingut»:

President:	David Domènech Roig
Relator:	Josep M. Gasch i Riudor
Secretari:	Santiago Montaner Gomis (Barcelona)
Vocals:	Amadeu Cots Ribas (Sant Feliu) Ramon Maria Forrellad Martínez (Sant Feliu)
	Domènec Argemi Madurell (Terrassa)
	Jaume Cots Albiñana (Terrassa)
	Josep Agustí Garriga Caro (Manresa)

Mariona Torra (Sabadell)
Francesc Ixart Ventosa (Tarragona)
Jordi Salva (Tarragona)
Joaquim Riera (Girona)
Miguel Angel Utrillo (Lleida)
Cristina Argilés Huguet (Lleida)

Comissió redactora de la II ponència sobre «l'Advocacia catalana davant l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea».

President: Antoni Plasència Monleón
Relator: Francesc Geli Simón
Secretari: Anselm Ramoneda Allué
Vocals: Miquel Munar Bestard (Sant Feliu)
M. Mercè Mira Cortadellas (Terrassa)
Josep Depuig i Viladric (Manresa)
Albert Vallvé Navarro (Tarragona)
Mercè Vilagrasa (Lleida)
Jordi M. Llamas (Sabadell)

Comissió redactora de la III ponència sobre «La intervenció de l'advocat en el present i en el futur en l'Administració de Justícia a Catalunya»:

President: Joaquim Bartra Soler
Relator: Manuel Serra Domínguez
Secretari: Designat pel Col·legi de Barcelona
Vocals: Joan Canals Martí (Sant Feliu)
Frederic Caravella Costas (Sant Feliu)
Josep Egea Coma (Terrassa)
Joan Salés Homs (Terrassa)
Anna Carranca Esteve (Manresa)
Jaume Ferrandiz Forasté (Tarragona)

Anton Huber Company (Tarragona)
Josepa Soler Pierola (Lleida)
M. Teresa Minguella Bertrán (Lleida)
Montserrat Ricard Armans (Lleida)
Ricard Puertas (Sabadell)

Comissió d'estudis:

President: Joan Vergé Grau
Vice-president: Lluís Muñoz Sabaté
Secretari: designat pel Col·legi d'Advocats de Manresa
Vocals: David Domènech Roig
Antoni Plasència Monleón
Joaquim Bartra i Soler

Comissió d'activitats:

President: Josep Lluís Calderon
Vice-president: Francesc Ixart Ventosa
Vocals: Enric Castro Casanovas (Reus)
Joan Josep Murall Sales (Tortosa)
Francesc Celma Prieto (Tortosa)
Miguel Subirahcs Milà (Vic)
Salvador Soler Vicens (Mataró)
Manuel Julià Blanch (Mataró)
J. E. Novellas Arañó (Mataró)
Jordi Guasch (Lleida)
Alexandre Sàrraga (Lleida)
Josep Querol (Lleida)
Ramon de Juan (Lleida)
Simeó Miquel (Lleida)

Quedà designat com a vice-secretari del Congrés el col·legiat barceloní Jaume A. Cuevillas.

Comissió organitzadora:

President: President del Consell
Vice-president: Vice-president del Consell
Secretari: Manuel Abós Janot
Vocals: Els dotze restants consellers

En la reunió que celebrà el Consell a Barcelona el 12 de novembre de 1985, la darrera presidida pel degà Plasència, aquest féu una valoració que fou acceptada pel Consell en ple en la qual manifestà: «que la informació sobre el Congrés va resultar tardana i parcial; que el text de les ponències va ésser elaborat amb excessiu retard; que cal una revisió del Reglament; que les conclusions del Congrés van resultar excessivament fluixes; que cal executar els acords adoptats i establir l'oportuna comissió o comissions de seguiment; i que si els congressos han de celebrar-se cada dos anys, val la pena d'aprofitar les jornades de les Juntes de Govern per a preparar-los.»

Feta l'expressada valoració, el Consell acordà que constés en acta l'agraïment al Col·legi d'Advocats de Tarragona per l'acollida dispensada a tots els congressistes i la seva felicitació al conseller i degà del Col·legi d'aquella ciutat, Josep Lluís Calderon, per l'organització. A més s'afegí a aquest capítol d'agraïments la col·laboració que prestaren al Congrés, la Diputació i l'Ajuntament de Tarragona, la Caixa d'Estalvis de Tarragona, la Caixa d'Advocats de Catalunya i la «Mutualidad General de Previsión de la Abogacía».

No es pot cloure el present apartat sense recordar el Congrés Jurídic Català celebrat a Barcelona l'any 1936 que promocionà l'acadèmia de jurisprudència i legislació presidida pel qui havia estat degà del col·legi barceloní, Amadeu Hurtado. Fou com diu en Josep Lluís Sagarra, en les seves memòries no editades, un Congrés exitós i esperançador.

La temàtica del Congrés responia a problemes vius en l'àmbit jurídic distribuïts en cinc seccions:

- 1a. Fixar l'abast de l'autonomia legislativa de Catalunya.
- 2a. Orientació general sobre la reforma del Dret Civil Català i conveniència o no d'una codificació immediata.
- 3a. Proposar les bases d'unificació en matèria d'obligacions.
- 4a. Fixar el criteri jurídic de Catalunya sobre l'orientació de la legislació obrera, principalment en relació amb la intervenció de l'Estat, i
- 5a. Creació del Consolat del Mar i de la Llotja i funcions que hauria de tenir.

Comparant la temàtica d'aquell Congrés amb la del que en aquest apartat ens ocupa veiem, malgrat que eren altres temps, que en ambdós hi resta subjacent la idea de la nacionalitat catalana. I si ho fem amb el que es tractà l'any 1971 al Congrés Jurídic Català, organitzat també a Barcelona, l'expressada idea sobresurt molt més tenint en compte els temes tractats, com:

- 1a. L'Estat espanyol és plurilegislatiu.
- 2a. El Dret Català. La *aequitas* és característica de tradició jurídica catalana.
- 3a. Fonts d'integració i d'interpretació.
- 4a. Compilació de Dret Català. El codi civil sols regeix com a dret supletori quan s'hi fa remissió expressa.
- 5a. Ciutadania o regionalitat civil catalana.
- 6a. Dret interregional-Normes aplicables.

Els grups d'advocats joves

Als col·legis d'advocats, els col·legiats que no passen dels 40 anys conformen gairebé sempre com una mena d'associació anomenada «grup d'advocats joves», sota l'empara de la seva Junta de Govern i sense que tinguin «ni de lluny» la representació del col·legi, encara que més d'un cop el seu nombre sigui superior al dels veterans.

De vegades aquests grups són com un esperó que mou la Junta de Govern a portar accions que potser no hauria emprès, en canvi altres, sortosament molt poques, han esdevingut una pesada rèmora. Aquesta qüestió tard o d'hora havia de plantejar-se al Consell. En una reunió que se celebrà el dia 12 de maig el conseller, degà de

Sant Feliu, Vicenç Vidal va exposar a la resta dels consellers la petició feta pel grup d'advocats joves del seu Col·legi: el propòsit de celebrar una reunió a la seva seu per tal de constituir una federació catalana de tots els grups d'advocats joves. El Consell estimà que no existia cap impediment legal perquè es procedís a crear un secretariat comú per coordinar les seves activitats, però ja que els grups expressats no tenen cap tipus de personalitat jurídica, no era possible la seva federació.

Aquesta va ser la darrera intervenció de l'esmentat conseller Vicenç Vidal que presentà la seva dimissió per raons de salut. En el llibre d'actes es fa constar l'agraïment del Consell al senyor Vidal, per la seva dedicació i eficaç col·laboració.

La vaga de zel d'alguns funcionaris de l'Administració de Justícia

Un problema suficientment seriós perquè el Consell se n'ocupés fou l'actitud adoptada per alguns funcionaris de l'Administració de Justícia, com a conseqüència d'una reivindicació salarial. L'expressada postura portà a situacions insòlites i estranyes, com quan es requerí judicialment a un procurador actor en els següents termes: «a los efectos prevenidos en el Real Decreto 210/85, requiérase al Procurador actor para que informe sobre el medio de transporte público colectivo autorizado para el cobro individual y demás de nueve plazas suficiente para la práctica de la diligencia acordada en el presente proceso, con mención de horarios, lugares de parada y distancia de la parada al lugar donde deba practicarse».²

O bé, com és ara el de la suspensió d'una diligència judicial: «dado que no se ha recibido en este Juzgado los fondos necesarios para proveer a los Agentes Judiciales con el fin de que puedan llevar a efecto la citación acuerda la suspensión del procedimiento en tanto sea dotado el Juzgado de dichos fondos, según R. Decreto 210/85 de 20 de febrero.»

I, finalment, heus aquí l'exemple d'un altre requeriment adreçat a un procurador en què també se suspèn una diligència judicial pels motius següents: «RESULTANDO: Que la diligencia que se ha de practicar en el presente Interdicto ha de realizarse fuera del casco

2. Vegeu documents núms. 3, 4 i 5.

urbano y a una distancia aproximada de unos 4 o 5 Kilómetros y teniendo en cuenta que el cumplimiento de la misma se prevé ha de ser de larga duración. RESULTANDO: Que el precio por kilómetro es de 25 ptas. y 90 ptas. la hora de espera, fácilmente se deduce que no existe saldo suficiente en la cuenta abierta en la Caja Postal de Ahorros para hacer pago al taxista de sus honorarios.»

De tot això el que en sortia més perjudicat era el justiciable. Calia doncs veure que s'hi podia fer ja que de continuar aquella situació s'esdevindria en poc temps un col·lapse en la marxa dels jutjats i tribunals. Amb data de 24 d'abril el president, d'acord amb tots els membres del Consell, es dirigí al ministre de Justícia amb un escrit que podríem molt bé qualificar de memorial de greuges, en el qual s'exposava amb tota claredat i sense embuts la greu situació de l'activitat judicial en tot el territori català.³

Ignorem les solucions que l'Administració donà més tard a la interpretació de l'esmentat R.D. 210/85 a l'expressat escrit. Tanmateix la gravetat desaparegué, continuant tot com abans, és a dir, no gaire bé.

El manifest MIL

La revista *Món Jurídic* que edita el Col·legi de Barcelona, publicà el mes d'octubre de 1985 un manifest sobre l'Administració de Justícia que en els primers paràgrafs deia:

«Els sotaescrits, advocats tots nosaltres, legitimats sociològicament com a portaveus de la ciutadania, pel contacte directe i habitual amb els interessos i les frustracions dels justiciables.

Convençuts per la mateixa notorietat del fet de la descomposició progressiva i, fins ara no continguda, de l'aparell de l'Administració de Justícia.

Convençuts que l'acatament purament formal de la nova Llei Orgànica del Poder Judicial concebuda en tants aspectes d'esquena a l'experiència forense, no modificarà la direcció d'aquesta descomposició, ans al contrari, amb la temença que sobre el triomfalisme d'altres formes es mantingui i fins creixi aquesta trista realitat.

3. Vegeu document núm. 6.

Creiem que ha arribat l'hora de cridar ben fort que "JA N'HI HA PROU" d'aquest espectacle diari del qual som testimonis qualificats i que tant mina la nostra consciència professional, al mateix temps que fem una crida plena d'esperança al millor que encara queda de l'advocacia i de la judicatura a fi que, assumint cada un dels dits col·lectius les seves pròpies quotes de responsabilitat, ens ajudin a extirpar el mal que pateix la nostra Administració de Justícia.»

En moltes ocasions l'advocacia catalana s'ha queixat davant els poders públics per les mancances de l'Administració de Justícia en el més ample sentit de l'expressió, però creiem que mai amb la duresa i contundència d'aquesta ocasió. Fou com un clam insistent i molt fort. Fou una queixa que públicament s'exposava a fi que l'opinió pública en tingués ver coneixement. El manifest va estar redactat per la Junta de Govern del Col·legi barceloní, i el seu degà, alhora president del Consell, proposà que el manifest fos assumit no solament per la resta dels consellers sinó també per totes les juntes de govern de tots els col·legis de Catalunya. Tots el feren seu a excepció del de Terrassa que estant d'acord amb el contingut, mostrà la seva discrepància pel que fa a la forma en què va ésser redactat.⁴

Acomiadament

El 12 de novembre de 1985, el degà Plasència s'acomiadà del Consell com a president, essent elegits nous president, vice-president i tresorer els degans: David Domènech, Josep M. Minguella i Josep Reyner, respectivament.

Que el Consell en ple reconegué la bona tasca feta pel president Plasència, quedà palès pel fet de fer-ho constar així en acta, evidentciant-se encara més amb l'acord de demanar al Govern de la Generalitat de Catalunya la Creu de Sant Jordi, màxim guardó que com és notori concedeix als que han sobresortit en la defensa de la llengua, de les lletres, de les ciències, la cultura i les institucions del nostre país. Creiem que la petició fou justa.

Per donar fi al present apartat, permeteu-me recordar que quan al degà Plasència li fou atorgada la Creu d'Honor de Sant Ramon de Penyaforç, crec que el que aleshores es digué d'ell, «que fou el

4. Vegeu document núm. 7.

degà de la modernitat ja que molt respectuós de les tradicions, va iniciar un nou estil obert a l'aire fresc que d'Europa ens arriba», es pot molt bé repetir com a primer capdavanter del Consell.

Any 1985, sota la presidència del degà Domènech

Si durant el mandat del degà Plasència, vulgues que no, hi ha gué moments de certa confusió en ésser difícils distingir en ocasions la postura del president del Consell respecte de les obligacions que tenia com a degà del col·legi més important de Catalunya, la qual cosa és lògic i raonable que succeís, també ho fou que el degà Domènech, que alhora presidia un col·legi com és ara el de Tortosa que a més de la seva llunyania de Barcelona, tenia unes característiques molt peculiars, fes tot el possible per tal que el Consell mantingués sobretot la seva independència i singularitat.

Creiem que cal tenir molt present a l'hora d'examinar la trajectòria del Consell d'aleshores i exposar el procedir del nou president, els fets que la seva seu i la del Col·legi de Barcelona fossin la mateixa; que el personal administratiu li pertanyés i, finalment, que la major part dels ingressos del primer, pervinguessin d'aquest col·legi. Ho aconseguí en gran part mitjançant la seva assistència a tots els actes públics o no, als que fou convidat com a president del Consell, amb independència del degà de Barcelona, en plantejar la necessitat que tingués una altra seu, i fent valdre en tot moment que dirigia una entitat acollidora de totes les tendències i parers de l'advocacia catalana.

Compliment de les conclusions del Primer Congrés de l'Advocacia Catalana

Els acords que prengué el Consell respecte de l'esmentat Congrés, foren els següents:

1er. Encomanar al senyor Josep M. Gasch, secretari del Col·legi d'Advocats de Barcelona, la preparació d'un projecte de fulletons amb les recomanacions adequades sobre la prestació dels serveis

d'assistència al detingut i d'ofici, d'acord amb la conclusió 11a de la secció 1a.

2on. Crear una comissió permanent de seguiment de la problemàtica dels torns d'ofici i d'assistència al detingut que presidiria el conseller Xiol, i integrada a més pel conseller Reyner i els lletrats Josep M. Gasch i Marià Torres.

3er. Encomanar al conseller Antoni Plasència, que formulés una proposta d'acords concrets que haurà d'adoptar el Consell, a l'objecte de complimentar i executar les conclusions de la ponència sobre l'advocacia catalana de cara a l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea.

4rt. Adreçar-se als presidents del Congrés dels Diputats i del Senat, al ministre de Justícia, al president del Consejo General del Poder Judicial i al conseller de Justícia de la Generalitat, preguntant-los que, amb urgència, adoptessin les mesures necessàries per a posar remei a la insostenible situació de l'administració de justícia.

5è. Constituir la comissió de seguiment sobre la situació de la llengua catalana en l'Administració de Justícia.

6è. Aprovar el recull de normes deontològiques sobre la professió d'advocat d'aplicació a tot Catalunya i comunicar-lo a tots els col·legis d'advocats per tal que el posin en coneixement de llurs col·legiats.

Una de les conseqüències d'aquest primer congrés, en discutir-se les despeses que comportà fou que el Consell es proposés aconseguir la seva exempció de l'import del valor afegit en tractar-se d'una corporació pública no lucrativa. Tenint en compte a més que la resta dels països de l'avui Unió Europea, n'estan exempts. Per la qual cosa es procedí a portar a terme prop del Ministeri d'Hisenda les gestions corresponents. Es prengué també l'acord d'editar uns fulletons explicatius de la forma en què cal aplicar l'esmentat impost.

Les Terceres Jornades a Lleida

Com a preparació del temari del segon congrés a celebrar per l'advocacia catalana, tingueren lloc a la capital del Segre del 30 de maig a l'1 de juny de l'any 1986, les terceres jornades de les juntes de govern sota el següent temari:

1. Incompatibilitats i intrusisme. S'encarregà i es responsabilitzà de la Ponència el Col·legi d'Advocats de Lleida.

2. Escoles de Pràctica Jurídica. S'encarregà i responsabilitzà de la Ponència el Col·legi d'Advocats de Tarragona.

3. Actualització del Dret Civil Català. S'encarregà i responsabilitzà de la Ponència els consellers Xiol i Espona.

Un cop acabades les jornades, quedà en l'ambient la sensació que no s'esdevindrien resultats pràctics del seu contingut. El que no es pot discutir, però, és que es produí un intercanvi cordial i sincer sobre problemes professionals. En realitat el que es pretenia era preparar el proper congrés de l'advocacia catalana i el del més o menys llunyà congrés de l'advocacia espanyola.

Molts dels assistents a les jornades es posaren en contacte per primera vegada amb els lletrats lleidatans que tenen una idiosincràsia que els fa una mica diferents dels de Barcelona i la resta de Catalunya. Recordem que Lleida és terra de marca dins la gran marca catalana, que som terra de pas, fronterera, i que les terres de l'Aragó les tenim al costat nostre, la qual cosa els dóna un caràcter peculiar. I aquí l'autor parla en primera persona.

L'acta de cloenda se celebrà en la sala noble del Casino principal, un saló espaiós i luxós alhora, i afegiria que amb l'elegància pròpia dels palaus de la burgesia catalana de la darrerria del passat segle, encara que potser una mica decadent. El director de cinema italià, Luchino Visconti, prou conegut, l'hauria trobat molt apropiat per qualsevol de les seves obres cinematogràfiques. La cloenda la presidí el conseller de Justícia J. Xicoy que assistí per primer cop a un acte públic com a conseller. L'acompanyaren en la presidència totes les primeres autoritats de Lleida i la seva província.

Constitució de l'Associació d'Ex-degans

El Consell davant d'un projecte per la constitució del que pretenia ser una associació que integrés tots els ex-degans, presentat pel que fou degà de Tarragona Enric Ixart, es mostrà molt receptiu i el va veure amb bons ulls, i anant més enllà, es proposà d'institucionalitzar l'associació projectada per tal que els ex-degans constituïssin *un òrgan d'assessorament i consulta pel Consell*, com es féu constar en les seves bases estructurals, en les quals es manifesta que els fins de l'associació seran les següents:

a) Possibilitar el suport i la col·laboració dels advocats enlitis al deganat del respectiu organisme corporatiu i, per tant, amb experiència en la funció directa col·legial.

b) Poder comptar amb llur vinculació a les tasques orientadores de la professió un cop acabat el respectiu deganat, com a consellers de les Juntes de Govern i del Consell General de l'Advocacia catalana, en els temes en què sigui demanat el parer de la Junta d'Ex-degans.

c) Projectió dels vincles de companyonia i amistat establerts o afermats en el període del respectiu deganat amb els altres degans precedents o coetanis i motivar els mateixos vincles amb els degans de mandat posterior.

Com es pot veure el projecte era molt ambiciós, però la realitat fou que llevat de l'assistència del president de l'esmentada associació a les reunions que mensualment celebra el Consell, no tenim notícia que ni tan sols un cop se li hagués demanat parer o assessorament. Per altra banda, l'Associació encara no ha desplegat les seves bases estructurals com així ho disposa la setena.⁵

Per tant no tenien cap fonament els temors manifestats, recentment creada l'associació pel degà de Terrassa Ramoneda, que alguns dels seus col·legiats interpretaven la seva constitució com una certa «fossilització» ja que en ser representativa dels advocats de major edat, podria orientar en un sentit conservador les tasques del Consell.

Em sembla que ni per l'exposat, ni en el supòsit que el Consell demanés el parer o l'assessorament expressats, estic segur que no rebria en resposta cap tipus de consell, i permeteu-me la redundància, provinent de cervells fossilitzats o ancorats en el passat. Sovint s'oblida que l'experiència té molts valors i és bo tenir-la present en més d'una ocasió.

Aprofitant la celebració de les terceres jornades a Lleida, es procedí amb la solemnitat deguda a la constitució de l'associació d'ex-degans. L'acte tingué lloc a la sala de col·loquis on té la seu l'Institut d'Estudis Ilerdencs, antic Hospital de Santa Maria, un meravellós exemple del gòtic civil, edifici emblemàtic de Lleida i que fou un marc magnífic per l'esmentat acte, al qual donà la presència merescuda.

5. Vegeu document núm. 8.

Els degans no exercents quan es constituí l'Associació eren els següents:

Barcelona: Ignasi Gispert Jordà
Miquel Casals Coldecarrera
Joan Josep Pintó Ruiz

Lleida: Josep Betriu Cots
Celessin Pol Pol
Alfonso Porta Vilalta
Antonio Aigé Pascual

Tarragona: Francesc Ferrandiz Arjonilla
Enric Yxart Ventosa

Sabadell: Enrique Castro Millán

Girona: Ponç Feliu Jansà

Manresa: Josep M. Manubens Piqué
Angel Carbonés Ferré

Mataró: Lluís Julià de Caralt
Pere Terés Quilés

Sant Feliu de Llobregat:
Isidro Archs Riqué
Josep Lluís Sagarra Zacarini
Vicenç Vidal Sanchis
Ramon Forrellad Ferré

Habilitació-intercol·legiació

Com ja hem dit, aquesta qüestió de molta importància per tots els advocats catalans, delicada i vidriosa alhora, calia resoldre-la

d'una vegada i fer-ho amb justícia, per tant requeria de molta serenitat i tranquil·litat en discutir-la. El Consell seguia enfrontant-se amb dues posicions oposades; la mantinguda pel Col·legi de Barcelona i la de la resta dels col·legis, particularment els de partit judicial.

El degà de Sabadell Josep R. Rovira, membre de la comissió que fou nomenada per redactar unes bases que servissin d'estudi a fi de trobar una solució que a tots agradés, exposà al Consell el fet que la proposta de la comissió tenia dos aspectes ben diferenciats: l'un relatiu a les habilitacions per assumptes concrets i l'altre a la possibilitat d'un intercanvi de col·legiació, és a dir, arribar a una intercol·legiació entre tots els col·legis.

La primera posició fou defensada per la majoria dels consellers. De la segona, en canvi, n'era portaveu el conseller del Col·legi barceloní. Davant d'aquesta situació el conseller Barrera del Col·legi reusenc, intervingué per aconseguir una fusió de les dues posicions i arribar a una proposta unitària. Es tractava, doncs, d'arribar a una bona entesa. L'acord no fou possible aleshores, i fins al 14 d'abril de 1989 no se signà un document en què s'expressava l'acord a què havien arribat els consellers. Es firmà sota la presidència del degà Bartra. Més endavant en tornarem a parlar. Ara solament volem que quedi constància que essent president el degà Domènech, la qüestió es plantejà molt seriosament. I com que la cosa no estava encara prou madura, calgué esperar.

La publicitat d'actuacions judicials

A la tardor de l'any 1988 hi hagué molt rebombori per l'anomenat cas de la Banca Catalana. Per primer cop, un assumpte sotmès a l'actuació judicial es ventilà sense gaire vergonya als mitjans de comunicació social d'arreu tot l'Estat, diligències i resolucions judicials penals que encara no tenien el caràcter de públiques. L'aconsellable discreció i reserva obligades foren totalment ignorades. El Consell volgué, crec que molt encertadament, fer saber a l'opinió pública la seva postura davant un fet tan greu. I ho féu donant publicitat a la següent nota que a continuació transcrivim:

«El Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, davant de la publicitat que s'està donant en general al contingut

de les diligències sumarians, i concretament, a les que s'instrueixen per l'assumpte de Banca Catalana, ha de fer constar:

1. Que no resulta admissible donar publicitat a qualsevol actuació sumarial, ni traslladar a l'opinió pública les al·legacions que han de ser reservades als organismes judicials.

2. Que l'incompliment d'aquest principi de deontologia jurídica adquireix especial gravetat quan com a conseqüència de la publicitat, es posa en dubte l'honorabilitat de les persones, i, molt especialment, del màxim representant de les institucions del nostre país».

L'intrusisme

L'intrusisme, problema que tants maldecaps portà a l'advocacia, forçosament havia de tractar-se mirant de fer-hi alguna cosa, o almenys fer els possibles perquè minvés. Les intencions, molt bones en aquest cas, no faltaren, i possiblement, no n'estic gaire segur, alguna cosa es devia aconseguir. Però com que les arrels del problema no es troben al nostre abast immediat, sinó que hem de confiar els professionals en altres i altes instàncies i per acabar-ho d'arreglar polítiques, a fi d'arribar a una clara i nítida separació entre les competències de l'advocacia i altres professions com la dels gestors, agents de la propietat immobiliària, graduats socials, etc., caldrà esperar que el poder legislatiu dicti les normes adequades perquè això s'estableixi. La qual cosa segurament va per llarg. Això no obstant creiem també molt encertat que el Consell se'n preocupés encara que els mitjans i les competències que avui té no permeten una acció molt enèrgica. Cal ser pesats i pacients, reiterant les nostres peticions prop de les administracions perquè ens escoltin i ens atenguin. Crec que la constància en les peticions farà que ho aconseguim.

Nou conseller

Elegit Josep M. Antràs nou degà del Col·legi de Barcelona, el lletrat Antoni Plasència s'acomiadà de la resta dels companys consellers, amb unes paraules molt sentides. Del seu parlament crec que és bo que en transcrigui el següent paràgraf: «el formar part del Consell m'ha permès conèixer els problemes de la resta dels

col·legis catalans des d'una òptica diferent». Aquestes paraules foren, però, entenedores perquè tothom se n'adonés que el bon amic i company Plasència reconeixia que els problemes que sorgeixen més enllà del Besòs i del Llobregat són diferents i cal resoldre'ls tenint sempre molt present des del cap i casal de Catalunya els sentiments i la manera d'ésser de tots aquells que són de terra endins.

Fi del mandat del president

Crec sincerament que el degà Domènech aconseguí plenament un dels objectius que s'havia proposat assolir: el refermament de la personalitat i independència de la màxima institució representativa de tota l'advocacia catalana. Les excel·lents relacions que va saber tenir en tot moment amb els companys membres del «Consejo General de la Abogacía Española» i del «Consejo Rector de la Mutualidad General», així com la majoria dels degans de col·legis de més enllà del Cinca i de l'Ebre, l'ajudà moltíssim.

Any 1987, sota la presidència del degà J. M. Minguella

Nous càrrecs

El dia 12 de desembre de 1986 prengueren possessió dels càrrecs de president, vice-president i tresorer, els consellers Minguella, Antràs i Ramoneda, respectivament. Al mateix temps ho feren com a nous membres del Consell els recentment elegits degans de les ciutats de Granollers i Figueres, Canal i Pallarés, així com el diputat primer del Col·legi de Reus, Gispert, en funció de degà per la dimissió d'en Barrera Carrero, i que ho féu en la seva condició de degà en funcions.

Les primeres paraules del president foren per agrair «el bon fer» del seu antecessor, afegint-hi, que ja que continuava com a membre del Consell contàvem tots amb la seva valuosa experiència.

Acomiadà també els consellers N. Sala, J. Xiol i A. Barrera, tres «homenots» de l'advocacia catalana. El seu pes en les decisions que fins aleshores havia pres el Consell fou sempre molt considerable. El president manifestà en l'acomiadament que l'ètica professional, la seva experiència i el seu mestratge es trobarien sens dubte a faltar. Recordo perfectament, i en sóc testimoni d'excepció, que el seu criteri donà solució a molts dels problemes que es plantejaren al Consell.

Les escoles de pràctica jurídica

Com és sabut, a Catalunya l'any 1986, solament dos col·legis, els de Barcelona i Lleida, tenien en funcionament una escola de pràctica jurídica, i com sigui que es creia convenient que era el moment d'obtenir un reconeixement institucional a les ja existents i les que en un futur es podrien crear, el president exposà aquesta qüestió que fou ben rebuda i que el Consell féu seva. Es plantejà

per primer cop davant l'Administració aquesta possibilitat fonamentant-la en base a la competència que té atribuïda la Generalitat en matèria de professions i de col·legis professionals, prenent-se l'acord de sol·licitar un informe del qui fou membre del Consell, Antoni Plasència, perfecte coneixedor d'aquesta matèria, i a més molt preocupat per la formació professional dels nous advocats. A hores d'ara encara no s'ha aconseguit, però tenim el convenciment que ben aviat se'n sortirà.

Aquesta preocupació provenia de la possibilitat que des de l'Administració Central s'institucionalitzés l'Escola de Pràctica Jurídica demanant a la Universitat que se'n fes càrrec. El Consell estimà que la Universitat ha de limitar-se exclusivament a donar una formació científica sobre dret, havent d'ésser totalment independent l'exercici de l'advocacia i les condicions necessàries per accedir-hi.

Una qüestió que no va deixar mai de banda, tenint-la sempre molt present i fent tots els possibles per tal que l'Escola de Pràctica Jurídica en institucionalitzar-se fos com un esglaió intermedi entre l'acabament dels estudis de la llicenciatura de dret i l'accés a la professió d'advocat.

Els accidents de circulació i les companyies d'assegurances

Dins la nostra professió s'hi troba una bona part de professionals que treballen gairebé exclusivament per companyies d'assegurances com a conseqüència d'accidents de circulació. Per tant, i tenint present que han sorgit molts problemes en la percepció d'honoraris, s'acordà enfilar l'agulla i posar-se en contacte amb la companyia UNESPA que aglutina totes les asseguradores espanyoles, per tal d'analitzar aquesta qüestió i arribar a un acord que fos bo per a ambdues parts.

Els consellers Antràs i Rovira foren els que portaren la batuta en aquest assumpte. Avui és ja una realitat l'esmentat acord amb les degudes correccions anyals respecte dels honoraris.

Organigrama del Consell

Es procedí a la creació de les següents àrees per millor distribuir la tasca:

Àrea jurisdiccional: amb els consellers Júlia Latorre i J. Reyner.

Àrea econòmica: amb els consellers Rovira i Domènech.

Àrea de relacions internes dels col·legis catalans: amb els consellers Bartra i Minguela.

Àrea d'examen normativa i estudis: amb els consellers Ramoneda i Calderón.

Àrea de relacions exteriors: amb els consellers Antràs i Vergé.

Àrea d'administració de justícia: amb els consellers Canal i Espona.

Àrea d'organització de material: amb els consellers Gispert i Pallarés.

El Consell es reuneix al parador de Sau

A instàncies del conseller-degà de Vic, Josep Espona, es reuní el Consell al parador de Sau, un edifici que tot i ésser de recent construcció, ja forma part de la història del nostre país. Allí s'hi celebraren les reunions preparatòries del vigent Estatut de Catalunya. El lloc escollit era molt adient per la feina a fer.

De tot allò que es tractà en l'esmentada reunió, crec que el de més transcendència fou:

— L'examen de les jornades sobre el torn d'ofici i assistència al detingut celebrades, feia poc, a València i que foren qualificades com un pas enrera en la posició que ha mantingut l'advocacia catalana reflectida en el Congrés de Tarragona. El fet que s'hi donés entrada a representants de la Magistratura, Fiscalia, Policia, Funcionaris de Presons i l'Advocacia de l'Estat, motivà segurament la desviació en l'objectiu que tenien els advocats. Fou una llàstima ja que les intervencions foren d'altura, el marc magnífic i el col·legi d'advocats amfitrió es portà meravellosament.

— Es tractà de la conveniència de millorar les condicions de la pòlissa d'assegurances de responsabilitat civil que el Consell té concertada i que protegeix la de tots els advocats catalans.

— S'exposà la possibilitat, a petició d'alguns lletrats de Terrassa sobre la utilització com a capçalera dels seus documents professionals, del segell oficial del Col·legi respectiu. L'acord que per unanimitat

prengué el Consell fou: «que l'escut o emblema del Consell i el de cadascun de col·legis d'advocats, és d'ús exclusiu de la corporació sense que pugui ser utilitzat per cap col·legiat».

— Es prengué l'acord d'assistir a la reunió convocada pel ministre de Justícia i a la qual estaven convidats tots els degans de l'Estat per tractar sobre la reforma de les lleis processals. A l'esmentada reunió hi assistiren molts degans, el resultat, però, fou decebedor. Els assistents gairebé es veieren obligats a escoltar els parlaments d'uns funcionaris del Ministeri de Justícia que exposaren uns projectes molt seus, i en els quals l'advocacia no intervingué.

Reunió a Sabadell

Ja des del primer dia de la seva constitució, el Consell prengué el determini de celebrar reunions fora de la seva seu barcelonina, i això s'acomplí una vegada més en tenir lloc a la capital del Vallès Occidental el 18 de setembre de 1987 una reunió en la qual es tractaren entre altres els següents temes:

— El contenciós existent entre l'Administració Central i el Govern de la Generalitat sobre la competència que ambdues administracions reclamaven com a seva en matèria de demarcació judicial. El Consell acordà d'adreçar-se a la Conselleria de Justícia de la Generalitat sol·licitant el projecte de demarcació judicial amb la finalitat d'emetre un informe en el seu moment.

— Pel que fa a la celebració del congrés de la Unió Internacional d'Advocats a Barcelona, es prengué l'acord de participar-hi, no tan sols per la deguda cortesia sinó perquè els temes del congrés eren força interessants. Els temes que s'examinaren foren: «Transcendència jurídica de les variacions dels mitjans de pagament bancari» i «Les necessitats de justícia en la societat del futur i el paper dels col·legis d'advocats».

— Un altre tema que es plantejà a Sabadell fou la participació del Consell en el debat sobre la reforma dels ensenyaments universitaris, presidit pel director general d'universitats de la Generalitat i amb l'assistència de representants dels diferents col·legis professionals, sindicats i institucions acadèmiques, científiques i culturals. El conseller Antràs, que hi participà, n'informà àmpliament a la resta de consellers.

— El Consell mostrà la seva preocupació davant el projecte per part de l'Administració Central de crear un títol de diplomat en dret amb solament tres anys d'estudi per exercir determinades activitats pròpies de l'advocacia, acordant oposar-se totalment a l'esmentat projecte i plantejar la qüestió al «Consejo General de la Abogacía Española».

— En l'últim acte que es celebrà en la ciutat del Vallès, el president féu saber al seu batlle, present a la seu del col·legi, així com al degà Rovira i a tots els membres de la Junta de Govern el sincer agraïment per la bona acollida rebuda i per les nombroses atencions que d'ambdós es rebieren.

La normalització del català dins del món judicial

El president de la Generalitat, Jordi Pujol, es reuní a la tardor de 1987 amb el Consell en ple per parlar d'una de les fites que amb caràcter molt prioritari, el govern de la Generalitat vol assolí, és a dir, que el català esdevingués llengua normal dins l'Administració de Justícia. A la reunió hi assistiren també el conseller de Justícia J. Xicoy i el director de relacions amb la justícia I. Balanzó. Es va valorar positivament el procés de normalització, tenint en compte que no es pot pas forçar la màquina i que cal tenir una mica de paciència. És qüestió de constància i de no defallir en l'intent, emprant els mitjans més adients com és ara fer els possibles perquè la magistratura, el secretariat i el personal administratiu entengui i parli el català.

Hi ha una gran mancança de jutges, fiscals i secretaris catalans. Cal doncs, com ja s'està fent, continuar amb la política de beques per llicenciats i cursets de català i reciclatge dels funcionaris i professionals del món de la justícia, així com l'ensenyament en l'adequació de la terminologia específica.

Homenatges als degans Joan M. Xiol i Anselm Ramoneda

A proposta de l'alcaldia de Granollers, el ple municipal, atorgà per unanimitat la medalla d'Or de la ciutat al qui fou degà del col·legi de Granollers i membre per tant del Consell, Joan M. Xiol. Es decidí no faltar als actes d'homenatge organitzats per l'Ajuntament i el Col·legi d'Advocats d'aquella ciutat, que se celebraren el 30 d'octubre

de 1987. Hi assistí el Consell en ple, puix la personalitat d'en Xiol s'ho mereixia. Foren uns actes molt emotius. El president, degà Minguella, li féu donació de la medalla d'argent del Consell com a record de la seva pertinença a l'esmentada institució i en prova de l'afecte de tots els seus companys.

La Junta de Govern del col·legi d'advocats de Terrassa i en el seu nom el secretari Joan Salas, féu saber a tots els membres del Consell que en un acte a celebrar en la mateixa ciutat, el president del «Consejo General de la Abogacía Española» imposaria la Cruz de Honor de Sant Ramon de Penyafort al seu degà Anselm Ramoneda. En representació del Consell hi assistí el seu president acompanyat d'alguns membres. Els actes, molt ben organitzats, no tingueren l'esplendor de què l'amic Ramoneda era mereixedor sense cap mena de dubte. La coincidència amb l'acte de l'enterrament del degà de Reus, Jaume Gispert i de la seva muller morts en un tràgic accident de circulació ocorregut el dia abans, pesà molt en l'ànim de tots.

La retribució dels serveis del torn d'ofici

El Col·legi de Vic en assemblea general extraordinària que es celebrà el 16 d'octubre de 1987, acordà de portar a terme una suspensió de l'actuació lletrada en els torns d'ofici de no consignar-se per l'Administració una partida suficient per retribuir dignament els esmentats serveis. La quantitat que es demanava era la resultant d'aplicar el barem annex a l'acta de cessió de la comissió del «Consejo General de la Abogacía Española». La reclamació per tant era molt justa. El degà vigatà exposà el problema al Consell que prengué els següents acords:

1. Expressar al Col·legi d'Advocats de Vic la completa solidaritat del Consell amb el primer punt de l'acord adoptat per la junta general d'aquell Col·legi de 15 d'octubre de 1987, ja que el seu contingut respon exactament al criteri que manté el Consell sobre la qüestió.
2. Traslladar a la totalitat de col·legis d'advocats de Catalunya els acords adoptats per la junta general del Col·legi de Vic.
3. Suggerir la conveniència que es sol·liciti la inclusió en l'ordre del dia de l'assemblea de degans que haurà de celebrar-se properament, un punt relatiu a la retribució del torn d'ofici i d'assis-

tència al detingut; i en el supòsit que no es convoqués tal assemblea de degans, o no s'incloués aquell punt en l'ordre del dia, sol·licitar la convocatòria d'una assemblea de degans extraordinària per tals qüestions.

El problema afectava a tots els col·legis, car l'Administració sempre s'ha mogut a remolc de les necessitats. L'actitud del Col·legi vigatà podien fer-la seva tots. Tardà molt en resoldre's i encara avui en dia no ho està del tot.

Reunió a Manresa

En poques ocasions el Consell es reuní en un lloc tan escaient com el que escollí i oferí, la junta de govern del Col·legi manresà, el saló de plens de l'Ajuntament de la capital del Bages que en el segle passat fou on es discutiren i aprovaren les Bases de Manresa.

El Col·legi de Manresa volgué que l'acomiadament al qui fou fins aleshores el seu degà, J. Vergé, tingués lloc a la seva ciutat, celebrant-se els actes amb una pompa i solemnitat que no desdigué, ans al contrari, d'altres en els quals el Consell havia estat protagonista. En la mateixa jornada s'imposà als degans Vergé i al seu predecessor J. M. Manubens, un dels fundadors del Consell, la Creu d'Honor de Sant Ramon de Penyafort.

A més de l'esmentat rellevament, es produí el del degà Espona de Vic, que fou també fundador del Consell, i la presa de possessió dels nous degans de Reus i Vic, als advocats Castro i Subirachs. El president s'acomiadà dels que cessaren i donà la benvinguda als nous consellers. Es produí doncs una renovació molt important ja que tot just feia tres anys i escaig de la seva fundació i la meitat dels consellers fundadors havien cessat.

Es tingué un emotiu record pel qui fou degà de Reus, Jaume Gispert, mort recentment com ja em dit abans, i es desitjà tota mena de benaurances pels companys i amics Espona i Vergé, lliures ja de la càrrega que, encara que amb molt d'honor, comporta el deganat.

S'altera l'ordre del dia de la reunió

Al bell mig de l'estudi de l'ordre del dia de la reunió que es celebrà a Manresa calia tractar del cessament del degà Minguella i l'elecció del nou president. Quan el Consell havia de procedir a l'elecció corresponent, es produí un fet bonic i simpàtic: el vice-president Josep M. Antràs proposà l'alteració de l'ordre del dia establert, deixant les eleccions en últim lloc per tal que poguéssim seguir presidint la reunió el president sortint fins a l'acabament. Així ho decidí per unanimitat el Consell.

El Consell es prepara de cara al proper congrés de «la Abogacia Española»

Convocat el congrés de l'advocacia espanyola, a celebrar el mes de maig de 1989 a la ciutat de Palma de Mallorca, s'estima que era del tot imprescindible una participació profunda així com aconseguir una molt nodrida representació d'advocats de tots els col·legis catalans. Havia plogut molt des de la celebració del congrés de Lleó. I si llavors, malgrat les circumstàncies polítiques existents, l'advocacia no amagà el cap sota l'ala i deixà sentir la seva veu, calia ara no quedar-se tampoc a casa, fent saber a l'opinió pública tots els seus problemes car també s'esdevenien qüestions que afectaven la pròpia societat civil.

S'acordà designar un coordinador per una organització més eficaç dels treballs que s'aportarien al congrés, no integrant del Consell però íntimament relacionat amb ell. Fou designat Joan Vergé que al seu dia fou conseller i degà del col·legi manresà.

Elecció i acomiadament

Donant compliment a l'establert, el Consell procedí a elegir a Josep M. Antràs, Joaquim Bartra i Anselm Ramoneda com a president, vice-president i tresorer.

S'acomiadà del càrrec el degà Minguella, agraint a tots els consellers la col·laboració i ajut rebuts en el desenvolupament de la seva tasca, i finalment prengueren possessió els nous escollits.

Any 1988, sota la presidència del degà J. M. Antràs

Preliminar

Per segona vegada passà a presidir el Consell el degà del Col·legi de Barcelona. Recordo que una de les primeres intervencions que tingué tot just assolir el càrrec fou l'oferiment de tota la capacitat d'organització, que no era pas poca, del seu col·legi en la preparació i intervenció en el congrés de l'advocacia espanyola a celebrar molt aviat a Palma de Mallorca. Oferia, doncs, l'ajut i la col·laboració esmentades, en un cas molt concret i determinat, però calia entendre que les seves paraules feien referència a un camp molt més ampli de possibilitats. Això, d'entrada, crec que féu témer a algun dels companys consellers que fos el Col·legi barceloní qui prengués en tot la iniciativa i que el Consell perdés protagonisme. El malentès, ja que d'això es tractava, fou aclarit ben prompte; quedà molt clar que el procedent era que tots els col·legis catalans, i els seus membres, tinguessin en tot moment total i absoluta llibertat per expressar les seves opinions, tot formulant el Consell les pertinents propostes preocupant-se per aconseguir una àmplia participació al Congrés i mantenint tothora un criteri uniforme quant a la regulació de la composició i funcionament del «Consejo General de la Abogacía Española».

El Tribunal Arbitral

Una institució a crear a casa nostra de molta transcendència i a la qual es reconegués una competència sobre tot el país, era la constitució d'un tribunal arbitral. La Cambra de Comerç, Indústria i Navegació i el Col·legi de Notaris feien els passos corresponents per constituir l'Associació Catalana d'Arbitratge. El president plantejà al Consell la conveniència que aquest en formés part, fent-ho

a més amb la condició de soci fundador, ja que les esmentades institucions li ho havien proposat, tot afegint que els punts que semblaven més adequats per la creació del tribunal serien els següents:

1. Que el suport organitzatiu del tribunal el constitueixi una associació.

2. Que els elements bàsics del tribunal han de ser les cambres del comerç i els col·legis d'advocats, sense perjudici que s'hi incorporin, però amb un caràcter marginal, altres entitats i col·legis.

3. Que ja s'està treballant en la preparació d'un projecte de reglament del tribunal.

4. Que es faci sense perjudici de l'absoluta descentralització del tribunal l'àmbit del qual comprendrà tot Catalunya.

S'acordà acceptar l'esmentada proposta participant en la constitució de l'associació base del Tribunal Arbitral.

L'expressada integració no hauria d'impedir que els col·legis d'advocats i el propi Consell s'incardinessin o constituïssin altres associacions arbitral.

Mort dels degans Narcís Sala Roca i Joan Lozano Prieto

El mateix mes de maig de 1988 s'assabentà el Consell de la defunció del que fou degà de Figueres i un dels seus fundadors, Narcís Sala, així com la d'en Joan Lozano que ocupà el deganat de Sabadell. Es féu constar en acta el sentiment del Consell.

Reunió a Terrassa

Reunit el Consell a l'antiga Egara, el president féu saber, amb tota mena de detalls, als seus companys el greu problema sorgit al Col·legi de Barcelona i que per la seva importància amb tota seguretat tindria una transcendència que ultrapassaria els límits col·legials. Es tractava de la qüestió del torn d'ofici i assistència al detingut. Una assemblea convocada incorrectament, segons la seva junta de govern, per més de 200 col·legiats i amb un sol punt a l'ordre del dia, «proposar la suspensió indefinida dels serveis del torn d'ofici i assistència al detingut», encengué la llum vermella als que regien el Col·legi barceloní.

L'esmentada junta, davant la situació creada, procedí a convocar una junta general extraordinària per tractar de la problemàtica dels expressats serveis, tenint present que calia recordar sempre les finalitats de tipus social que tenen. La junta general hauria d'acordar una petició als poders públics per una reforma parcial de les lleis d'enjudiciament civil i criminal, que encara impedeixen avui la solució del problema, aconseguint que aquella finalitat social sigui compatible amb la deguda remuneració crematística. El Consell va veure amb molt bons ulls l'actitud de l'expressada junta i prengué l'acord de fer saber a tots els col·legis catalans la seva posició.

Antoni Pedrol Rius i el Consell

Com s'ha exposat, una qüestió que en aquell temps preocupava molt a l'advocacia era la problemàtica que suscitaven els mencionats serveis. Era aconsellable posar-hi remei sense dilacions, i aprofitant la reunió que esperava tenir el president amb el Sr. Pedrol, s'acordà plantejar-li-ho a fi que la seva intervenció pesés davant els òrgans de l'administració central de justícia.

En l'entrevista expressada s'acordà també demanar-li la seva intervenció per la participació institucional del Consell en el «Consejo General de la Abogacía Española».

Fou una constant del president Antràs aconseguir una solució correcta a les esmentades qüestions.

Reunió a Tarragona

A la Torre Romana, seu del Col·legi de Tarragona, se celebrà el 13 de maig de 1988 una reunió del Consell. Crec que els consellers s'haurien molestat si el company Josep L. Calderon no els hagués proporcionat un lloc tan emblemàtic i representatiu de la dignitat del col·legi amfitrió.

Les qüestions que es tractaren durant la reunió, no foren certament moltes, però tingueren gran importància per al Consell. Com és ara, la preparació del Consell General de l'Advocacia per una comuna actuació a les properes eleccions i l'elecció de representants al Consell Superior de Disciplina Esportiva de la Generalitat.

Homenatge al degà Josep L. Calderon

En acabar la reunió, el Consell es traslladà a l'edifici de l'Audiència Provincial on davant les primeres autoritats de la província, representacions de la Magistratura, la Fiscalia i el Secretariat, es procedí a imposar amb tota solemnitat al degà Calderon la medalla de Sant Ramon de Penyafort. Els seus companys del Consell, de la junta de govern del col·legi de Tarragona i nombrosos advocats, donaren amb la seva presència palesa demostració del seu acord amb l'homenatge retut.

El Consell es reuneix a Mataró

El vice-president Joaquim Bartra invità el Consell a celebrar una reunió al Maresme, reunió que tingué lloc el 15 de juny de 1988 a la casa Coll i Regàs, una de les millors expressions del gran arquitecte que fou Puig i Cadafalch, on té la seva seu la Fundació Cultural Layetana.

Llei de Planta i Demarcació Judicial

L'expressada reunió fou gairebé monogràfica. Hi assistí l'aleshores director general de relacions amb l'administració de justícia, senyor Iago Balançó, atès que la principal qüestió a debatre va ésser el que llavors era poc conegut projecte de Llei de Planta i Demarcació Judicial elaborat pel Ministeri de Justícia. El senyor Balançó informà molt àmpliament del projecte per tal que el Consell li fes arribar l'opinió que li mereixia i les modificacions que estimés convenient de fer. La creació d'un nou jutjat a Manresa i els problemes de jutjats a les poblacions de Mollet, Caldes de Montbui i Sant Jaume d'Enveja foren alguns dels temes considerats en aquella ocasió.

Finalment, el director general prometé que, rebudes les propostes del Consell, es posaria en contacte amb representants dels partits polítics, per consensuar les esmenes a presentar.

La darrera etapa del president

Els esforços del degà Antràs al llarg del seu mandat es dirigiren majorment a posar en la consideració de la resta dels membres del

Consell, a més dels problemes del servei del torn d'ofici i d'assistència al detingut, les relacions del Consell amb el «Consejo», la pòlissa d'assegurances de responsabilitat civil, el Tribunal d'Arbitratge i la qüestió de les habilitacions.

Respecte a l'últim punt del darrer paràgraf, el més difícil i vidriós perquè existia una certa confrontació d'interessos entre el seu col·legi i la resta, el president volgué que quedés constància de la seva postura davant aquesta qüestió, i ho féu en la seva condició de degà del col·legi d'advocats de Barcelona, que podríem resumir de la següent manera:

I. No existeix intencionalitat de cap classe per part del Col·legi de Barcelona de perjudicar ni econòmicament ni políticament a la resta dels col·legis catalans.

II. Que cada col·legi ha de quedar en llibertat per a determinar si les compensacions econòmiques que hauran de satisfer-se per les habilitacions concedides als seus col·legiats han de ser suportades per cada col·legiat o les suportarà el col·legi en què es trobi inscrit.

Em sembla que amb l'exposat desaparegueren els recels fins llavors existents quedant sobradament demostrat el bon tarannà d'en Josep M. Antràs.

Per donar fi a l'exposició d'aquesta etapa, afegirem que al llarg del seu mandat el degà Antràs aportà al Consell el seu afany de lluita a favor de tots els companys advocats en el camp del mutualisme.

Quan li fou concedida la Gran Creu de Sant Ramon de Penyafort, es reconegué tota una llarga trajectòria en bé i en pro de l'advocacia.

Any 1983, sota la presidència del degà J. Bartra

El degà Joaquim Bartra president

Després d'acomiadar-se el degà Antràs, foren elegits els nous president, vice-president i tresorer, Bartra, Calderon i Bosch. Jo diria que en aquesta nova etapa el president trobà més planera la seva tasca. La situació havia canviat. Els fonaments del Consell ja es trobaven molt ben assentats.

El Consell es queixa

A l'acte de la reunió celebrada el dia 9 de febrer de l'any 1989, es fa constar textualment: «la totalitat dels consellers expressen el seu desgrat per l'actitud del ministre de Justícia adoptada en un acte celebrat a la seu del Col·legi d'Advocats de Barcelona, amb motiu de la festivitat de Sant Ramon de Penyafort. L'autor no hi assistí, per tant és sabedor de segona mà del fet i les circumstàncies que el rodejaren».

Les relacions entre l'esmentat personatge i el Consell no eren pas gaire fluides però com que es tractava d'exposar-li els nombrosos problemes que plantejaria a Catalunya l'aplicació de la Llei Orgànica 7/88, calia ser pragmàtic i deixar de banda el mal gust de boca que els havia deixat. S'acordà demanar audiència, que fou immediatament concedida. Celebrada, coincidiren tots els consellers a valorar-la negativament atesa l'actitud que el ministre adoptà vers el Consell.

Cal reconèixer que és molt difícil arribar a una bona entesa si l'interlocutor a qui exposes la teva queixa et contesta dient que «el suposat col·lapse de la justícia no existeix i que el que no pot fer el seu Ministeri és perseguir la insatisfacció metafísica de la gent».

Campanya d'imatge

De sempre, la publicitat en la nostra professió ha estat una qüestió molt delicada, i un problema que no s'ha resolt mai del tot. Els advocats no hem vist amb gaire bons ulls tot allò que es relacionés amb la publicitat institucional i menys encara amb la particular i personal. Aquests tipus de campanyes d'imatge comporten grans dispendis i com que a més el resultat no es coneix a curt termini, són molts els lletrats que no hi estan d'acord. Avui, però, en el món en què vivim on el «marketing» sembla envair-ho tot, és aconsellable afrontar-lo. Es tractava en aquells moments de parlar de la publicitat institucional de la nostra professió exposant a la societat quin paper hi tenia l'advocacia, recordant a tothom quines eren les funcions de l'advocat.

El Consell cregué que la societat actual requereix en aquest tema una informació i que sempre era més convenient que la rebés directament de l'advocacia com a institució que no d'altres fonts per tant, i després d'escoltar un exhaustiu informe del diputat Bassols de la junta de govern del Col·legi barceloní sobre una projectada campanya de publicitat als mitjans de comunicació que volia posar en marxa el seu col·legi, decidí donar-li suport.

La campanya es portà a terme i el seu cost total fou de 45.316.253 pessetes, quantitat que fou satisfeta pels catorze col·legis en proporció al nombre de col·legiats exercents residents de cadascun i que significà la suma de 3.321 pessetes per advocat.

Es parla novament dels degans no exercents

Transcorreguts ja més de tres anys des de la constitució de la Junta d'Ex-degans, el president Bartra manifestà a la resta dels membres del Consell que al seu entendre era convenient utilitzar l'extraordinari potencial humà, col·legial i intel·lectual que té l'Associació dels Degans no exercents, ja que una part dels que s'hi integren a causa del relatiu distanciament d'una intensa activitat professional, podrien col·laborar amb el Consell preparant dictàmens, informes i resolent recursos, tot proposant per tal que existís una veritable col·laboració, que el seu president assistís a les seves reunions. Així s'aprovà.

Fou una ampliació una mica estranya del Consell quant al mètode emprat per fer-ho. En tot cas el fi fou bo i cal aplaudir el

gest. Esperem que ben aviat es concretin i es defineixin les funcions dels degans no exercents vers el Consell. Més tard i sota la presidència del barceloní Eugeni Gay, es prengué el següent acord en relació amb l'exposat i que transcrivim al peu de la lletra:

«La informació sobre les qüestions plantejades en el Consell que pugui resultar necessària per als ex-degans els hauria de ser facilitada pel president de la seva associació qui ponderarà la informació que ha de facilitar; el seu president assisteix amb aquesta finalitat a les reunions del Consell.» Per tant es configura més aquesta institució que amb el transcrit acord s'allunya de la possibilitat que l'esmentada Junta es converteixi en una mena de «cementiri d'elefants». A tot l'esmentat cal afegir que no acabem d'entendre qui qualificarà la necessitat de la informació, ni entenem ben bé quin significat s'ha de donar a la paraula «ponderarà».

A la següent reunió participà en les deliberacions el degà Josep Lluís Sagarra Zacarini, que ho havia estat del Col·legi de Sant Feliu de Llobregat.

Acord sobre habilitacions

Ja el Secretariat es plantejà arribar a una solució en aquest tema, i aconseguir-ho mitjançant un conveni. Tot cercant un lloc si no neutral sí afavoridor del consens, el degà de Tortosa, David Domènech, oferí la seu d'aquell col·legi, la qual cosa fou acceptada de molt bon grat.

La reunió se celebrà a la població de Sant Carles de la Ràpita. No obstant els esforços del degà amfitrió, no fou possible d'obtenir un còmode consens, per la qual cosa en lloc de conveni se signà un acord adreçat a regular l'actuació professional dels col·legiats en l'àmbit dels col·legis diferents als seus, que no fou assumit pels degans Castro de Reus, que votà en contra, i Rovira de Sabadell que s'abstingué. Ambdós seguien instruccions de les seves juntes de govern.⁶

6. Vegeu document núm. 9.

Valoració del Congrés de Palma de Mallorca

Lamentà el Consell la forma en què es va desenvolupar el «congreso», on es va donar una sensació de ruptura de l'advocacia motivada per una actitud de recel de determinats membres del «Consejo General de la Abogacía», i de la postura radical d'un grup minoritari de congressistes obertament enfrontats amb el president del «Consejo» i amb la cúpula de l'organització de l'advocacia espanyola.

Com a conseqüència dels esdeveniments del congrés, es produïren múltiples actuacions en els estaments de l'advocacia com ara dimissions dins la junta de govern del Col·legi de Madrid, reunió extraordinària del «Consejo General», escrits dels col·legis de Múrcia i Pamplona instant la celebració d'una assemblea de degans a nivell estatal, i convocatòries de juntes generals als col·legis de Granollers i Barcelona entre altres.

En resum, el Congrés que tingué lloc a l'illa de la calma deixà un regust de boca gens agradós.

Modificacions en la composició del «Consejo General»

Una de les fites més importants que es proposà aconseguir el Consell fou la seva integració dins del «Consejo», i com sigui que s'estava redactant un projecte de modificació de la seva composició i funcionament, es cregué arribat el moment oportú per plantejar l'expressada integració. Així doncs, en una reunió que tingué lloc al Col·legi de Barcelona i que comptà amb l'assistència del president del «Consejo General», senyor Antoni Pedrol, i d'un dels seus membres i a l'ensems president de la ponència que preparava la nova estructuració i funcionament, el degà Miquel Casals Colldecarrera, es prengué el següent acord:

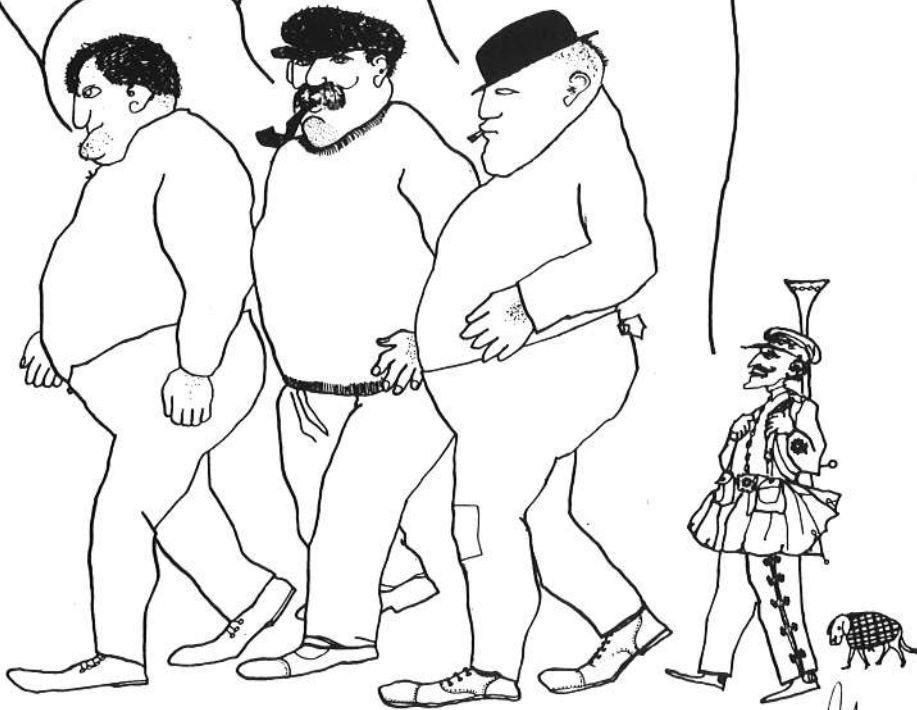
Estimar positiva la projectada reorganització del «Consejo», fonamentada en un reconeixement exprés de les autonomies i que conseqüentment la seva composició tingui molt present que en el seu si hi ha d'haver una representació directa dels consells dels col·legis autonòmics.

FELIÇ NADAL
I VENTURÓS ANY NOU

FELIZ
NADAL

BUEN
ANY

BUENAS
FESTES

COMISSIÓ DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Consell dels
Il·lustres Col·legis d'Advocats
de Catalunya

Un toc d'humor del Consell.

Fotografia presa després del lliurament de medalles a degans no exercents, hi podem veure d'esquerra a dreta els degans Bartra, Calderon, Canal, Plasència, Anràs i l'autor.

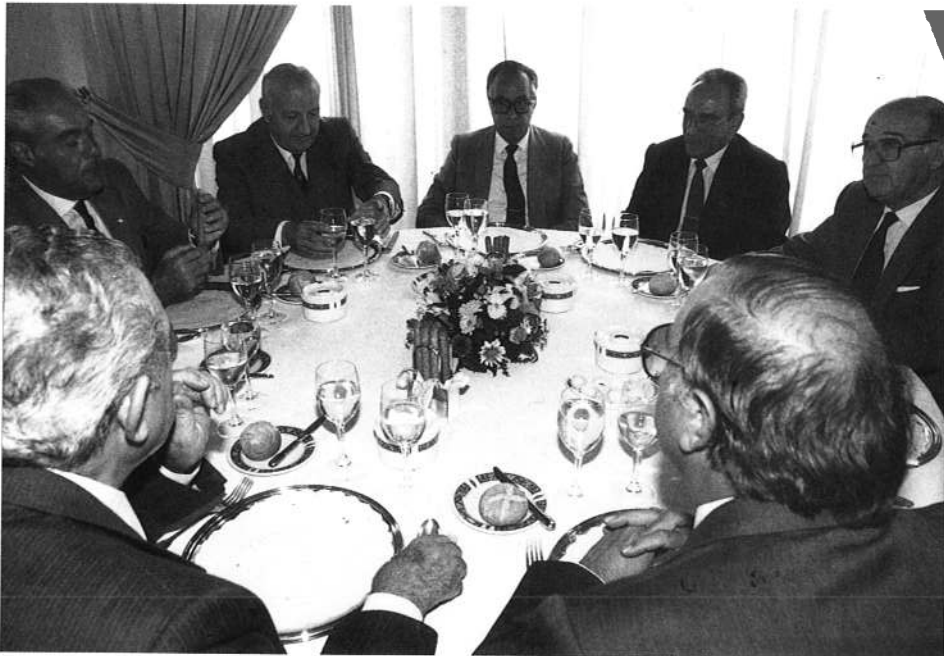
Els degans Gay, Ixart, Pintó, Anràs i Bosch després d'una reunió del Consell amb els degans no exercents.

Homenatge al degà de Granollers Xiol l'any 1987.

Al mateix acte junt amb el conseller, els degans Gay, Sagarra, Bartra i Xiol.

Degans no exercents en un dinar després d'una de les reunions que se celebren anualment amb el Consell.

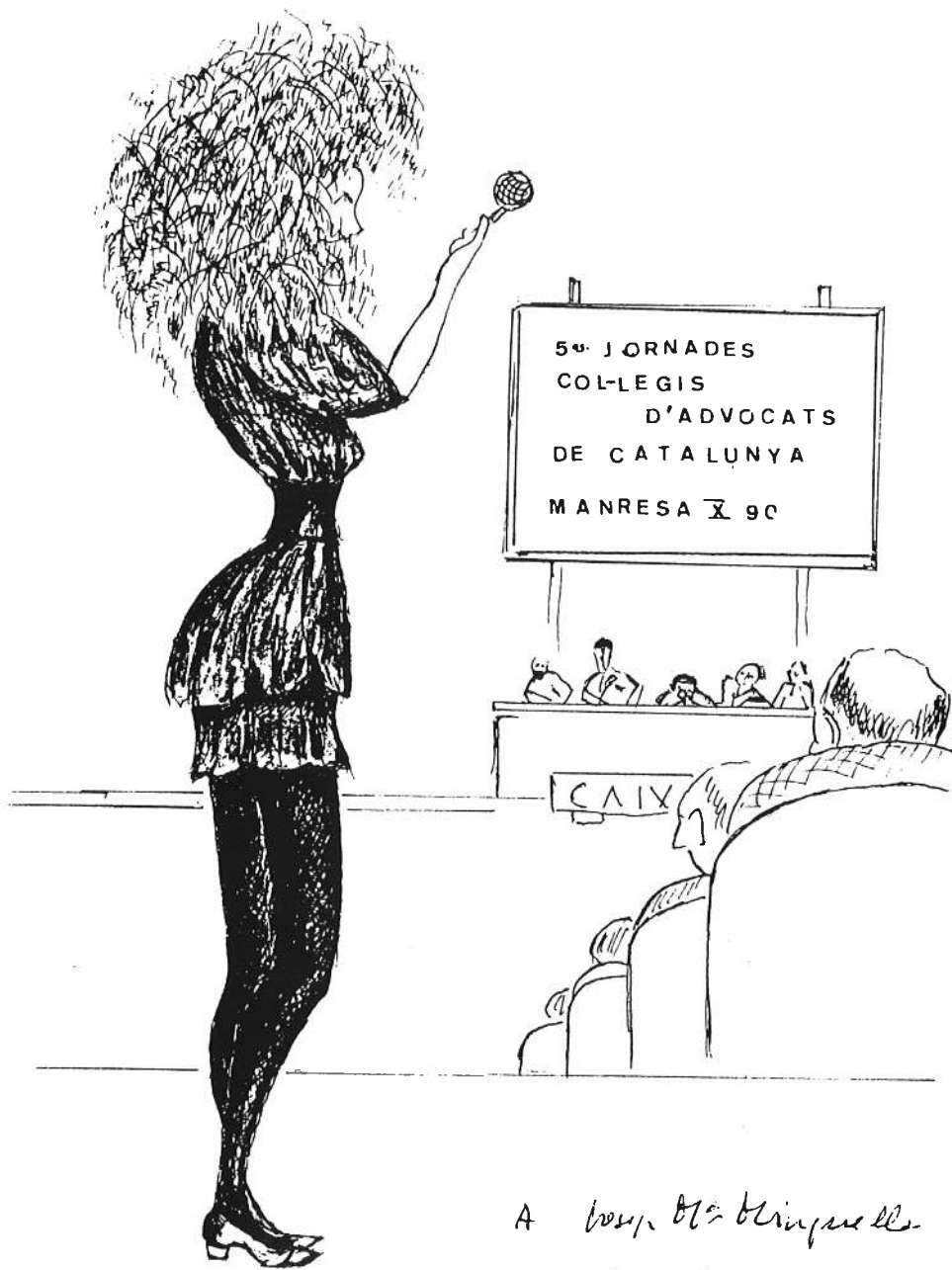
Dos moments de l'acte d'homenatge al degà Xiol l'any 1987. Hi intervingué en Josep M. Antràs en representació del Consell General de l'Advocacia Espanyola.

Reunió del Consell amb el president de la Generalitat de Catalunya i el conseller de Justícia per parlar de la normalització lingüística.

El Consell es reuneix a la sala d'actes de l'Ajuntament de la ciutat de Manresa el 1988.

A casa de Blingarells

J. Ixart

Nota humorística del que fou degà de Tarragona, E. Ixart.

Dos moments de la reunió del Consell a Manresa l'any 1988.

El president del Consell, J. M. Antràs i el president de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona signen un conveni per la constitució d'un Tribunal Arbitral.

El Consell es reuneix a Barcelona sota la presidència del degà J. L. Calderon.

Imposició de la Creu de Sant Ramon de Penyafort al degà Calderon. L'acte tingué lloc a la sala de l'Audiència Provincial de Tarragona.

El Consell es diverteix en terres del delta de l'Ebre.

Un bon dinar al delta de l'Ebre.

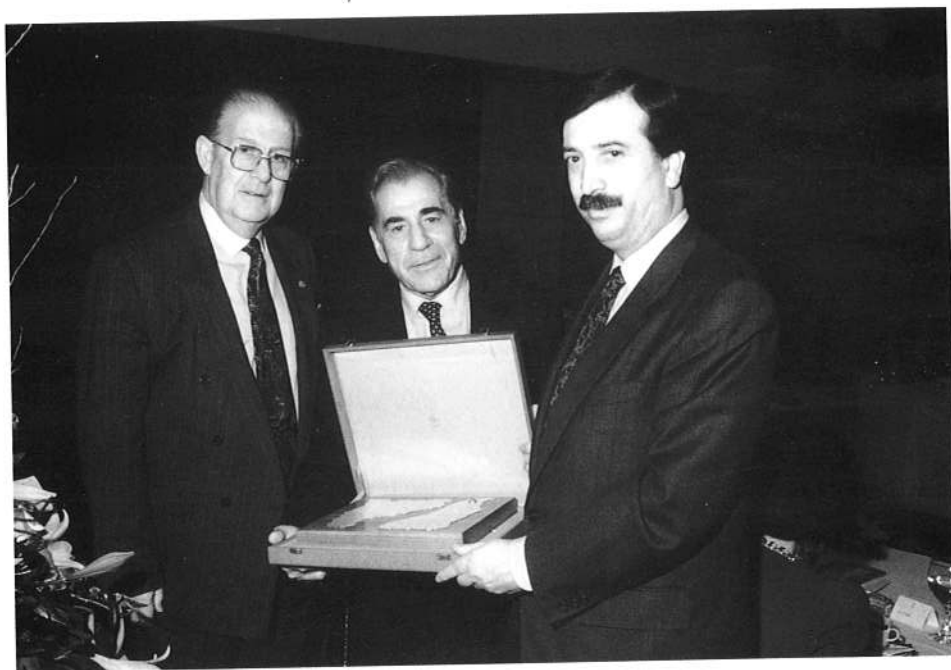
Després de ben dinat.

Els degans J. Latorre, J. L. Calderon, J. M. Minguella i la president M. Pinyol, després de signar la incorporació dels respectius col·legis a la Mútua d'Assistència Social del Col·legi barceloní. Amb l'esmentada firma quedà constituïda la Mútua per tots els advocats de Catalunya. El Consell hi tingué una eficient intervenció.

Consellers participants en les juntes de govern celebrades a Manresa l'any 1990.

Homenatge al conseller Bassols el 17 de març de 1994.

Sopar d'acomiadament i presa de possessió dels degans E. Gay i J. Reyner.

Reunió del Consell celebrada a l'Ajuntament de Granollers on s'acomiadà com a president el degà Pere Canal.

La tasca feta pel president

Coincidim amb les paraules del successor en la presidència, el degà tarragoní Josep Lluís Calderon, qui en possessionar-se del càrrec de president del Consell, assenyala que durant el mandat del degà Bartra es produïren fets de tanta transcendència com foren l'estructuració i configuració administrativa de la Secretaria, l'aprovació de les normes sobre habilitacions, l'entrada al Consell d'una representació de l'associació de degans no exercents i finalment, l'accés al «Consejo General» de representants dels consells dels col·legis de comunitats autonòmiques. Coincidim també que fou una bona tasca. Certament el company i amic Bartra deixà el càrrec amb la tranquil·litat d'haver complert amb el seu deure.

Any 1990, sota la presidència del degà J. L. Calderon

Molt poc després d'ocupar la presidència, aparegueren en la revista *Món Jurídic* que edita el Col·legi de Barcelona unes declaracions del nou president, fidel reflex del seu pensar sobre la necessitat de l'existència del Consell així com de les seves funcions. Deixà ben clar el degà Calderon que el Consell no pot de cap de les maneres aspirar a transformar-se en el Col·legi d'Advocats de Catalunya, ja que tots i cadascun dels col·legis catalans tenen personalitat jurídica plena, que mitjançant el Consell uneixen voluntats i propòsits, formulen reivindicacions i els fa més fàcil un ajut mutu, a més de les finalitats que té assignades estatutàriament. Si bé es pot assegurar que aquest és el criteri de tots els consellers, pel president era el punt més important, i al llarg del seu mandat deixà constància en tot moment d'aquest criteri.

Manresa acull el «ferro» de l'advocacia catalana

Així féu saber la premsa manresana als seus lectors la reunió de totes les juntes de govern dels col·legis catalans a l'activa ciutat del Berguedà, a la darrera del mes d'octubre del 1990.

Les jornades de les juntes de govern convocades fins aleshores s'havien desenvolupat amb unes temàtiques que competien gairebé exclusivament als professionals del dret, però en aquella ocasió tingueren una transcendència que anava més enllà, ja que calia fer saber que els advocats tenien molt a dir en les reformes que preparava el Ministeri de Justícia sobre procediments civils i penals les quals afectarien la societat civil.

Per la preparació de les jornades es constituí una comissió integrada pels següents senyors:

- Pere Canal Baliu (degà de Granollers)
- Santiago Bosch Espinet (degà de Manresa)
- Josep de Puig Viladrich (Manresa)
- Joan Vergé Grau (Manresa)
- Gonçal Oliveros Layola (Barcelona)
- Francesc Abellanet Guilloi (Barcelona)

Hi va haver molt apassionament en les intervencions dels ponents i esmenants, i tant les ponències com les esmenes tingueren un nivell molt alt. Creiem de justícia deixar constància de l'especial rellevància de les intervencions dels professors Serra Domínguez i Vergé Grau.

Un dels actes més emotius de les jornades va ser l'homenatge que el Consell va retre a l'advocat manresà Àngel Carbonés en agraïment pels seus més de cinquanta anys de professió i serveis a l'advocacia catalana. En la clausura de les jornades el president li va fer lliurament de la medalla d'or de la institució, reconeixement que Carbonés va rebre visiblement emocionat.

Clausurà les jornades el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Excm. Sr. Somalo.

Seu física del Consell

Tota institució precisa d'un lloc on establir el centre de totes les seves activitats i funcions. El Consell en tenia especial necessitat perquè utilitzava unes dependències del Col·legi barceloní la qual cosa el condicionava respecte d'aquell. El conseller Eugeni Gay Montalvo, que alhora era degà de Barcelona, càrrec al qual havia accedit feia poc, féu saber al Consell que si arribaven a bon terme les negociacions que portava la seva junta de govern per l'adquisició d'un edifici contigu al del Col·legi de Barcelona podria passar a ocupar-ne una planta.

Transcorregut un temps, el Consell es convertí en estadant del Col·legi d'advocats de Barcelona en l'edifici esmentat. Actualment la seu del Consell, sense ésser luxosa, té la suficient dignitat.

Els comptes entre el Consell, el «Consejo» i la Conselleria de Justícia

El Consell esmerçà esforços perquè les relacions comptables entre les tres institucions, pel que fa al pagament que corresponia als col·legiats per raó dels serveis de torn d'ofici i assistència al detingut fossin les correctes. S'aconseguí, després de laborioses negociacions, aclarir els punts de vista de les tres parts, i amb més o menys fluïdesa la qüestió quedà resolta.

Cal tenir present que les negociacions a tres bandes no acostumen a ser fàcils i més en un cas on hi ha diners pel mig. Recordem que les retribucions a percebre les desemborsava el Ministeri d'Hisenda al «Consejo», aquest les trametia a la Conselleria de Justícia qui les feia arribar al Consell perquè les donés als col·legis, i aquests finalment fessin el repartiment als col·legiats que havien prestat els serveis.

L'operativitat del Consell

Sota el mandat del degà Calderon, el Consell portà a terme les seves tasques mitjançant el funcionament de les següents comissions de treball:

I. Comissió del Torn d'Ofici i d'Assistència al Detingut

- Miquel Subirachs Vila (degà de Vic)
- Josep M. Español (Tarragona)
- Carles F. Font Ausió (Granollers)
- Josep Bertran Gimferrer (Manresa)

II. Comissió d'intrusisme i incompatibilitats

- Santiago Bosch Espinet (degà de Manresa)

III. Comissió d'Estudi de Reformes i Projectes Legislatius

- Eugeni Gay Montalvo (degà de Barcelona)

IV. *Comissió de Deontologia i Recursos*

- Sr. Enric Castro Casanovas (degà de Reus)
- Sr. Josep M. Minguella Piñol (degà de Lleida)
- Sr. Josep Lluís Sagarra Zacarini (president de la Junta d'Exdegans)

V. *Comissió d'Informació i Activitats*

- Sr. Pere Canal Baliu (degà de Granollers)
- Sr. Francesc Abellanet Guillot (Barcelona)

VI. *Comissió de Normalització Lingüística*

- Sr. Joaquim Bartra Soler (degà de Mataró)
- Sr. Josep Lluís Sagarra Zacarini (president de la Junta d'Exdegans)
- Sr. Josep Cruañas Tort (Barcelona)
- Sr. Fèlix Viñeta (Granollers)

Manifest en defensa del dret civil de Catalunya

El Consell acordà subscriure el manifest que en defensa del dret civil de Catalunya dirigiren al Parlament i al Govern de la Generalitat, totes les institucions catalanes existents en el món del dret al nostre país, demanant que emprenguin totes les accions necessàries i totes les mesures que condueixen a preservar la identitat de l'ordenament jurídic privat català, defensant i mantenint les lleis esmentades i legislant en matèries civils.⁷

Calderon s'acomiada a Salomó

A la sala de plens de l'Ajuntament de la vila de Salomó, una petita i atractiva població del Tarragonès, s'acomiadà com a president el degà Calderon, qui demanà que constés en acta la felicitació del Consell al conseller Josep Lluís de Sagarra per la Creu de Sant

7. Vegeu document núm. 10.

Jordi de la Generalitat, atorgada per aquesta alta institució, amb què es reconeixen públicament els seus mèrits en defensa de la llengua catalana i la seva tasca en favor del dret català. Es fa constar també en acta la felicitació al Col·legi de Barcelona per haver-se-li atorgat també l'esmentat guardó en reconeixement públic de la comesa en defensa no sols del dret i la justícia i els legítims interessos dels advocats, ans també dels drets humans i de la democràcia.

Al començament de l'etapa del president que cessà en el càrrec, férem constar l'opinió que li mereixia el Consell al degà Calderon i el criteri amb què es desenvoluparia la seva actuació. Ara, en exposar la fi d'aquell mandat, permeteu-nos fer-ho amb paraules seves: «la constitució del Consell fou un fet històric pels catalans y, especialment, per la justícia i l'advocacia a la nostra terra».

Any 1991, sota la presidència del degà P. Canal

A l'expressada vila de Salomó i en la reunió dita, es procedí a l'elecció de nou president, essent elegit el degà de Granollers Pere Canal. Recordo que les seves primeres paraules foren a més de regradar la bona feina feta pel degà Calderon, posar de manifest que tindria sempre molt present que l'òrgan que regeix la vida del Consell no té caire presidencialista i que per tant el president no és més que el primer entre iguals.

El seu començament fou molt falaguer ja que en acabar l'àpat, en què no hi faltaren els típics calçots, el president obsequià amb uns delicats regals a les esposes dels dos consellers que deixaren el Consell, degans Ramoneda i Minguella, que foren substituïts per en Joan Sales i Joan Betriu a qui es donà una cordial benvinguda després d'acomiarar amb una forta abraçada als primers.

Llei de seguretat ciutadana

No podia quedar al marge de les activitats del Consell el projecte de llei del Govern central sobre la seguretat ciutadana. És per això que hi prengué part amb el següent escrit al qual es donà la deguda publicitat:

«El Consell de col·legis d'Advocats de Catalunya fa constar la seva preocupació pel Projecte de Llei de Seguretat Ciutadana, no ja, només pel que en pot resultar de la vigència d'alguns dels seus preceptes, com són l'entrada als domicilis, la retenció policíaca, les infraccions administratives, i el procediment sancionador, etc., sinó els mateixos fonaments del Projecte, que confia la protecció dels drets i les llibertats a les forces i cossos de seguretat de l'Estat i a les autoritats administratives, amb oblit de la tutela judicial que proclama l'article 24 de la Constitució.

Òbviament, el Consell té en compte que avui la seguretat ciutadana i el tràfic de drogues constitueixen problemes molt greus, que necessiten mitjans d'acolliment, tractament, rehabilitació i reincerció socials dels marginats i drogaaddictes, però que, evidentment, també requereixen mesures policíiques efectives.

Això no obstant, l'eficàcia de l'Administració i de les forces de seguretat cal assolir-la, dotant-les de mitjans personals i materials adients, i no pas mitjançant sostreure les actuacions antisocials dels coneixements dels jutges ordinaris, que són els cridats a tutelar efectivament els drets i interessos legítims dels ciutadans.»

Amb el manifest transcrit el Consell féu constar la seva preocupació per l'esmentat projecte perquè podria comportar conculció de drets fonamentals en autoritzar determinades intervencions de les forces de seguretat.

Congrés de l'advocacia basca

Si bé l'advocacia d'Euskadi té uns problemes molt específics, la realitat és que a més, avui per avui, tenen els mateixos que la resta d'advocats de l'Estat. En tot cas calia tenir informació de primera mà i donar suport si s'esqueia a les conclusions que s'aprovesin.

Hi assistí una nombrosa representació del Consell conformada pels consellers: Gay, Reyner, Bosch, Bartra, Rovira, Domènech i Latorre que acompanyaren el president Canal.

A part de parlar del terrorisme i de les seves conseqüències a la terra basca, els altres temes foren si fa no fa els mateixos que es tracten als altres congressos que l'advocacia celebra.

Al Baix Camp se celebren les VI Jornades

Sota l'organització del Col·legi de Reus tingueren lloc les jornades que en aquella ocasió tractaren un tema molt important que s'havia anat deixant al marge per l'existència d'altres qüestions encara de més transcendència: «Serveis dels col·legis d'advocats». Un altre tema, que també es tractà, fou «La gestió del torn d'ofici», problema sempre candent i mai resolt del tot.

La taula de la primera ponència la presidia el conseller Joan Betriu i la segona el també conseller Rafael Fernández.

Es produí en la preparació de les jornades un fet innovador i agradable i que fins aleshores no s'havia produït: es va permetre l'assistència, a més de tots els membres de les juntes de govern, i els redactors de ponències i d'esmenes, als ex-degans de cada col·legi. Crec que fou un acte que acredità la maduresa del Consell.

A l'hora de valorar les esmentades jornades el Consell acordà felicitar a la Junta de Govern del Col·legi reusenc per la bona organització.

Llei de Filiació del Parlament de Catalunya

Plantejat pel Govern central un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Filiació del Parlament de Catalunya que es fonamentà en la suposada falta de competència per a legislar sobre la matèria entenent que l'atribuïda a Catalunya quedava limitada a la continguda en la Compilació, a proposta del president Canal s'adoptà el següent acord:

«El Consell dels col·legis d'advocats de Catalunya ha vist, amb preocupació, el recurs interposat pel Govern de l'Estat contra 17 dels 21 articles de la Llei de Filiacions aprovada pel Parlament de Catalunya el dia 10 d'abril de 1991, i que es fonamenta en una tesi que, portada a les seves últimes conseqüències, podria reduir el dret civil català a una relíquia històrica.

En efecte, la invocació a una pretesa unitat jurídica d'Espanya i un sistema d'ordenament jurídic espanyol global, del qual el dret català en seria un sot-sistema, sempre limitat al camp que no s'hagués incorporat al sistema global, revelen una concepció del nostre dret com a matèria residual de simple singularitat o excepció d'una normativa general que contindria, en definitiva, la regulació de totes i cadascuna de les institucions. Per altra banda, ni l'evolució de la societat ni els avenços de la tècnica podrien ésser valorats pel Parlament català per tal de dotar les diverses institucions d'una normativa moderna i adaptada a les necessitats actuals, sinó tan sols per a dir si cal conservar, o no, les normes històriques, mentre el «sistema global» sí que pot evolucionar, modernitzar-se i acollir els avenços tècnics i les noves necessitats socials.

Amb aquesta perspectiva no és difícil preveure quin seria l'esdevenidor del dret civil català.

En aquestes circumstàncies el Consell vol fer públic el seu suport al Parlament de Catalunya i a la Conselleria de Justícia, en la seva tasca d'actualització del dret civil català, que estimen necessària i que el Govern de l'Estat no hauria d'entorpir.»

Publicitat professional

Com és sabut al «Recull d'Usos i Costums» de l'advocacia es reglamentava la publicitat professional, el Consell cregué convenient redactar i aprovar unes normes més àmplies i amb més rigorisme sobre la publicitat professional, a fi de posar-la al dia, recollint a l'esperit del citat «Recull d'Usos i Costums» tot el que cal tenir molt present en aquesta matèria delicada i vidriosa pels problemes que pot comportar, fent una clara distinció entre la publicitat institucional i la individual de l'advocat o dels despatxos professionals d'advocats.⁸

Vària

A més de l'exposat, al llarg del mandat del degà Canal es tractaren qüestions tan importants com:

La publicitat professional, un problema que el Consell cregué ja aleshores que calia adaptar a les normes de l'avui Unió Europea, prenent l'acord de posar el fil a l'agulla per trobar-hi una solució que escaigués bé a tothom.

Edició d'una guia judicial de Catalunya, prenent-se l'acord de recopilar les dades necessàries per procedí a la seva edició.

Actitud davant el projecte del Codi de successions acordant-se estudiar el projecte i, d'estimar-lo convenient, portar a terme les oportunes gestions prop dels membres de la comissió del Parlament encarregada de dictaminar sobre el text del projecte.⁹

Remissió d'un escrit firmat pel president de la comissió de la normalització del català, conseller Bartra, al T. S. de Justícia de

8. Vegeu document núm. 11.

9. Vegeu documents núms. 12 i 13.

Catalunya per la consecució de l'esmentada normalització a totes les oficines judicials.¹⁰

Premi Casals Coldecarrera. El Consell col·laborà amb el premi instituït en recordança de qui fou un gran jurista i degà del col·legi de Barcelona.

Conveni amb el col·legi de procuradors, s'obriren negociacions amb el president del Consell dels col·legis de procuradors per parlar de la qüestió de les pòlisses d'intervenció professional.

Acomiadament dels consellers Joaquim Bartra i Subirachs que foren substituïts pels nous degans de Mataró i Vic, Salvador Soler i Miquel Pi.

Pere Canal i la ciutat de Granollers

El degà Canal volgué que l'última reunió que es celebrés sota la seva presidència tingués lloc a la ciutat de Granollers, i per una gentil deferència de l'Ajuntament d'aquella ciutat, a la seva sala de comissió de govern.

A l'inici de la reunió s'acomiadà Pere Canal per donar fi al seu mandat i ho féu amb unes paraules d'afecte a tots els restants membres del Consell i manifestant alhora la seva convicció que havia arribat ja a consolidar-se plenament l'esmentada institució, que és un organisme relativament nou comparat amb la llarga història dels col·legis.

10. Vegeu documents núms. 14 i 15.

Any 1992, sota la presidència del degà Eugeni Gay

Nou capdavanter

A la ciutat de Granollers, Eugeni Gay, degà barceloní, prengué possessió de la presidència del Consell a l'ensems que ho varen fer en Josep Reyner i Santiago Bosch que accediren als càrrecs de vice-president i tresorer, respectivament. A l'acta corresponent el secretari féu constar que l'accés va ser automàtic puix solament hi havia un candidat per cadascun dels esmentats càrrecs.

Tan bon punt Eugeni Gay accedí a la presidència, proposà a la resta dels consellers dirigir-se al ministre de Justícia del Govern central en petició que li fos atorgada al degà Pere Canal la Creu d'Honor de Sant Ramon de Penyaforç a què s'havia fet mereixedor per la seva actuació en la presidència del Consell i per la continuada i excel·lent tasca com a jurista i advocat. No cal dir que la resposta fou positiva i unànime.

Congrés Jurídic Català

Per raó de trobar-se en preparació el Congrés, el Consell a proposta del seu president, decidí que una representació s'integrés a la comissió ja constituïda al Col·legi de Barcelona, amb la finalitat d'estudiar millor la viabilitat així com la seva promoció. La comissió quedà constituïda pels consellers Reyner, Canal i Castro acompanyant el degà president. S'encarregà al lletrat Francesc Caminal la coordinació i convocatòria de l'esmentada comissió.

El conseller de Justícia i el president del Consell firmen un acord

El 21 de desembre del 1992 l'Honorable senyor Agustí Bassols, conseller de Justícia, i el president del Consell, degà Eugeni Gay, firmaren un acord que feia referència a les qüestions sorgides de la regulació de les transferències de l'aportació de l'Estat per tal d'indemnitzar les actuacions dels advocats en torn d'ofici i en assistència lletrada al detingut o pres.¹¹

Conferència dels col·legis d'advocats de les comunitats pirinenques

El conseller David Domènech, fent una vegada més gala del seu sentit de l'hospitalitat, es comprometé a organitzar la conferència a la ciutat de Tortosa. L'expressada organització fou perfecta. Potser l'esmentada perfecció fou el motiu pel qual ningú es qüestionà quina relació hi havia entre la singular ciutat de la ribera de l'Ebre amb els Pirineus.

En tot cas, cal reconèixer que es parlà de problemes comuns a banda i banda de la mencionada serralada, amb coincidència de parers i opinions i que s'arribà a la conclusió que ben aviat les muntanyes pirinenques deixarien d'ésser un obstacle que distingís les regions del nord de les del sud, fins al punt que als nostres descendents els costaria molt d'entendre el perquè de diferències en el món del dret i la justícia, degudes a simples accidents geogràfics.

Nou conseller de Justícia

Designat pel president de la Generalitat, el lleidatà Antoni Isac Aguilar, nou conseller de Justícia en substitució de l'Honorable Agustí Bassols i Parés, féu constar en acta l'agraïment que li era degut pel tracte que en tot moment i circumstàncies en rebé i acordà retre-li el merescut homenatge. Es decidí també de demanar audiència al nou Conseller per tal de saludar-lo.

11. Vegeu document núm. 16.

Federació dels col·legis d'advocats d'Europa

Constituïda en un solemne acte al Col·legi d'Advocats de Barcelona l'esmentada Federació, en fou elegit president el degà barceloní, Eugeni Gay. El Consell se'n felicità i prengué l'acord que tots i cadascun dels consellers proposarien a les seves juntes de govern llur inscripció en la Federació.

Els col·legis de Perpinyà i Castelló de la Plana

El col·legi del Rosselló i el de Castelló de la Plana instaren, si bé no oficialment, formar part del Consell. Aquí potser fóra oportú parlar dels vells conceptes de la Catalunya Nord i dels Països Catalans i, si més no, de l'Euro-regió. Fou una llàstima, però el Consell no trobà la manera d'atendre les peticions. Qui sap si més endavant!

Se'ls féu saber que en tot cas rebrien invitacions per assistir a les reunions que el Consell celebrés i als actes que organitzés i que s'estimessin adients.

La normalització lingüística i la Llei del Poder Judicial

A proposta del conseller Bartra, ardit defensor de la normalització lingüística en el camp del dret i la justícia, el Consell prengué un acord que contenia la pretensió d'aconseguir la reforma d'un precepte de l'esmentada Llei, amb el convenciment que si no s'acceptaven les modificacions instades, l'oficialitat de la nostra llengua tindrà en l'àmbit de l'administració de justícia un caràcter residual de segon grau. L'acord fou el següent:

«Que davant la discriminació efectiva de l'ús de la llengua catalana a l'administració de justícia, després de deu anys d'oficialitat, s'ha vist obligat a plantejar la reforma de l'article 231 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, per tal de poder-la fer realitat en aquest àmbit.

El caràcter oficial de la llengua catalana ha de comportar, necessàriament, l'ús normal per part de l'administració de justícia, tal com ha dit el Tribunal Constitucional referint-se a les administracions públiques, entre les quals inclou explícitament la militar i la de justícia, «como medio normal de comunicació entre ellas

y en relación a los sujetos privados, con plena validez y efectos jurídicos».

Per tant, cap dels jutges, magistrats, fiscals, secretaris i altres funcionaris de jutjats i tribunals, en funció del càrrec públic que ocupen, podran al·legar desconeixement, ni per això demanar en cap cas la traducció d'escrits o documents redactats en qualsevol de les dues llengües oficials a Catalunya.

En aquest sentit, per tal de poder fer efectiu que l'administració de justícia, com la resta d'administracions públiques assumeixin l'ús normal de les llengües oficials, cal que es posin els mitjans perquè els funcionaris, sense exclusió de categoria o cos, estiguin capacitats per a fer-ne ús. D'altra banda, els cossos superiors de l'administració de justícia, pel seu nivell universitari han de ser l'avançada de la normalització.

L'al·legació d'indefensió de què parla aquest article, només ha de ser entesa pel que fa a particulars, sense que aquesta al·legació pugui impedir l'ús normal del català per les altres parts i els òrgans jurisdiccionals.

Per això entenem que, perquè l'oficialitat de la llengua catalana a l'administració de justícia sigui real, cal modificar l'esmentat article 231 en els apartats 2 i 4, els quals haurien de quedar redactats de la següent manera:

«2. Los jueces, magistrados, fiscales, secretarios y demás funcionarios de juzgados y tribunales podrán usar también la lengua oficial propia de la Comunidad Autónoma.»

«4. Las actuaciones judiciales realizadas y los documentos presentados en el idioma oficial de una Comunidad Autónoma tendrán, sin necesidad de traducción al castellano, plena validez y eficacia. De oficio se procederá a su traducción cuando deban surtir efectos fuera de la jurisdicción de los órganos judiciales sitos en la Comunidad Autónoma salvo, en este último caso, si se trata de comunidades autónomas con lengua oficial propia coincidente, o a instancia de parte que alegue indefensión».

A Mataró

El 6 de novembre de 1992 es reuní el Consell a la industrial ciutat del Maresme on tingué lloc la imposició de la creu de Sant

Ramon de Penyafort al qui fou degà del col·legi de Mataró, Joaquim Bartra. A l'esmentat acte, que se celebrà en un saló de l'Ajuntament, es féu lliurament de la medalla d'or de la ciutat al Col·legi mataroní.

El president féu constar la satisfacció de tot el Consell per poder assistir a l'expressat acte i agrai les atencions rebudes del degà Salvador Solé.

Condols

Amb menys de sis mesos de diferència, l'advocacia espanyola perdé dos juristes de reconeguda vàlua, Enric Ixart Ventosa i Antoni Pedrol Rius, degà que fou el primer del Col·legi de Tarragona, que afavorí la creació de la Junta de Degans no-exercents de Catalunya; i el segon que morí essent degà del Col·legi de Madrid i president del «Consejo General de la Abogacía», que sempre estigué al peu del canó en la defensa dels legítims drets dels advocats i de la justícia.

El Consell en ple assistí als actes de sepel·li d'ambdós lletrats.

Canvi en la presidència de la Junta de Degans no-exercents

Cessà en el càrrec de president de la Junta de Degans no-exercents, el lletrat Josep Lluís Segarra que en tot moment i circumstàncies féu quedar molt bé els seus representats, ocupant el seu lloc en Joaquim Bartra, vell conegut de la casa.

Del Consell al «Consejo General de la Abogacía»

Per primera vegada en la història de l'advocacia espanyola, el seu màxim representant ho fou el degà d'un col·legi català. Després d'unes eleccions molt mogudes accedí al càrrec Eugeni Gay Montalvo, degà del Col·legi de Barcelona, que alhora cessà com a president del Consell.

No cal dir que tots els degans catalans mostraren la seva satisfacció, i el nou «presidente» féu constar l'agraïment més sentit i sincer pel suport que prestaren a la seva candidatura tots els membres del Consell.

Deixà la presidència del Consell Eugeni Gay i el substituí, prèvia elecció, el degà de Girona, Josep Reyner. El degà de Reus, Enric Castro, fou elegit vice-president.

Molta i bona feina féu el president sortint, però encara s'esperava més d'ell en la nova tasca.

Any 1993, sota la presidència del degà J. Reyner

Accés a la presidència

El degà gironí Josep Reyner prengué possessió de la presidència del Consell tot manifestant el seu agraïment al president cessant Eugeni Gay, per la tasca al front de l'advocacia catalana. I al mateix temps els degans E. Castro i S. Bosch ho feren dels càrrecs de vice-president i tresorer.

Celebració del X Aniversari del Consell

Propers els deu anys de la constitució del Consell, s'acordà celebrar-ho amb actes que tindrien lloc a la ciutat de Tortosa, lloc on es constituí com ja hem explicat. Més endavant tornarem sobre aquest punt.

Una curta transició

Havent presentat la dimissió del seu càrrec de degà del col·legi de Barcelona, Eugeni Gay, per presentar-se a la reelecció, ocupà el seu lloc com a conseller Francesc d'A. Geli, i l'ocupà molt poc temps ja que Eugeni Gay fou reelegit degà.

Conveni amb UNESPA

El conseller Vicens fou qui portà a terme el pes de les negociacions amb l'entitat UNESPA que com és sabut agrupa les societats d'assegurances. És aquesta una qüestió que de tant en tant es debat al Consell perquè és necessària l'adequació a les circumstàncies del dia a dia les relacions entre les companyies d'assegurances i els advocats.

Captació de clients

És com una mena de mal cancerós. Ben sovint els col·legis d'advocats tenen coneixement que es produeixen uns fets que a més de rebaixar la categoria personal d'aquells que en són autors menyspreen la professió de l'advocacia. Es tracta de les pràctiques irregulars per a la captació de clients, que es produeixen en les clíniques i centres hospitalaris en què s'atenen urgències. Podríem assegurar que de totes les infraccions de l'ètica professional que es produeixen, aquesta és la més greu i la que té un caire més desagradable. El Consell hi intervingué prop del conseller de Sanitat i Seguretat Social i el fiscal en cap de l'Audiència.

Homenatge a l'Honorable Senyor Agustí Bassols

En reunió celebrada el 3 de febrer del 1993, el Consell acordà retre públic homenatge a qui fou conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya, senyor Agustí Bassols, en agraïment a la seva gestió com a cap de la Conselleria i per les atencions que tingué amb el Consell al llarg del seu mandat. Després d'un sopar en un conegut restaurant barceloní que tingué lloc el 17 de març del mateix any, se li féu lliurament d'una placa en recordança de l'acte.

Retirada dels assessors lingüístics dels Jutjats

No ha estat, ni ho serà probablement en el futur, fàcil la normalització lingüística a casa nostra. Requereix aconseguir-la molta serenor i objectivitat, gairebé un excés de paciència i per damunt de tot fer valer la Llei que la imposa.

En tenir coneixement el Consell, de l'acord de la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, sol·licitant a la Conselleria de Justícia la retirada dels jutjats dels assessors lingüístics, es decidí adreçar-se per escrit al president de l'esmentat Tribunal instant la revocació de l'acord, i trametent còpia de l'escrit al conseller de Justícia i al «Consejo del Poder Judicial» de l'Estat.

Reglament del procediment disciplinari

En l'Assemblea de Degans de l'Estat i en sessió celebrada el 25 de juny de 1993 fou aprovat el reglament de procediment. El Consell el féu seu amb la corresponent adaptació a l'àmbit català i quedà pendent per entrar en vigor de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*. És l'expressat reglament una eina que el Consell massa sovint hagué d'emprar i que segons el mateix és aplicable a les actuacions que realitzen els col·legis d'advocats catalans i el Consell dels col·legis d'advocats de Catalunya en l'exigència de les responsabilitats disciplinàries dels col·legiats en el cas d'infracció de llurs deures professionals o col·legials, sens perjudici de la responsabilitat civil o penal que els sigui exigible.

Es parla un cop més de l'Escola de Pràctica Jurídica

A la primeria de l'any 1993, i per tal que el Govern de la Generalitat a través de la Conselleria de Justícia regulés la constitució, el funcionament, la localització i fins i tot les matèries a impartir per l'escola de pràctica jurídica, i aconseguir que la seva dependència fos dels col·legis i no de les universitats, el conseller lleidatà Joan Betriu féu saber a la resta dels membres del Consell, que el seu col·legi s'havia adreçat al conseller de Justícia demanant l'esmentada regulació.

El Consell, plenament convençut de les raons del degà Betriu, ho assumí en el convenciment que les escoles de pràctica jurídica constitueixen una de les millors vies d'accés a la professió, designant una comissió integrada pels consellers Domènech, Sales i Betriu, i pels lletrats Javier Felip de Sabadell, Sebastià Sala de Lleida, de Mataró, Bases de Barcelona i de Terrassa, directors de les escoles aleshores existents per tal que prepararessin un informe i una proposta de regulació per trametre-la a la Conselleria de Justícia, previ el seu examen i aprovació. En relació amb aquesta qüestió, la comissió presentà a la Conselleria de Justícia l'esborrany o projecte d'un decret que atribuïa la creació de les escoles de pràctica jurídica als col·legis d'advocats sens perjudici d'una major o més àmplia regulació si es declarés competència de la Generalitat. Una còpia d'aquesta proposta fou remesa pel seu estudi a tots els degans.

Desè aniversari del Consell

El dia 9 de juliol de 1993, a la mateixa Aula Magna de la Catedral de la ciutat de Tortosa on deu anys enrera es constituí el Consell, els seus membres volgueren celebrar l'efemèride juntament amb tots els degans no-exercents.

L'acte, molt lluït i solemne, fou presidit per l'Honorable Conseller Antoni Isac al qual acompanyaren en la presidència el degà de Castelló de la Plana i vice-president del «Consejo General de la Abogacía Española», senyor Vicens Falomir, el paer en cap de la ciutat, senyor Begués, el president del Consell, senyor Josep Reyner i el degà del Col·legi tortosí David Domènech.

Es va retre homenatge durant l'acte als companys lletrats Agustí Bassols, Antoni Plasència, Josep R. Rovira i Josep Pintó.

Dels parlaments pronunciats en sobresortí el que féu l'ex-conseller de Justícia, senyor Agustí Bassols, qui parlà d'un vell anhel del nostre poble com ho és la codificació del dret català, expressat mitjançant els juristes i polítics de Catalunya. Exposà tots els fets que al llarg de la història de Catalunya el porten a l'esmentada necessitat. Una necessitat, amb paraules textuais del conferenciant, fortament sentida perquè com és obvi la codificació facilita el coneixement del dret i la seva aplicació judicial, i això és d'un incalculable valor per un ordenament jurídic com el nostre destinat a competir amb el codi civil estatal.

Recordà les lleis que el Parlament de Catalunya ha aprovat amb aquesta meta i enumerà els entrebancs que hi va trobar. Crec que tots i cadascun dels oients subscriviren totalment les argumentacions del conferenciant.

Després del parlament esmentat, es procedí a la cloenda de l'acte amb la intervenció del conseller Isac qui amb unes sentides paraules de felicitació a tots els membres del Consell i als companys homenatjats donà per acabat l'acte.

Després dels deu anys. Degà E. Castro

Després del treball i abans de redactar el corresponent epíleg, com sigui que ha transcorregut tot un any i per tant al llarg d'aquest període s'han esdevingut fets que crec convenient esmentar, em sembla adient prorrogar-lo fins a la darrereria de l'any 1994.

Les tasques del Consell es desenvoluparen sota la presidència del degà reusenc Enric Castro Casanoves que prengué possessió del càrrec en substitució del degà de Girona Josep Reyner.

Crec que els trets més rellevants d'aquesta etapa els podíem sintetitzar així: preocupació del Consell per poder arribar a un consens de tots els col·legis sobre les retribucions econòmiques a percebre pels lletrats encarregats del torn d'ofici de l'assistència al detingut; redacció d'unes normes d'honoraris professionals d'aplicació directa a tot Catalunya i, finalment, aconseguir la firma d'un conveni relatiu a la normalització lingüística. Tres qüestions que any darrere any se li plantejaven. Aquí es manifestà clarament que no era gaire fàcil arribar a un acord pel que fa a les dues primeres qüestions i que caldria aprofundir en el seu estudi. Respecte de la tercera aviat s'arribà a un ple acord ja que, amb data 27 de setembre de 1994, el conseller de cultura de la Generalitat el signà.

A més, creiem que és d'interès donar compte de l'aprovació d'un Reglament disciplinari. Era molt convenient fer-ho per tal que tots els col·legis catalans empressin el mateix procediment fent més fàcil una feina necessària encara que poc agradable.

Altres activitats foren l'assistència d'una nodrida representació a les Jornades de Juntes de Govern dels col·legis de tot Espanya que tingueren lloc a la ciutat de Santander, així com a l'assemblea de degans celebrada a Santiago de Compostel·la, preparatòria del proper Congrés de l'Advocacia convocat pel mes de setembre de l'any 1995.

La felicitació al company senyor Agustí Bassols i Parès expressant-li la satisfacció de tots els membres del Consell i desitjant-li en la seva nova tasca els èxits assolits en la seva vida professional i en la seva brillant actuació com a conseller de Justícia. També cal destacar la felicitació expressada al nou president del Tribunal Superior de Justícia, senyor Guillem Vidal pel seu nomenament. Dos fets que calia recollir.

No podem oblidar tampoc la relació d'uns fets que tot i que no són singularment jurídics sí que expressen que el Consell no es limitava solament a tasques jurídiques i professionals sinó que també sortia d'aquests àmbits. Així tingué lloc sota la presidència d'Enric Castro un fet molt significatiu per a tots els qui més o menys estem o hem estat relacionats amb aquesta institució: es tracta de la visita corporativa que vàrem fer tots els degans, exercents o no, a les obres del Temple Expiatori de la Sagrada Família, on una comissió de rebuda d'una altura i un prestigi que li donaven una autoritat impressionant, integrada per Josep L. Sagarra, degà i president de la Junta Constructora del Temple, Jordi Bonet, l'arquitecte i director de les obres, i l'escultor Josep M. Subirachs, feren la visita entranyable i difícil d'oblidar.

Epíleg

En donar fi al present relat penso que potser algú creurà que he errat el camí, per tant el fi pretès, i que en lloc d'una petita història dels primers batecs, creixement i consolidació de la institució representativa i pal de paller de l'advocacia catalana, haurà quedat tot en una mena de relació de «fets de societat», però com que aquest no era l'objectiu a assolir crec que és necessari i convenient que en doni una explicació.

Certament hi ha hagut celebracions festives i commemoracions alegres i homenatges retent honors a qui n'era mereixedor, però no han estat tot flors i violes en el viure del Consell. També s'han produït situacions gens agradoses i moments aspres i difícils. Ara algun dels protagonistes del relat possiblement me'n farà retret per no haver-ho explicat tot sense cap mena de pal·liatiu, però com que la narració no ha estat més que una visió molt personal i subjectiva d'unes situacions en part viscudes, i no m'ha semblat bé ferir susceptibilitats de persones i institucions, he preferit, sense falsejar la veritat, deixar de banda fets l'omissió dels quals no afecta gens ni mica la coherència de la descripció.

Segurament no he sabut reflectir com es mereix l'enorme tasca portada a terme pel Consell, per bé que encara sóc a temps de recordar a tothom que gràcies a ell els col·legis no s'han sentit sols, les relacions intercol·legials han esdevingut més fluides, intenses, habituals i, per damunt de tot, més cordials.

Llàstima que algú més versat que jo, no hagi dut a terme aquesta engrescadora tasca de donar a conèixer a tothom els fets que hem relatat car la institució s'ho mereixia. Moltes gràcies.

Cornudella de Montsant, novembre de 1994

Documents

I

Presidents i juntes del Consell des de la seva constitució
(*Les dades corresponen a la presa de possessió*).

Juny 1993 - Barcelona - Sr. Plasència.

Desembre 1985 - Tortosa - Sr. Domènech.

Febrer 1987 - Lleida - Sr. Minguella.

Febrer 1988 - Barcelona - Sr. Antràs.

Febrer 1989 - Mataró - Sr. Bartra.

Abril 1990 - Tarragona - Sr. Calderon.

Abril 1991 - Granollers - Sr. Canal.

Abril 1992 - Barcelona - Sr. Gay.

Abril 1993 - Girona - Sr. Reyner.

Juny 1993 - President Sr. Plasència.

Sr. Ponç Feliu i Llansà

Sr. Josep M. Minguella i Piñol.

Sr. Josep L. Calderon Alejaldre.

Sr. Narcís Sala i Roca.

Sr. David Domènech i Roig.

Sr. Agustín Barrera i Carrero.

Sr. Joan M. Xiol i Gasset.

Sr. Anselm Ramoneda Allué.

Sr. Joan Vergé i Grau.

Sr. Joaquim M. Bartra Soler.
Sr. Josep R. Rovira Esteban.
Sr. Josep Espona i Bayes.
Sr. Vicenç Vidal i Sanchis.

Secretari del Consell en tots els anys Sr. Manuel Abós i Janot.

Desembre 1985 - President: Sr. David Domènech Roig.

Sr. Josep Reyner Bosacoma.
Sr. Josep M. Minguella Piñol.
Sr. Josep L. Calderon Alejaldre.
Sr. Josep Espona i Bayes.
Sr. Joan M. Xiol Gasset.
Sr. Joan Vergé Grau.
Sr. Narcís Sala i Roca.
Sr. Josep R. Rovira Esteban.
Sr. Agustí Barrera Carrero.
Sr. Joaquim Bartra Soler.
Sr. Ramon Vilalta Arau.
Sr. Antoni Plasència Monleón.
Sr. Anselm Ramoneda Allué.

Febrer 1987 - President Sr. Josep M. Minguella Piñol.

Sr. Josep M. Antràs Badia.
Sr. Anselm Ramoneda Allué.
Sr. Joan Vergé Grau.
Sr. Josep Espona Bayés.
Sr. David Domènech Roig.
Sra. Júlia Latorre Mingrat.
Sr. Josep R. Rovira Esteban.
Sr. Jaume Gispert Pujol.

Sr. Pere Canal Baliu.
Sr. Robert Pallarés Gasol.
Sr. Josep L. Calderon Alejaldre.
Sr. Josep Reyner Bosacoma.
Sr. Joaquim Bartra Soler.

Febrer 1988 - President Sr. Josep M. Antràs Badia.
Sr. Josep L. Calderon Alejaldre.
Sr. Josep Reyner Bosacoma.
Sr. David Domènech Roig.
Sr. Anselm Ramoneda Allué.
Sr. Josep R. Rovira Esteban.
Sr. Joaquim Bartra Soler.
Sr. Pere Canal Baliu.
Sra. Júlia Latorre Mingrat.
Sr. Enric Castro Casanovas.
Sr. Santiago Bosch Espiner.
Sr. Miquel Subirachs Vila.
Sr. Josep M. Minguella Piñol.
Sr. Robert Pallarés Gassol.

Febrer 1989 - President Sr. Joaquim Bartra Soler.
Sr. Josep M. Antràs Badia.
Sr. Josep Reyner Bosacoma.
Sr. Pere Canal Baliu.
Sr. Enric Castro Casanovas.
Sr. Miquel Subirachs Vila.
Sr. Santiago Bosch Espinet.
Sr. David Domènech Roig.
Sra. Júlia Latorre Mingrat.
Sr. Anselm Ramoneda Allué.

Sr. Josep M. Minguella Piñol.
Sr. Robert Pallarés Gassol.
Sr. Josep R. Rovira Esteban.
Sr. Josep L. Calderon Alejaldre.

Abril 1990 - President Sr. Josep L. Calderon Alejaldre.

Sr. Joaquim Bartra Soler.
Sr. Pere Canal Baliu.
Sr. Miquel Subirachs Vila.
Sr. Josep R. Rovira Esteban.
Sr. David Domènech Roig.
Sr. Enric Castro Casanovas.
Sr. Josep Reyner Bosacoma.
Sra. Júlia Latorre Mingrat.
Sr. Santiago Bosch Espinet.
Sr. Eugeni Gay Montalvo.
Sr. Robert Pallarés Gassol.
Sr. Josep M. Minguella Piñol.
Sr. Anselm Ramoneda Allué.

President Junta Ex-degans: senyor Josep L. Sagarra Zacarini.

A la darrera de l'any 1992 fou homenatjat a la ciutat de Mataró el degà Joaquim Bartra. Dos aspectes de l'acte.

A l'acte de la celebració del desè aniversari del Consell, s'homenatjà entre altres el degà Plasència. La fotografia en recull un moment.

D'esquerra a dreta: J. Betriu, P. Canal, F. Geli, J. Rovira i J. Xiol.

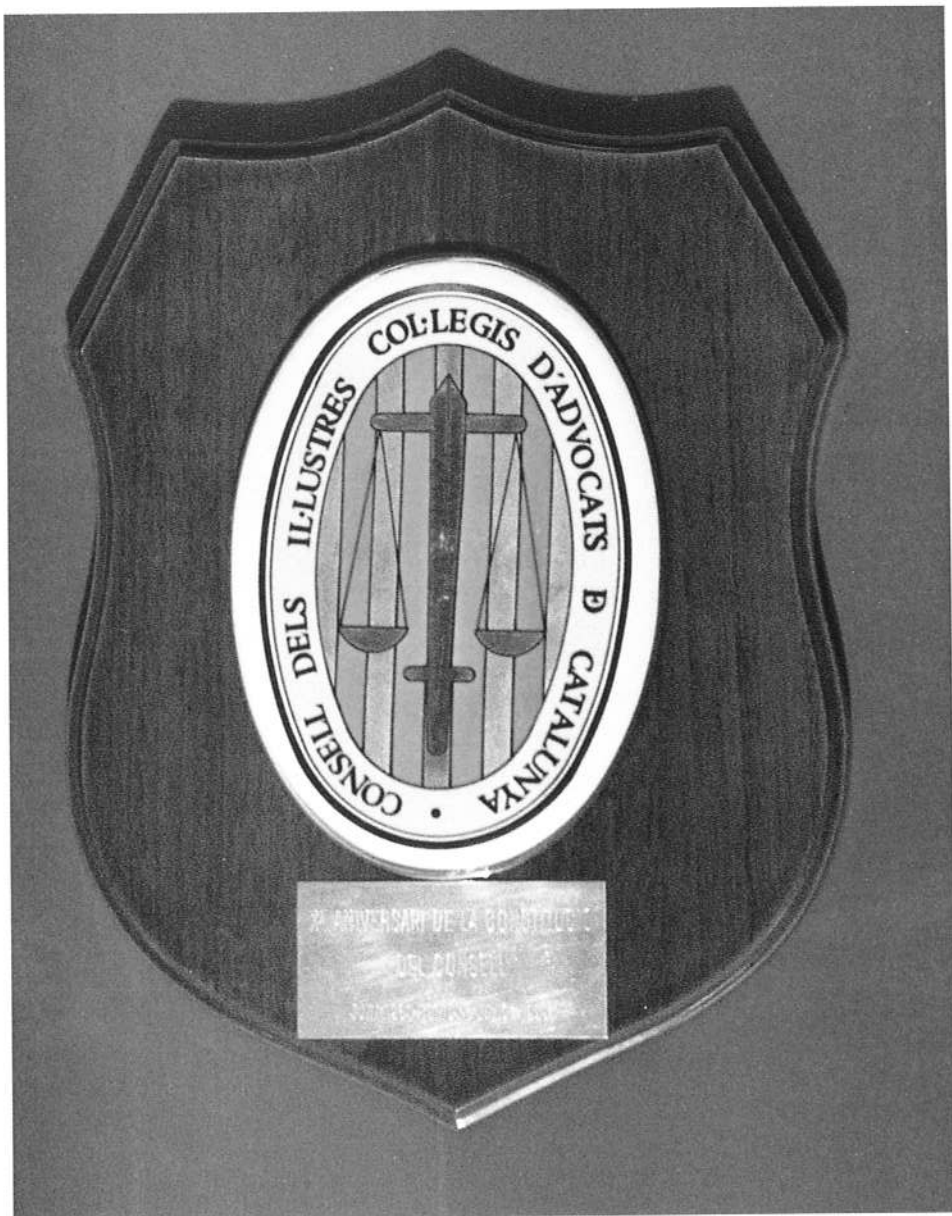
Els degans assistents als actes de la celebració del desè aniversari del Consell descansen. D'esquerra a dreta: J. Castro, A. Aigé, A. Porta i J. M. Minguella.

El conseller Antoni Isac presidí els actes del desè aniversari de la constitució del Consell.

Obsequi del Consejo de los Colegios de Abogados de Andalucía al Consell.

Obsequi del Col·legi d'Advocats de Tarragona al Consell.

El Consell en l'assemblea de degans celebrada a Galícia l'any 1994.

Les senyores dels degans a l'esmentada assemblea (d'esquerra a dreta: senyores M. Rosell, M. A. Sabater, P. Caminals, C. Iglesias, M. Riubó, T. Oliva, M. Santsalvadó, I. Montull, T. Salomó, M. Moragas i P. Fisas, cap administrativa).

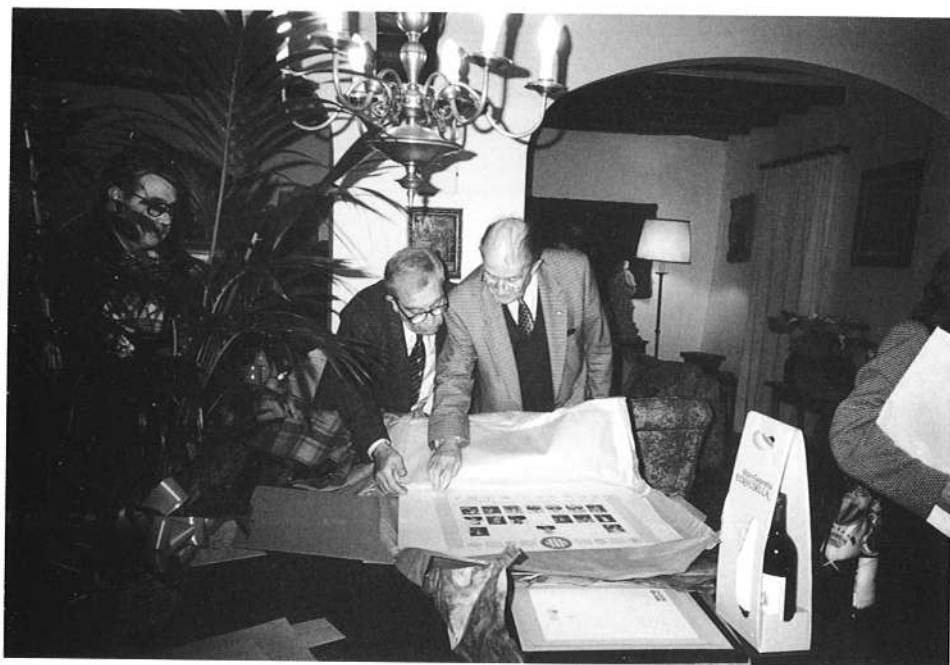
El Consell es reuní a Can Piñol de
Cornudella de Montsant, el mes
d'octubre de 1994.

Moments de la reunió del Consell a Cornudella de Montsant, l'any 1994.

Reunió del Consell a Cornudella de Montsant, l'any 1994.

Reunió del Consell a Cornudella de Montsant, l'any 1994.

II

Abril 1991 - President Sr. Pere Canal Baliu

Sr. Eugeni Gay Montalvo.

Sr. Josep Reyner Bosacoma.

Sr. Santiago Bosch Espinet.

Sr. David Domènech Roig.

Sr. Enric Castro Casanovas.

Sr. Rafael Fernández del Castillo.

Sr. Miquel Subirachs Vila.

Sr. Joaquim Bartra Soler.

Sr. Joan Betriu Monclús.

Sr. Joan Sales Homs.

Sr. Josep R. Rovira Esteban.

Sr. Robert Pallarés Gassol.

Sra. Júlia Latorre Mingrat.

President Junta Ex-degans: Sr. Josep L. Sagarra Zacarini.

Abril 1992 - President Sr. Eugeni Gay Montalvo.

Sr. Santiago Bosch Espinet.

Sr. Pere Canal Baliu.

Sr. David Domènech Roig.

Sr. Rafael Fernández del Castillo.

Sr. Miquel S. Pi i Costa.

Sr. Josep R. Rovira Esteban.

Sr. Salvador Soler Vicens.

Sr. Joan Betriu Monclús.

Sr. Joan Sales Homs.

Sr. Josep Reyner Bosacoma.

Sr. Enric Castro Casanovas.

Sra. Júlia Latorre Mingrat.
Sr. Robert Pallarés Gassol.

President Junta Ex-degans: Sr. Josep L. Sagarra Zacarini.

Abril 1993 - President Sr. Josep Reyner Bosacoma.

Sr. Santiago Bosch Espinet.
Sr. Eugeni Gay Montalvo.
Sr. Pere Canal Baliu.
Sr. David Domènech Roig.
Sr. Rafael Fernández del Castillo.
Sr. Miquel S. Pi i Costa.
Sr. Josep R. Rovira Esteban.
Sr. Salvador Soler Vicens.
Sr. Joan Betriu Monclús.
Sr. Joan Sales Homs.
Sr. Enric Castro Casanovas.
Sra. Júlia Latorre Mingrat.
Sr. Robert Pallarés Gassol.

President Junta Ex-degans: Sr. Joaquim Bartra Soler.

III

PROVIDENCIA JUEZ En Manresa, a dieciséis de Abril de mil novecientos ochenta y cinco.

Dada cuenta; al objeto de llevar a cabo la diligencia acordada en el presente procedimiento y a los efectos prevenidos en el Real Decreto 210/85, requiérase al Procurador Sra. para que informe sobre el medio de transporte público colectivo autorizado para el cobro individual y de más de nueve plazas, con mención de horarios, lugares de parada y distancia de la parada al lugar donde debe practicarse la diligencia interesada.

Así lo mando y firma S. Sría. doy fe.

M/.

Ante mí:

NOTIFICACIÓN/ Seguidamente teniendo presente al Procurador Sr. le notifiqué la anterior resolución por lectura íntegra y entrega de copia literal debidamente autorizada con expresión del asunto a que se refiere y firma conmigo, doy fe.

IV

ACTA.- En Barcelona, a diez de abril de mil novecientos ochenta y cinco.

Ante S.S.^a, constituida en Audiencia pública, con mi asistencia el Secretario, comparece para asistir a la celebración del presente juicio de desahucio el procurador actor sin que lo haga el demandado D. Juan Ignacio Franco Valmaña, citado en legal forma.

Abierto el acto, la parte actora, solicita que vista la incomparecencia del demandado se le cite por segunda vez con los debidos apercibimientos.

S.S.^a seguidamente y dado que no se ha recibido en este Juzgado los fondos necesarios para proveer a los Agentes Judiciales con el fin de que puedan llevar a efecto la citación, acuerda la suspensión del procedimiento en tanto sea dotado el Juzgado de dichos fondos, según R-Decreto 210/85 de 20 de febrero.

Lo que se hace constar por la presente, que la firma S.S.^a y el compareciente conmigo, doy fe.

V

AUTO. En Reus, a veintidós de abril de mil novecientos ochenta y cinco.

RESULTANDO: Que por Auto de fecha 10 del presente mes, se suspendió la diligencia señalada para el mismo día y que tenía por finalidad dar posesión judicial y efectuar el deslinde de la finca de autos.

RESULTANDO: Que notificada en legal forma la anterior resolución, se formuló contra la misma y por la representación de la actora, recurso de reposición alegando los motivos que es de ver en autos.

RESULTANDO: Que habiéndose tenido por interpuesto el referido recurso, y admitido a trámite, se dio traslado a la parte contraria por término de tres días por si estimaba conveniente impugnar el mismo, habiendo dejado transcurrir dicho término sin presentar escrito de impugnación.

RESULTANDO: Que en la tramitación del presente expediente se han observado los requisitos legales.

CONSIDERANDO: Que si bien el Real Decreto 210/1985 utiliza la expresión «derecho a ser resarcido de los gastos de desplazamiento», es lo cierto que ello debe entenderse en el sentido de que deberán obrar en poder del órgano judicial correspondiente los fondos necesarios para satisfacer tales cuentas, no pudiendo compeler al funcionario, por ir contra los principios básicos de nuestro orden constitucional, a anticipar, por norma, de su peculio particular el dinero necesario para el funcionamiento de un servicio público.

CONSIDERANDO: Que no procece hacer mención expresa sobre costos.

VISTOS los artículos citados y demás de general y pertinente aplicación.

S.S.^a por ante mí el Secretario, **DIJO:** Que no da lugar a la reposición del auto impugnado, señalándose nuevo día con carácter preferente, para la práctica de la diligencia suspendida en el momento en que obren fondos bastantes a disposición del órgano judicial, sin mención sobre costas.

Así lo acuerda, manda y firma, la Iltma. Sra. D.º Celsa Pico Lorenzo, Magistrado-Juez de Iª Instancia e Instrucción del Juzgado n.º 1 de Reus y su Partido, doy fe.

E/.

ANTE MÍ:

NOTIFICACIÓN: En el siguiente día, notifico en legal forma la anterior resolución a los Procuradores Sres. Hugas y Huguet, y enterados firman conmigo, doy fe.

* * *

DILIGENCIA.- En Reus, a diez de Abril de mil novecientos ochenta y cinco. La extiendo yo, el Secretario, para hacer constar que personado en el domicilio de la Caja Postal de Ahorros de esta Ciudad, por el Sr. Director de la misma se me ha manifestado que el saldo existente en la cuenta de este Juzgado n.º 07547950 en el día de la fecha es de 18.000 ptas. Igualmente hago constar, que para gastos ocasionados en el primer trimestre del presente año, se han librado cuatro talones que importan un total de 17.290 pesetas, por lo que el saldo disponible en el día de la fecha, es de 710 pesetas, doy cuenta y fe.

AUTO.- En Reus, a diez de abril de mil novecientos ochenta y cinco.

Dada cuenta y

RESULTANDO: Que la diligencia que se ha de practicar en el presente Interdicto ha de realizarse fuera del casco urbano y a una distancia aproximada de unos 4 o 5 kilómetros y teniendo en cuenta que el cumplimiento de la misma se prevé ha de ser de larga duración.

RESULTANDO: Que el precio por kilómetro es de 25 ptas. y 90 ptas. la hora de espera, fácilmente se deduce que no existe saldo suficiente en la cuenta abierta en la Caja Postal de Ahorros para hacer pago al taxista de sus honorarios.

CONSIDERANDO: Que el Decreto 210/85 al derogar la Disposición Común 4.ª del Decreto de 5 de Noviembre de 1959, no autoriza el cobro a la parte interesada de las indemnizaciones por dietas y gastos de viajes, de las cuales se hace cargo el Ministerio de Justicia y al no existir fondos en la cuenta corriente abierta a tales efectos se suspende la diligencia señalada para las 17 horas del día de la fecha. Notifíquese esta resolución a las partes, tan pronto sea firmada.

VISTOS los preceptos legales de general y pertinente aplicación.

S.S.^a por ante mí el Secretario, **DIJO:** Se suspende la diligencia de posesión de la finca de autos señalada para las 17 horas del día de la fecha. Notifíquese a las partes.

Así lo acuerda, manda y firma, la Il^{ta}. Sra. Magistrado-Juez de 1.ª Instancia e Instrucción del Juzgado n.º 1 de Reus y su Partido, doy fe.

E/.

ANTE MÍ:

NOTIFICACIÓN: En el mismo día, notifico en forma la anterior resolución a los Procuradores Sres. Huguet y Hugas, y enterados firman conmigo, doy fe.

VI

Excmo. Sr.

La anómala situación que se ha producido en la mayoría de los Tribunales y Juzgados de Catalunya, como consecuencia de la actitud adoptada por los funcionarios de la Administración de Justicia, por la entrada en vigor del Real Decreto 210/85 de 20 de febrero, ha motivado la reunión urgente en sesión extraordinaria del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, en el día de hoy, en Barcelona, bajo la Presidencia del que lo es del Consell Excmo. Sr. D. Antonio Plasencia Monleón, informando cada uno de los Decanos reunidos sobre la situación de la actividad judicial en la demarcación de su respectivo Colegio.

En general se ha llegado a la conclusión de que los funcionarios afectados, que han visto como se disminuían notablemente sus ingresos legítimos —por salidas—, no nos referimos a las llamadas «astillas», están practicando una especie de huelga de celo, exagerada incluso, para conseguir agravar la precaria situación que ha creado la aplicación rigurosa del Real Decreto; de otra parte se ha constatado el apoyo o complacencia que encuentran en Jueces en la postura, al menos pasiva, que vienen adoptando.

El Real Decreto aludido no puede calificarse de afortunado, especialmente en cuanto representa una cierta vejación al Juez y al Secretario quienes, gozando del carácter de Autoridad relevante, deben viajar en transporte público de más de nueve plazas, utilizar y pagar de su bolsillo sus propios medios de locomoción, o usar los vehículos de las partes. Aparte de ello, creemos que la solución dada a las salidas por el Real Decreto es, realmente, desacertada, pues habría podido pensarse en otra más eficaz, moderna, y al mismo tiempo, económica, como la oficina judicial de notificaciones com medio propio de locomoción en las grandes capitales y el dotar a cada Partido de un modesto vehículo.

— En algunos Juzgados de Catalunya de mucho volumen de trabajo se tramitaban los asuntos con cierta regularidad, porque parte del dinero que legalmente se percibía por las salidas, se destinaba a retribuir personal auxiliar contratado directamente por los propios funcionarios. Personal que ha sido en su mayoría despedido, con el consiguiente aumento de trabajo para los funcionarios de plantilla lo que ocasiona evidente retraso y desorden en la tramitación normal de asuntos pendientes.

— Otra actitud adoptada en algunos Juzgados es la de que el personal, para la práctica de diligencias que lo exigen, espera la presencia del Juez y del Secretario estando mientras tanto paralizado el Juzgado si el Juez y Secretario tienen que cumplir con otras obligaciones.

Otro tanto ocurre con las providencias y decisiones de mero trámite en las que, en vez de redactarlas el funcionario directamente y pasarlas luego a la conformidad y firma de Juez y Secretario, espera que aquéllos se las dicten o redacten.

— Las citaciones por correo certificado, que a partir de la fecha de entrada en vigor del Decreto vienen siendo muy utilizadas, producen retrasos injustificados en la Administración de Justicia, por cuanto se da la circunstancia de que la tarjeta de acuse de recibo llega, en muchas ocasiones, con posterioridad a la fecha señalada para la práctica de la diligencia o, en su caso, celebración del juicio. No pudiendo celebrarse éstos por no estar acreditada la citación de las partes al no haber constancia de ello en el Juzgado, por retraso en la recepción de la tarjeta y en ocasiones por haberse certificado la citación sin la necesaria antelación.

El criterio unánime de los reunidos es que la situación debe ser resuelta a la mayor brevedad. Su prolongación habrá de colapsar, en pocos días, la marcha de Juzgados y Tribunales, lo que nos llevará a una situación caótica que puede dar lugar a que se generalice la práctica del soborno o cohecho, fomentándose en base de la irregular interpretación y cumplimiento del Real Decreto: anomalías por nadie deseadas, pero que pueden llegar a ser inevitables en aras a la mejor defensa de los intereses de los justiciables.

Como anomalías generalizadas más detectadas son de destacar:

— La voluntad deliberada de paralizar la actividad judicial en cuantas diligencias dependen de salidas de funcionarios de las sedes de los Juzgados, amparándose en erróneas y tergiversadas interpretaciones del Real Decreto de referencia.

— Se han llegado a dictar providencias por las que se requiere a los Procuradores de las partes que «...informen sobre el medio de transporte público colectivo autorizado para el cobro individual y de más de nueve plazas suficiente para la práctica de la diligencia..., con mención de horarios, lugares de parada y distancia de la parada al lugar donde deba practicarse», la diligencia. Se acompañan fotocopias de dos de dichos proveídos.

— Se extiende, en una interpretación amplia y anómala, la aplicación del referido Real Decreto a las diligencias que deben practicarse fuera del término municipal en el que tiene su sede el Juzgado.

— Para practicar diligencias de requerimiento de pago y embargo, en razón de que no existen transportes públicos de más de nueve plazas que unan la sede del Juzgado con el domicilio en el que debe practicarse la diligencia, la Comisión Judicial se desplaza andando hasta el domicilio del deudor, que, en ocasiones, está a más de tres o cuatro kilómetros de la sede del Juzgado, rechazando ofrecimiento de automóvil, gratuito, por parte del Procurador. De no encontrar al deudor en su domicilio la segunda diligencia se pospone, para cuando le corresponda según el número de salidas pendientes que tenga el Juzgado, llegándose a señalar en ocasiones la práctica de la misma para al cabo de más de tres meses.

— Ello resulta y se agrava si tenemos en consideración que es norma generalizada la de no practicarse más de una salida diaria.

En un Juzgado de Distrito se ha llegado al extremo de que, para no realizar la segunda citación en el domicilio, se haya decidido que la misma sea efectuada mediante edictos. Dejamos a la consideración de V.E. el costo económico que, entre otras perturbaciones, ello puede representar para el justiciable.

— Otro tanto ha ocurrido en ejecución de sentencia proferida en interdicto para recobrar la posesión, en el que habiendo obtenido la parte actora sentencia favorable no se puede realizar la diligencia de entrega judicial de la posesión, por alegar falta de medios de transporte, retrasando dicha ejecución para dentro de tres o cuatro meses.

— Con carácter general se niegan a aceptar el automóvil del Procurador de la parte interesada, que se les ofrece amable y gratuitamente en aras al interés de los justiciables y prestigio de la propia Administración de Justicia. Dándose la paradoja de que el Procurador de la parte acude con su automóvil y la Comisión Judicial andando.

— En ocasiones se ha llegado a manifestar a la parte interesada la imposibilidad de practicar la diligencia señalada alegando que el Juzgado carecía de saldo suficiente en su cuenta bancaria para atender a la indemnización o pago de los gastos que puede suponer

el transporte público. Se acompaña fotocopia de actuaciones judiciales sobre tal particular.

— Se abusa de los exhortos dirigidos a los Juzgados de Paz para la práctica de diligencias que precisan la presencia de Agente Judicial, a sabiendas de que dichos Juzgados carecen de personal para su práctica. Situación o diligencias que pueden dar lugar a futuras peticiones y resoluciones de nulidad de actuaciones.

— También se utiliza exhorto al Juez de Paz para recibir confesiones en juicio y otras diligencias de prueba que requieren la indemnización del Juez.

— Asimismo se constata la negativa en Juzgados de instancia de asistir su titular a diligencias de reconocimiento judicial, alegando falta de medios de transportes y de tiempo por el Titular del Juzgado.

Todo ello sin perjuicio e independientemente de la justicia de una posible reivindicación salarial de los funcionarios, cuyos ingresos legales han sido cercenados por aplicación del mencionado Real Decreto. Reivindicación que gustosamente apoyará la Abogacía Catalana en sus justos límites, si se plantea por los cauces normales, sin ampararse torticeramente en una maliciosa o errónea interpretación del Real Decreto.

Está seguro este Consell que V.E. se habrá dado cuenta de la necesidad de que todos tales problemas deben ser solucionados de manera urgentísima, partiendo de la situación real existente en cada lugar, de tal modo que, sin que pueda en ningún momento crearse una anómala retribución de los funcionarios, pueda el justiciable encontrar la solución a sus problemas y, al mismo tiempo, el funcionario una justa remuneración por su trabajo.

Para todo ello este Consell está dispuesto a prestar todo su apoyo en la búsqueda de soluciones, partiendo del principio básico en la Abogacía de colaborar siempre en una mejor Administración de Justicia.

Barcelona, 24 de abril de 1985.

Firmado: Antonio Plasencia Monleón

Presidente.

Excmo. Sr. MINISTRO DE JUSTICIA - Madrid.

VII

MANIFEST

Els sotaescrits, advocats tots nosaltres, legitimats sociològicament com a portaveus de la ciutadania, pel contacte directe i habitual amb els interessos i les frustracions dels justiciables.

Convençuts per la mateixa notorietat del fet, de la descomposició progressiva i, fins ara, no continguda, de l'aparell de l'Administració de Justícia.

Convençuts que l'acatament purament formal de la nova Llei Orgànica del Poder Judicial concebuda en tants aspectes d'espattes a l'experiència forense, no modificarà la direcció d'aquesta descomposició, ans al contrari, amb la temença que sobre el triomfalisme d'altres formes es mantingui i fins creixi aquesta trista realitat.

Creiem que ha arribat l'hora de cridar ben fort que «ja n'hi ha prou» d'aquest espectacle diari del qual som testimonis qualificats i que tant mina la nostra consciència professional, al mateix temps que fem una crida plena d'esperança al millor que encara queda de l'advocacia i de la judicatura a fi que, assumint cada un dels dits col·lectius les seves pròpies quotes de responsabilitat, ens ajudin a extirpar el mal que pateix la nostra Administració de Justícia.

Som cada dia testimonis d'un continuat i impune trepitjament de les lleis que garanteixen la puresa del procediment; d'unes actuacions judicials celebrades sense l'obligada presència dels Jutges; d'uns terminis i horaris que no es compleixen; d'unes resolucions judicials cada dia menys fonamentades; d'unes mesures de cautela preses malament i fora de temps i, finalment, d'unes execucions convertides, la majoria de vegades, en una paròdia. El resultat de tot això no és més que una autèntica insatisfacció en justícia dels ciutadans.

Ens desespera que els controls que haurien de frenar tot el que s'ha dit no es vegin per enlloc, ni en la via jurisdiccional per la seva lentitud escandalosa, ni en la via disciplinària per la bona voluntat dels millors.

Tot i ser conscients de la penúria de mitjans i incentius, hem de refusar, per un elemental principi ètic i de supervivència, que aquesta penúria es converteixi en excusa que de fet ja ve explotant-

se de les moltes deixadeses i endarreriments, car conjuntament a lloables exemples de dedicació i puntualització en la funció judicial, subsisteixen en una inquietant proporció, pèssims exemples que tenint noms i cognoms, ningú no assenyala ni corregeix.

Per això, de cap manera no podem acceptar que els endarreriments d'anys en les actuacions judicials, trobin la seva justificació còmoda en l'abandonament de qui abans passà per l'oficina judicial, tota vegada que això no hauria de lliurar de responsabilitat a qui fou causa de l'endarreriment ni a qui consentí que els titulars abandonessin el seu lloc deixant als successors una situació tan caòtica. Com tampoc podem evitar de tornar-nos vermells en contemplar els continuats trasllats a vegades espectacularment dins una mateixa ciutat que si bé des d'una ja superada visió quiritària de la funció pública provoca una comprensió humana, no tenen de cap manera explicació des de l'actual concepte de servei públic.

Ens espanta igualment la precipitada i qüestionable maduració de molts dels qui actualment accedeixen a cobrir places judicials de notable responsabilitat perquè constitueix causa de desmèrit per la justícia i d'inevitables friccions amb l'advocacia.

Som perfectament conscients que la idea de servei públic ha d'influir en el mateix exercici de l'advocacia, encara que sigui l'advocacia una professió liberal, que no depèn del pressupost i en tants aspectes autocontrolada pel risc d'haver de viure de l'esforç diari i el respecte d'una clientela.

En aquest sentit ens hem de doldre de la falta de preparació evident d'una inquietant majoria dels qui actualment accedeixen als Col·legis d'Advocats sense altre requisit que un títol obtingut en condicions de precària massificació i el nombre excessiu dels quals, a vegades, dilueix algun dels ressorts deontològics fonamentals que haurien de ser el seu nord i la seva guia.

Per això correspon a les Juntes de Govern dels Col·legis respectius vetllar, sense cap contemplació per aquesta disciplina ètica i proposar als Poders Públics solucions idònies per a una millor preparació, sobretot tenint en compte el desafiament que suposa la nostra futura integració a la Comunitat Econòmica Europea.

Tota vegada que la igualtat entre les nostres queixes reiterades i el deteriorament progressiu han anat limitant i desenganyant-nos

cada vegada més en els mètodes de diàleg, creiem que, bo i deixant una porta oberta a l'esperança, ja ha arribat l'hora de convocar-nos tots en un estat d'alerta permanent i d'accions excepcionals que permetin fer sortir l'Administració de Justícia Espanyola del nivell en que s'ha submergit.

Per tot això, des d'una autèntica vocació d'advocats i d'una diversitat de posicions polítiques que sense negar altres desenganys no ens impedeixen coincidir en el comú denominador de la inoperància:

1. Fem una crida als nostres companys advocats de tots els Col·legis germans de Catalunya i la resta d'Espanya, no sols per deixar constància d'obligat testimoni de la nostra preocupació límit davant les futures generacions d'advocats, sinó també per a oferir a aquestes mateixes generacions el llegat d'una Administració de Justícia més eficaç i moderna.

2. Fem també una crida a la judicatura espanyola per tal que no interpreti aquest manifest com una confrontació, sinó que, comprenent la situació límit a què hem arribat, ens ajudin, en benefici de la ciutadania, a extirpar el mal que denunciem.

3. Crida que necessàriament fem extensiva també a l'Administració Pública en tot allò que és de la seva competència, perquè freni amb reflexió i coherència aquest lamentable procés.

4. I, finalment, una crida a tots els mitjans de comunicació responsables perquè col·laborin en el seguiment d'aquest problema, que en afectar el servei públic de la justícia com a element indispensable de convivència, afecta als mateixos fonaments d'un Estat de dret.

VIII

BASES ESTRUCTURALS DE LA JUNTA D'EX-DEGANS DELS COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA

Primera. La Junta d'Ex-degans dels Col·legis d'Advocats de Catalunya és un organisme creat pel Consell General de l'Advocacia catalana en la seva primera sessió a Tortosa el dia...

Segona. En seran membres els advocats que hagin tingut càrrec de degà en algun dels col·legis integrats en el Consell General, a menys d'haver-ne estat destituïts estatutàriament.

Tercera. La Junta tindrà actuació autònoma per aconseguir els objectius que li són confiats, o sigui:

a) Possibilitats de suport i la col·laboració dels advocats enaltits al deganat del respectiu organisme corporatiu i, per tant, amb experiència en la funció directiva col·legial.

b) Poder comptar amb llur vinculació a les tasques orientadores de la professió un cop acabat el respectiu deganat, com a consellers de les Juntes de Govern i del Consell General de l'Advocacia catalana, en els temes en què sigui demanat el parer de la Junta d'Ex-degans.

c) Projecció dels vincles de companyonia i amicitat establerts o afermats en el període del respectiu deganat amb els altres degans precedents o coetanis i motivar els mateixos vincles amb els degans de mandat posterior.

Quarta. La Junta designarà d'entre els seus membres un president i un vice-president pel termini d'un any. Actuarà de secretari qui ho sigui del Consell General.

Cinquena. La Junta celebrarà, com a mínim, reunió dins els mesos de maig i novembre, el dia, hora i seu col·legial que determini el president, el qual disposarà, a més, la convocatòria de les altres reunions que consideri convenients o bé demanades per dos membres de la Junta o en compliment d'acord del Consell General.

Sisena. La tramesa dels acords sobre qüestions per a les quals el Consell General demani parer contindran, a més, el dels ex-degans que hagin dissentit del de la majoria.

Setena. La Junta desplegarà aquestes bases per mitjà d'acords parcials en forma de reglament, amb el requisit d'ésser-ne la respectiva proposta en la convocatòria de la reunió i que mereixin el vot favorable de la majoria d'ex-degans que hi assisteixin.

IX

ACORDS DELS IL·LUSTRES COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA I DEL SEU CONSELL GENERAL PER REGULAR L'ACTUACIÓ PROFESSIONAL DE LLURS COL·LEGIATS EN L'ÀMBIT DE TOT CATALUNYA

A la seu del Col·legi d'Advocats de Tortosa, es reuneixen els Degans dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya:

Excel·lentíssim Sr. Josep M. Antràs i Badia, degà de Barcelona,
Il·lustríssim Sr. Robert Pallarés i Gasol, degà de Figueres,
Il·lustríssim Sr. Josep Reyner Bosacoma, degà de Girona,
Il·lustríssim Sr. Pere Canal i Baliu, degà de Granollers,
Il·lustríssim Sr. Josep Minguella i Piñol, degà de Lleida,
Il·lustríssim Sr. Santiago Bosch i Espinet, degà de Manresa,
Il·lustríssim Sr. Joaquim M. Bartra i Soler, degà de Mataró,
Il·lustríssim Sr. Enric Castro i Casanovas, degà de Reus,
Il·lustríssim Sr. Josep R. Rovira i Esteban, degà de Sabadell,
Il·lustríssima Sra. Júlia Latorre i Mingrat, degana de Sant Feliu de Llobregat,

Il·lustríssim Sr. Josep Lluís Calderon Alejaldre, degà de Tarragona,
Il·lustríssim Sr. Àngel Ramoneda i Allué, degà de Terrassa,
Il·lustríssim Sr. David Domènech i Roig, degà de Tortosa,
Il·lustríssim Sr. Miquel Subirachs i Vila, degà de Vic.

Els senyors esmentats actuen, cadascun d'ells, en nom i en representació del Col·legi d'Advocats del qual en són degans, segons els faculten els estatuts respectius.

També ho fan com a membres del CONSELL DELS COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA, que es reuneix en aquest acte, en sessió extraordinària, sota la presidència de l'Il·lustríssim Sr. Joaquim M. Bartra Soler, actuant com a secretari, l'Il·lustríssim Sr. Manuel Abós Janot.

Els senyors degans reunits, reconeixent-se la representació i la capacitat legal amb què actuen,

MANIFESTEN

- 1r) Que complimentant allò que es disposa a l'article 10è de la Llei de Col·legis Professionals de Catalunya, és voluntat dels COL·LEGIS D'ADVOCATS presents i del seu CONSELL GENERAL, facilitar l'actuació professional dels seus col·legiats arreu de Catalunya, amb l'objectiu de reforçar els vincles i la identitat de l'advocacia catalana.
- 2n) Aquesta voluntat i esperit de col·laboració recíproca, no pot conduir a l'afebliment de la personalitat i del significat dels Col·legis d'Advocats de Catalunya, i és responsabilitat del Consell de refermar-la, per tal que els col·legis puguin seguir desenvolupant amb eficàcia, tal com ho han fet fins ara, les funcions socials, professionals i culturals que els corresponen i que històricament els han caracteritzat.
- 3r) Conscients de la complexitat que suposa un projecte d'aquesta naturalesa, els col·legis han decidit iniciar la col·laboració per al desenvolupament del sistema d'habilitacions previst a l'article 10è esmentat, sota el principi de la reciprocitat, i amb la implantació de dues formes d'habilitació:
 - TEMPORALS, PER ACTUAR EN L'ÀMBIT D'UN COL·LEGI, SENSE LIMITACIÓ D'ASSUMPTES.
 - OCASIONALS PER ASSUMPTES CONCRETES.La implantació d'aquests sistemes d'habilitacions, s'acorda amb caràcter temporal i d'assaig, per tal de poder copsar les repercussions d'aquestes mesures i, d'acord a l'experiència que en resulti, els col·legis seguiran aprofundint altres formes de col·laboració.
- 4t) Que després de deliberacions àmplies, els col·legis sotasignants i el Consell han arribat a una plena avinença i desitjant formalitzar aquest compromís, atorguen aquest document que abasta els següents:

ACORDS:

PRIMER. ÀMBIT

Aquests acords, que vinculen tots els Col·legis d'Advocats de Catalunya i el seu Consell, tenen aplicació en tot el territori de CATALUNYA, i en l'àmbit d'actuació dels seus catorze Col·legis d'Advocats.

SEGON. VIGÈNCIA I DURADA

Aquests acords s'aplicaran amb efectes des del dia primer de setembre de 1989 i tindran una durada inicial temporal que finalitzarà el dia 31 de desembre de 1990, si prèviament —i amb una antelació mínima d'un mes— no són denunciats per a la seva extinció o revisió per qualsevol dels col·legis signants.

De no produir-se la denúncia, o en el supòsit d'assolir-se un nou compromís per a la revisió dels punts denunciats, els acords quedaran prorrogats per períodes successius de dotze mesos, amb el dret de ser denunciats de la manera i amb l'antelació indicada.

TERCER. MODALITATS D'HABILITACIONS CONVINGUDES

Els advocats exercents i residents d'un Col·legi d'Advocats de Catalunya que, gaudint de la plenitud dels seus drets com a col·legiats, vulguin actuar professionalment dirigint o desenvolupant assumptes a l'àmbit d'un altre Col·legi de Catalunya al qual no hi figurin col·legiats i no en siguin residents, podran fer-ho, sense necessitat de col·legiar-s'hi, obtenint-ne l'habilitació corresponent que podrà ser qualsevol de les dues modalitats següents:

- HABILITACIÓ TEMPORAL PER ACTUAR SENSE LIMITACIÓ, EN TOTS ELS ASSUMPTE PROFESSIONALS EN L'ÀMBIT D'UN ALTRE COL·LEGI, QUE PUGUI TENIR DURANT EL PERÍODE D'HABILITACIÓ,
- o
- HABILITACIÓ OCASIONAL PER ACTUAR EN UN ASSUMPTE PROFESSIONAL CONCRET EN L'ÀMBIT D'UN ALTRE COL·LEGI.

A aquests efectes i al de tots els altres acords d'aquest document, tindrà la consideració d'advocat resident qui tingui despatx obert al públic en la demarcació del Col·legi.

QUART. HABILITACIONS TEMPORALS PER ACTUAR, SENSE LIMITACIÓ, EN TOTS ELS ASSUMPTES PROFESSIONALS EN L'ÀMBIT D'UN ALTRE COL·LEGI

Aquestes habilitacions tindran una duració temporal de DOTZE MESOS, a comptar del lliurament i permetran a l'advocat habilitat actuar professionalment en l'àmbit del Col·legi habilitador sense limitació, en tots els assumptes que dirigeixi o desenvolupi a l'àmbit d'aquest Col·legi, iniciats durant el període de vigència de l'habilitació.

L'habilitació donarà dret al Col·legi que l'atorgui a percebre, en concepte de «Dret d'habilitació», una quantitat equivalent al valor anual de la quota ordinària periòdica que correspongui a un advocat exercent d'aquell col·legi. En el supòsit que la quota anyal sigui escalonada per raó de l'antiguitat o qualsevol altre factor s'aplicarà la que correspongui a un advocat amb l'antiguitat i característiques professionals que tingui el sol·licitant al seu Col·legi de residència. Aquests «Drets d'habilitació» no comprendran mai la quota d'entrada que pugui tenir el Col·legi ni cap altra quota o derrama, que no sigui l'ordinària i periòdica.

CINQUÈ. HABILITACIONS OCASIONALS PER ASSUMPTES CONCRETES

Aquestes habilitacions permetran a l'advocat habilitat actuar professionalment, dirigint o desenvolupant l'actuació concreta per a la qual hagi estat habilitat i tindran una vigència per a tot el temps que es perllongui l'actuació professional autoritzada i els seus incidents.

Queden exceptuades d'aquesta possibilitat, les actuacions professionals en assumptes judicials i extrajudicials la quantia dels quals excedeixi els CENT MILIONS DE PESSETES i els CONCURSALS. En aquest supòsit l'advocat d'un altre Col·legi que vulgui intervenir-hi haurà d'incorporar-se com a advocat exercent al Col·legi que correspongui. Per determinar les quanties d'un assumpte s'aplicaran els criteris de les Normes Orientadores d'Honoraris Professionals aprovades pel Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya.

L'habilitació donarà dret al Col·legi, en l'àmbit del qual es produeixi l'actuació professional de l'advocat habilitat, a percebre les quantitats següents, en concepte de «Drets d'habilitació»:

- I) JUDICIS VERBALS, JUDICIS DE DESNONAMENT PER MANCA DE PAGAMENT DE RENDES FINA A 500.000 PTES. ANYALS, JUDICIS DE FALTES I PROCEDIMENTS DE JURISDICCIO VOLUNTÀRIA, LABORALS I JUDICIS DE FALTES ALS JUTJATS DE PAU,... 4.000 PTES.
- II) JUDICIS DE COGNICIÓ, JUDICIS EXECUTIUS, JUDICIS DE DESNONAMENT PER MANCA DE PAGAMENT DE RENDES DE MÉS DE 500.000 PTES. ANYALS I HIPOTECARIS FINA 500.000 PTES. DE QUANTIA, JUDICIS DE PRECARI I PROCEDIMENTS PENALS DAVANT ELS JUTJATS D'INSTRUCCIÓ I DEL JUTGE DE PENAL. 7.000 PTES.
- III) PROCEDIMENTS DE SEPARACIÓ, DIVORCI, NUL·LITATS DE MATRIMONI, INTERDICTES I ALTRES ASSUMPTES QUE ES TRAMITIN PEL PROCEDIMENT DELS INCIDENTS I PROCEDIMENT DEL CON·TENCIÓ ADMINISTRATIU. 10.000 PTES.
- IV) JUDICIS DE MENOR QUANTIA, EXECUTIUS DE MÉS DE 500.000 PTES. I ACTUACIONS EN PROCEDIMENTS PENALS DAVANT L'AUDIÈNCIA. 15.000 PTES.

Els procediments no especificats es resoldran per analogia.

SISÈ. PROCEDIMENT PER DEMANAR I OBTENIR LES HABILITACIONS

Les habilitacions seran lliurades mitjançant el següent procediment:

- a) La sol·licitud es farà per mitjà del Col·legi de residència de l'advocat, amb el model normatitzat que editarà el Consell.
- b) El Col·legi trametrà al CONSELL la sol·licitud d'habilitació, i n'enviarà còpia al Col·legi a la demarcació del qual correspongui l'actuació.

- c) El Consell, si no consta l'existència d'impediments, remetrà la sol·licitud al Col·legi del qual s'interessi l'habilitació.
- d) El degà del Col·legi de la demarcació on s'ha de fer l'actuació lliurarà l'habilitació en un termini de dos dies hàbils que l'interessat podrà retirar mitjançant el pagament de l'import dels drets d'habilitació.

La concessió, un cop retirada, es comunicarà al Consell i al Col·legi que hagi cursat la sol·licitud.

Tant el CONSELL DELS COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA, com els COL·LEGIS portaran LLIBRES-REGISTRE de totes les habilitacions que s'autoritzin, i l'advocat haurà d'incorporar a les actuacions el full d'habilitació.

SETÈ. PARTICIPACIÓ DEL CONSELL DELS COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA ALS DRETS D'HABILITACIÓ

El Col·legi que hagi concedit una habilitació satisfarà al CONSELL DELS COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA, un DEU PER CENT (10%) DE L'IMPORT DELS DRETS PERCEBUTS.

VUITÈ. NORMATIVA I DISCIPLINA

Els advocats que siguin habilitats, tant temporalment com per actuacions ocasionals, quan actuïn professionalment en l'àmbit d'un Col·legi, quedaran sotmesos a la Normativa i a la Reglamentació que sigui aplicable a aquest Col·legi, segons els seus estatuts, i aquest Col·legi serà el competent per aplicar les correccions disciplinàries en les quals pugui incórrer l'advocat per infraccions deontològiques.

En cap cas l'advocat habilitat no tindrà la condició de col·legiat ni gaudirà dels drets col·lectius del Col·legi habilitador i únicament podrà beneficiar-se dels serveis que aquest Col·legi tingui establerts a favor dels seus col·legiats.

NOVÈ. DESENVOLUPAMENT DELS ACORDS. INTERPRETACIÓ I SOLUCIÓ DELS CONFLICTES

EL CONSELL DELS COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA queda autoritzat per disposar allò que sigui convenient i necessari per a la realització i el desenvolupament d'aquests acords.

Tots els problemes d'interpretació que puguin produir-se entre els Col·legis d'Advocats, seran sotmesos a la mediació i, en el seu cas, a l'arbitratge de la Junta d'Ex-degans dels Col·legis d'Advocats de Catalunya.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

En el cas de produir-se la denúncia prevista en el PACTE SEGON, els col·legiats acollits a qualsevol dels sistemes previstos a aquest acord i que continuessin en la direcció d'algun afer iniciat a l'època de la seva vigència, podran continuar acollint-se al sistema, que per aquest exclusiu efecte quedarà prorrogat.

Tot el que, en prova de conformitat, i per la seva constància, signen els DEGANS DELS IL·LUSTRES COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA, en 16 exemplars al lloc i a la data indicats inicialment, quedant un exemplar en poder de cadascun dels col·legis signants, un exemplar en poder del Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya i un altre exemplar per a l'Honorable Conseller de Justícia amb el prec de la publicació al DOGC.

X

MANIFEST EN DEFENSA DEL DRET CIVIL DE CATALUNYA

I

A Catalunya, de manera similar a allò que s'esdevingué en els altres territoris hispànics, s'anà configurant en el curs de l'època medieval i segles posteriors un sistema jurídic propi, que en l'àmbit del dret civil arrelava en la vida consuetudinària del país. Sistema estructurat bàsicament pels principis del dret comú, coneguts a Catalunya com a tot l'Occident europeu des de la baixa edat mitjana i completat pels costums locals i, sobretot, per la legislació de Corts amb normes d'aplicació general a tot el Principat.

El Decret de Nova Planta, de 1716, afectà profundament l'estructura jurídic-pública catalana, però respectà fonamentalment la vigència del dret civil, atès aquell sòlid arrelament en la consciència de la comunitat catalana. Tanmateix, el seu natural desenvolupament quedà estroncat per la supressió dels òrgans legislatius, que podrien impulsar la seva renovació i adaptació als canvis de la societat.

Els projectes constitucionals del segle XIX suposaren un nou risc per a la permanència del dret civil propi de Catalunya i dels altres territoris hispànics que l'havien pogut conservar, per mor dels principis d'unitat jurídica proclamats reiteradament des de la Constitució gaditana de 1812. Nogensmenys la solidesa de les seves institucions més tradicionals i sentides pels estaments del país donà lloc al fet que aquells principis no arribessin a quallar de manera plena en el procés de codificació civil. La tasca meritòria dels nostres juristes, així com la seva intervenció en les institucions públiques, assoliren una solució transaccional, bé que transitòria, en promulgar-se el codi civil espanyol de 1889.

La inestabilitat derivada dels esdeveniments polítics posteriors —que arriben virtualment fins als nostres temps— impedí que es pogués arribar de manera definitiva a un reconeixement de la capacitat legislativa de Catalunya en matèria de dret civil. La Compilació aprovada en 1960, representava solament una articulació formal de l'àmbit de vigència reconegut pel codi referit. Finalment, l'actual Estatut d'Autonomia de 1979, aprovat en base a la

Constitució vigent, atribueix a la Generalitat competència exclusiva i, per tant, al Parlament de Catalunya competència legislativa plena en matèria de dret civil.

Per dret civil català cal entendre el dret civil que s'aplica a Catalunya, segons que ha interpretat sempre la doctrina jurídica catalana, tal com s'ha reflectit, per exemple, en les resolucions del I Congrés Jurídic Català de 1936, del II Congrés de 1970 i del Congrés de Cultura Catalana de 1976 i fins i tot en les del Congrés de Jurisconsults de tot l'Estat celebrat a Saragossa l'any 1981.

Això no obstant, el Govern espanyol ha presentat davant del Tribunal Constitucional un recurs contra 16 dels 21 articles de la llei catalana de filiacions, de 27 d'abril de 1991, tal com havia fet l'any 1987 en impugnar la Llei de Successió Intestada. L'únic argument del recurs és la negació pura i simple de la competència de la Generalitat en matèria de dret civil, que segons el Govern de l'Estat s'ha d'entendre reduïda a la modificació del text de l'esmentada compilació del dret civil de Catalunya, promulgat el 21 de juliol de 1960.

II

L'article 9.2 de l'Estatut estableix que:

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre: conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català.

I diu l'article 149.1.8 de la Constitució espanyola:

L'Estat té la competència exclusiva sobre legislació civil, sens perjudici de la conservació, modificació i desenvolupament dels drets civils, forals o especials per part de les Comunitats Autònomes allà on n'hi hagi. En qualsevol cas, les regles relatives a l'aplicació i a l'eficàcia de les normes jurídiques, relacions jurídic-civils relatives a les formes de matrimoni, ordenació dels Registres i instruments públics, bases de les obligacions contractuals, normes per a resoldre els conflictes de lleis i la determinació de les fonts del dret, d'acord, en aquest darrer cas, amb les normes de dret foral o especial.

No té sentit interpretar a partir de la Compilació de 1960 el concepte de dret civil emprat per les normes transcrites, tota vegada que:

a) Deixant de banda el fet evident que la Compilació ha de merèixer el més alt respecte dels juristes catalans, des d'un punt de vista polític, cal tenir en compte que es tracta d'un text promogut en el marc d'un sistema d'organització política que no reconeixia l'existència diferenciada de Catalunya, al revés d'allò que resulta ara de l'article 2 de la Constitució i de l'Estatut de 1979.

b) Des d'un punt de vista històric, la Compilació es dicta en el marc de l'article 12 del text originari del codi civil, que admetia la subsistència, només tolerada, dels anomenats drets forals. Es tractava, en definitiva, d'un criteri extret de la Constitució de 1876, vigent en promulgar-se el codi, que partia del criteri unificador ja expressat en la Constitució de 1812. L'objectiu, doncs, era arribar a l'existència d'un codi civil d'abast general, «sin perjuicio de las variaciones que por particulares circunstancias podrán hacer las Cortes».

Val a dir, a més, que el mateix sistema polític anterior abandonà aquest criteri de marginalitat en el decret de 31 de maig de 1974 que substituï aquell article 12 inicial per l'actual article 13, en el qual es consagra de manera molt més oberta l'existència dels anomenats drets especials o forals.

c) Des d'un punt de vista constitucional, cal interpretar el sistema que resulta de l'article 149.1.8 de la Constitució i el 9.2 de l'Estatut a partir d'ell mateix, entenent la competència que en resulta com a concurrent i determinant l'abast de la que correspon a la Generalitat sense prendre com a punt de partida el sistema de les Compilacions.

Sobre aquesta base, cal tenir present que la competència autonòmica que reconeix aquell article de la Constitució ho és amb l'abast que resulti dels respectius estatuts i és evident que l'article 9.2 del de Catalunya atribueix competència exclusiva a la Generalitat en allò que fa referència al dret civil, sense que el seu text al·ludeixi per a res a la Compilació com a marc competencial.

L'única limitació existent, doncs, és la que resulta de l'últim incís d'aquell article 149.1.8 que determina els àmbits en els quals l'Estat té competència exclusiva.

Aquesta interpretació és l'única que dóna veritable sentit, primer, al concepte de desenvolupament contingut tant a la Constitució com a l'Estatut i, segon, a aquell últim incís de l'article 149.1.8 de la Constitució. En efecte, en cas contrari, és a dir, d'admetre's que, malgrat el terme desenvolupament, aquest article limita la competència autonòmica als continguts compilats, es faria innecessari aquell incís final, que perdria tot el seu sentit i aquest resultat és rebutjable tant des d'un punt de vista hermenèutic com pel respecte que correspon al legislador constitucional.

III

Davant d'aquest fet, els sotasignants, representants de les institucions jurídiques de Catalunya,

Atès que la Constitució de 1978 i l'Estatut de 1979, que representen la superació de l'estat uniformista i monolític, han reconegut la pluralitat del país,

Atès l'article 9.2 de l'Estatut, de conformitat amb el que disposa l'article 149.1.8 de la Constitució de 1978, atribueix competència exclusiva a la Generalitat en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català llevat d'allò que l'incís final d'aquest segon precepte reserva a l'Estat,

Atès que el dret civil és un dels àmbits on més pronunciadament es manifesta la pluralitat de l'Estat espanyol i més clarament es configura la identitat de cada un dels seus components històrics territorials i, en concret, de Catalunya:

Demanen:

Primer: del Parlament i del Govern de la Generalitat de Catalunya, que emprenguin totes les accions necessàries i totes les mesures conduents a preservar la identitat de l'ordenament jurídic privat català, defensant i mantenint les lleis esmentades i legislant en matèries civils, tot tirant endavant la tasca de desenvolupament del dret civil català ja iniciada.

Segon: del Govern de l'Estat, que tot rectificat la línia d'actuació seguida amb la interposició dels recursos d'inconstitucionalitat presentats contra la llei de filiacions i la llei de successió intestada, respecti, admeti i àdhuc defensi, si cal, de manera franca i sense

reserves, la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de dret civil, amb les úniques excepcions previstes en l'últim incís de l'article 149.1.8 de la Constitució.

Barcelona, novembre de 1991

Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya,	Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Terrassa,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Barcelona,	Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Vic,
Assemblea Territorial dels Registradors de la Propietat i Mercantils de Catalunya,	Il·ltre. Col·legi de Notaris de Catalunya,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Figueres,	Il·ltre. Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Girona,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Girona,	Il·ltre. Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Manresa,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Lleida,	Il·ltre. Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Barcelona,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Mataró,	Il·ltre. Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Lleida,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Granollers,	Il·ltre. Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Mataró,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Manresa,	Il·ltre. Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Reus,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Reus,	Il·ltre. Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Terrassa,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Sabadell,	Consell dels Il·ltres. Col·legis d'Advocats de Catalunya,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Tarragona,	Il·ltre. Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Tarragona,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Tortosa,	Il·ltre. Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Tortosa,
Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Sant Feliu de Llobregat,	Consell dels Il·ltres. Col·legis de Procuradors dels Tribunals de Catalunya,

Facultat de Dret de la
Universitat de Barcelona,

Facultat de Dret de la
Universitat Pompeu Fabra,

Facultat de Dret de la
Universitat de Lleida,

Facultat de Dret
de la Universitat Autònoma de
Barcelona,

Facultat de Dret de la
Universitat de Girona,

Institut d'Estudis Catalans.

XI

NORMES SOBRE PUBLICITAT APROVADES PEL CONSELL DELS IL·LUSTRES COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA EL DIA QUATRE DE JULIOL DE MIL NOU-CENTS NORANTA-U

Tradicionalment, la publicitat dels advocats s'ha considerat poc adient a la seva ètica professional. No obstant això, és evident que la publicitat, dins d'uns límits, no afecta els principis essencials de la deontologia de la professió: probitat i independència.

Avui la informació es considera una de les bases en les quals s'assenten els països democràtics i un dret dels recipiendaris de qualsevol servei.

Per això s'estima que els col·legis d'advocats han de considerar dintre dels seus objectius la promoció d'activitats de publicitat institucional de la professió que donin a conèixer al públic en general l'essència, característiques i funcions de l'advocat de defensa davant dels tribunals i d'assessorament i gestió jurídics.

Pel que fa a la publicitat individual de l'advocat i dels despatxos professionals d'advocats, el Codi de Deontologia dels Advocats, aprovat pel Consell de Col·legis d'Advocats de la Comunitat Europea el 28 d'octubre de 1988, analitza la publicitat personal. Dintre d'aquest marc s'estan duent a terme nombrosos estudis per a millor comprendre la necessitat i els límits d'aquesta activitat i molts col·legis de la Comunitat han regulat ja aquesta matèria en vista de la realitat actual. Tot recentment la Conferència dels Grans Col·legis d'Europa ha regulat igualment aquest dret en la seva reunió de 24 de maig de 1991, que tingué lloc a Cracòvia.

En conseqüència, el Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya amb modificació de la normativa vigent, procedeix a la regulació de la publicitat institucional i individual dels col·legiats en la forma següent:

Article 1. Principi general

1.1 La publicitat institucional de l'advocacia constitueix una de les funcions dels col·legis d'advocats i serà assumida per aquests.

1.2 La publicitat personal dels advocats i dels seus despatxos només serà permesa dins dels límits previstos en els articles següents.

1.3 La publicitat no serà enganyosa o inexacta, ni en autolloança impròpia, menyspreadora d'altres companys o del Col·legi. En qualsevol cas haurà de respectar les lleis generals sobre publicitat i els principis bàsics de probitat i independència de l'advocat i no podrà faltar a les regles de dignitat i ètica.

Article 2. Publicitat permesa

L'advocat podrà:

- a. intervenir en conferències i taules rodones;
- b. publicar escrits, circulars i articles periodístics sobre temes jurídics, àdhuc en premsa no especialitzada en dret, i pot signar-los indicant la seva condició d'advocat;
- c. tenir accés als mitjans de comunicació social donant opinions personals sobre temes de ressò a l'opinió pública o bé en base a intervencions relacionades amb assumptes en què intervingui professionalment salvant sempre el secret professional;
- d. editar fulletons explicatius de les característiques del seu despatx, advocats que el componen i matèries que tracten, si bé aquesta publicitat serà sotmesa a l'aprovació prèvia de la Junta de Govern; editar circulars informatives sobre matèries jurídiques. Els fulletons i circulars a què es fa referència en aquest paràgraf només podran ser distribuïts entre els clients de l'advocat i no a tercers;
- e. col·locar rètols i plaques indicadores del seu despatx però només a l'entrada de l'immoble i a la porta del despatx. Els rètols i plaques podran indicar el nom i la condició d'advocat del titular o titulars del despatx i la denominació del despatx en cas de tenir-ne una de pròpia. No es permetran els rètols lluminosos ni exageradament grans.

Article 3. Publicitat no permesa

L'advocat no podrà fer cap tipus de publicitat que no sigui expressament permesa a l'article anterior. En especial no podrà:

- a. fer publicitat dels seus serveis reflectint èxits professionals, donant noms dels seus clients o establint comparacions amb altres advocats o permetent que es faci sense rectificar-la;
- b. trametre fulletons i circulars o altres escrits o fer publicitat oferint els seus serveis fora dels seus clients;
- c. fer publicitat de les condicions econòmiques o dels criteris que aplica en fixar els seus honoraris;
- d. intervien consultoris jurídics en mitjans de comunicació social. Això no obstant, podrà intervenir-hi si:
 - I. De manera expressa s'adverteix en cada acte o publicació, de manera suficientment intel·ligible per al públic, que no es poden evacuar consultes concretes i que el professional no es responsabilitza de la resposta; i
 - II. S'obtingui autorització —que serà sempre discrecional i temporal— de la Junta de Govern;
- e. fer publicitat a la premsa, ràdio o televisió, excepte la prevista en l'article 2.

Article 4. Autorització de la Junta de Govern

En el supòsit que sigui preceptiva l'autorització de la Junta, aquesta disposarà d'un termini de trenta dies naturals a comptar de l'entrada al Col·legi de la corresponent sol·licitud, per tal de donar l'aprovació de la publicitat que li sigui sotmesa. En el cas que passats aquests trenta dies no hi hagi contestació escrita aprovant o rebutjant la publicitat sotmesa a consideració, s'entendrà que existeix aprovació, atorgada tàcitament.

Contra la no-aprovació dels projectes publicitaris, en la forma regulada en l'article anterior, es podrà recórrer en alçada davant el Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya en el termini màxim de trenta dies naturals, a comptar de la recepció de la notificació de la comunicació rebutjant el projecte publicitari. La resolució del Consell esgota la via administrativa.

Article 5. Infraccions i sancions

La vulneració de les prohibicions contingudes a l'art. 3 serà considerada com a falta molt greu i les contingudes en la resta dels articles com a falta greu i seran sancionades per la Junta en el marc de la seva funció disciplinària.

Article 6. Derogació

Es deroga l'art. 19 del «Recull d'Usos i Costums» de l'advocacia aprovat pel Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya el 12 de novembre de 1985, com a Normes Deontològiques sobre l'exercici de la professió, i els preceptes dels estatuts i els acords dels col·legis d'advocats catalans que s'oposin als articles precedents.

Barcelona, 4 de juliol de 1991

XII

AB/mtv

Il·lm. Sr. Pere Canal i Baliu
degà de l'Il·ltre. Col·legi d'Advocats
de Granollers i president del Consell
de Col·legis d'Advocats de Catalunya
Avinguda del Parc, 7
08400 - GRANOLLERS

Benvolgut amic,

D'acord amb la teva petició em plau trametre't adjunt un exemplar del projecte de Codi de Successions.

En aquest projecte hi han treballat advocats, notaris, registradors de la propietat, acadèmics de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació, membres de la Comissió Jurídica Assessora, catedràtics i professors universitaris però no s'han fet consultes a les corporacions i, per tant, tampoc als col·legis d'advocats, per raó que totes hi estaven indirectament representades i perquè s'ha ofert tota la informació que se'ns ha demanat.

A més, com que es tracta d'un text que, en part, és una refosa del ja existent, és a dir, de la Compilació aprovada el 1984, de la Llei de Successió Intestada i de la Llei de Legítima, que en el seu dia ja van ser examinades per totes les entitats jurídiques i aprovades pel Parlament, ha semblat innecessària una nova consulta que, pel volum que podràs comprovar que té aquest text, hauria comportat una demora extraordinària i la impossibilitat de ser aprovat dintre d'aquesta legislatura.

Ben cordialment,

Agustí M. Bassols i Parés

Barcelona, 30 de maig de 1991

XIII

Hble. Sr. Agustí M. Bassols i Parés
Conseller de Justícia
C/ Pau Claris, 81
Barcelona 08010

17-6-91

Honorable Sr. i amic:

Agraeixo la remesa del projecte de Codi de Successions que he fet arribar a tots els col·legis d'advocats de Catalunya, amb el propòsit d'elevat a la Conselleria les observacions que puguin fer-hi.

El Consell hauria quedat més satisfet si hagués rebut el projecte per a informar, la qual cosa li hauria permès complir amb allò que preveu l'art. 4, G dels seus Estatuts aprovats per la Conselleria de Justícia el 6 d'abril de 1984.

No dubtem que el projecte ha estat elaborat amb la intervenció de professionals altament qualificats i mereixedors del nostre respecte i la nostra confiança. Això no obstant, els col·legis representem els advocats en exercici que vivim de molt a prop els inconvenients pràctics de les disposicions legals. És una veu possiblement diferent a les de les persones prestigioses que han treballat en el tema.

Això no obstant, he de dir que també comparteixo la idea de codificar el dret de successions en una sola llei i que una primera lectura ràpida del text del projecte m'ha produït molt bona impressió.

Per tant em sembla just agrair a la Conselleria, i a tots aquells que han treballat en la redacció del text, l'esforç realitzat.

Comprenc l'interès en aprovar el Codi en aquest legislatura i desitjo que en projectes futurs sigui possible aportar l'informe del Consell.

Ben atentament i cordial,

Pere Canal i Baliu

XIV

Excm. Sr.,

El Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya entén que de la declaració d'oficialitat de la llengua catalana proclamada per l'Estatut d'Autonomia, pel que fa a l'ús oral i escrit del català a l'Administració de Justícia, se n'ha de derivar la plena validesa i eficàcia dels actes. Això mateix és el que disposa l'article 231.4 de la LOPJ. Per tant entenem que tota mena d'escrits presentats pels advocats a un jutjat han de ser plenament vàlids i eficaços, seguint-se les actuacions processals que la llei prevegi, sense que hi pugui haver cap exigència de traducció.

En aquest sentit i vist que encara hi ha jutjats de Catalunya en els quals sistemàticament dels escrits presentats en català se'n deriva una suspensió de terminis i la remesa a l'oficina de traduccions. Això comporta la paralització dels processos durant mesos, que encara s'allarga més en el cas dels jutjats de la demarcació de Tarragona, amb què es produeixen perjudicis irreparables, a part de representar un incompliment del que estableix la llei. Per aquest motiu demanem que el Tribunal Superior de Justícia prengui les següents mesures:

1. Que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya faci una comunicació general a tots els jutjats de Catalunya en la qual es deixi clar que els escrits presentats en català han de ser proveïts tenint plena validesa i eficàcia, sense que calgui traducció, tal com disposa l'article 231.4 de la LOPJ. En cas que el jutge, per poc coneixement de la llengua de Catalunya en demani la traducció d'ofici, això no serà en perjudici de la plena validesa i eficàcia, i no podrà suspendre les actuacions.

2. Que faci avinent que en cas que un jutge no conegui prou la llengua catalana i necessiti la traducció de la documentació serà auxiliat pel personal del seu jutjat que la conegui, per a resoldre aquesta mancança.

3. D'una manera transitòria, i com que el servei de traducció de Barcelona no dona a l'abast, fer convenis amb els centres del Consorci de Normalització Lingüística de la Generalitat o les oficines lingüístiques d'entitats com ara Òmnium Cultural que poden servir de suport lingüístic en els mateixos partits judicials, sense que calgui trametre les traduccions a Barcelona.

4. Que es faci un pla de formació en el coneixement de la llengua catalana específicament sobre el llenguatge jurídic adreçada als jutges, secretaris, oficials, auxiliars i agents de jutjat, per tal de garantir l'efectivitat del ple ús de la llengua catalana, per aquest motiu convindria fer un inventari dels coneixements del català per part dels funcionaris de l'Administració de Justícia, en base al qual es tindrà un coneixement de les mancances i han de servir per a dur a terme el pla.

Barcelona, 18 de març de 1991

Signat: Joaquim Bartra Soler
President de la Comissió
de la Normalització Lingüística del Català
del Consell dels Il·lustres
Col·legis d'Advocats de Catalunya.

Excm. Sr. José Antonio Somalo Giménez. President del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

XV

Excmo. Sr.:

La Sala de Gobierno del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña en sesión celebrada el 19 de marzo de los corrientes, tras conocer de su comunicación de fecha 18 del presente mes, sobre uso oral y escrito de la lengua catalana en la Administración de Justicia, adoptó el acuerdo que por testimonio se adjunta.

Lo que comunico a V. E. para su conocimiento y efectos procedentes.

Barcelona, a 25 de marzo de 1991

Excmo. Sr. Presidente del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya. Barcelona.

DON LUIS VALENTÍN-FERNÁNDEZ DE VELASCO, SECRETARIO DE GOBIERNO DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA DE CATALUÑA

CERTIFICADO: Que la Sala de Gobierno del mismo, en sesión celebrada el 19 de marzo de 1991, adoptó, entre otros, el siguiente acuerdo:

Ante el escrito de fecha 18 de marzo de los corrientes, dirigido por el «Consell dels Col·legis d'Advocats de Catalunya» al presidente del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña sobre proveído de escritos redactados en catalán la Sala de Gobierno acuerda:

Poner en conocimiento de los Juzgados y Tribunales del territorio mediante comunicación dirigida a los presidentes de las respectivas audiencias provinciales lo siguiente:

1.º Recordar que el artículo 231.4 de la Ley Orgánica del Poder Judicial concede plena validez y eficacia, sin necesidad de traducción al castellano, a las actuaciones realizadas y documentos presentados en catalán.

2.º Que según el mismo artículo cuando procede de oficio la traducción de aquellos documentos, ello no impedirá su plena producción de efectos ni deberán, por esta circunstancia, paralizarse las actuaciones.

3.º Que cuando la traducción de oficio no pueda realizarse dentro del órgano judicial, a través de las personas conocedoras de ambas lenguas, en el mismo destinadas, aquélla podrá concertarse en los centros comarcales del Consorcio de Normalización Lingüística de la Generalitat, habida cuenta que el servicio de traducciones de Barcelona, al que también puede acudir, atiende en gran número peticiones de traducción de otras lenguas distintas del catalán.

Póngase este acuerdo en conocimiento del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, advirtiéndole que en cuanto al último extremo de su escrito se estará a lo dispuesto en el artículo 3 de la Constitución, 3 del Estatuto de Autonomía de Cataluña, y de la Llei de Normalització Lingüística a Catalunya y 231.1 y 2 de la Ley Orgánica del Poder Judicial.

Y PARA QUE CONSTE y en cumplimiento de lo acordado, libro y firmo el presente, en Barcelona a veintiuno de marzo de mil novecientos noventa y uno.

XVI

Barcelona, 21 de desembre de 1992

REUNITS

D'una banda l'Hble. Sr. Agustí M. Bassols i Parés, conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya i de l'altra l'Excm. Sr. Eugeni Gay i Montalvo, president del Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya,

MANIFESTEN

Que vistos els acords als quals van arribar el Ministeri de Justícia i el Consell General de l'Advocacia Espanyola en data 23 de març de 1992.

Que malgrat que aquests acords no vinculen ni el Departament de Justícia ni els col·legis d'advocats de Catalunya, es vol que no hi hagi diferències en menys pel que fa a les quantitats que s'hi assignen, ja que a més ja ho havia determinat així la Generalitat de Catalunya abans de la signatura dels dits acords.

Que vist que la regulació per llei de l'assistència jurídica gratuïta es demora i en la seva espera no es considera oportú dictar disposicions al respecte.

Vist que els acords citats es preveuen per a tot l'any 1992.

ACORDEN

1. Es manté com a règim d'aplicació supletòria el Reial Decret 118/1986, de 24 de gener, que regula les transferències de l'aportació de l'Estat per indemnitzar les actuacions dels advocats en torn d'ofici i en assistència lletrada al detingut o pres.

2. La designació dels advocats que prestin els serveis serà feta pels col·legis, sens perjudici de les modalitats d'especialització o selecció de col·legiats, dedicació, criteris de repartiment, etc., que es puguin establir en la futura llei o en desplegament d'aquesta, o en suplència si s'endarrereix l'aprovació.

3. El Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya donarà instruccions als col·legis d'advocats per tal que adoptin les mesures

necessàries a fi que els advocats designats per a l'obtenció del benefici de justícia gratuïta o, en el seu cas, donin compliment a l'art. 36 de la Llei d'Enjudiciament Civil, o a la norma corresponent segons l'ordre jurisdiccional en el qual s'actui.

4. Es fixen com a mòduls d'aplicació per al 1992, sempre i quan el Ministeri de Justícia els hagi fet efectius, els que es van aprovar com a annex econòmic a l'acord esmentat de 23 de març de 1992 del Ministeri de Justícia i el Consell General de l'Advocacia Espanyola i el Departament de Justícia es compromet per a aquest supòsit a tramitar els suplementes de crèdit necessaris per arribar a cobrir els dit mòduls, sempre que per disponibilitats pressupostàries ho permetin, restant regularitzada la situació durant l'exercici de 1993 quan sigui aprovat el projecte de pressupost de la Generalitat i atenent a l'establert a l'article 6 apartat 6 g).

5. Es crea una comissió de seguiment del compliment del present acord i del Reial Decret 118/86 i d'estudi i proposta en relació amb els serveis de torn d'ofici i d'assistència lletrada al detingut amb la composició següent:

Tres representants del Departament de Justícia, designats pel conseller i tres representants de l'advocacia catalana designats pel Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya.

Els mòduls que correspondran per als casos d'inviabilitat de la pretensió i supòsits similars es fixaran d'acord amb el que s'estableixi en el marc del conveni a nivell estatal.

6. Aquesta Comissió informarà sobre els mecanismes de control o de trasllat d'informació per a la supervisió que pertoca al Departament de Justícia com a gestor dels recursos públics que financen els dits serveis.

En prova de conformitat, les dues parts signen aquest conveni, per duplicat i a un sol efecte, en la data i el lloc esmentats al començament.

Agustí M. Bassols i Parés
Conseller de Justícia

Eugeni Gay i Montalvo
President del Consell de
Col·legis d'Advocats de Catalunya

Semblança bibliogràfica

El fet que gairebé tot el que es relata en el present treball és fruit del directe testimoniatge de l'autor i de converses amb els que podríem qualificar de protagonistes, explica que la bibliografia sigui molt minsa, puix la font més important ha estat el llibre d'actes de les reunions celebrades pel Consell. Això no obstant, crec que fóra injust no esmentar:

La història de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, per Enric Jardí. Barcelona, 1989.

Quaranta anys d'advocat, per Amadeu Hurtado. Barcelona, 1987.

Memòries inèdites d'en Josep L. Sagarra. Barcelona.

El Col·legi d'Advocats de Barcelona, el seu patrimoni artístic i documental, per Francesc Fontbona i altres. Barcelona, 1993.

Aquest llibre s'ha acabat
d'imprimir el dia 2 de maig
de 1995 als tallers
d'Arts Gràfiques Bobalà, S.L.
de Lleida.

Se n'han fet 100 exemplars
enquadernats en tela, nominats
i numerats, i 1.200 exemplars
en rústica sobre paper
Albor de 100 g.

